

VOORZITTER : de heer H. Boel
De heren M. Olivier en A. Laridon,
Secretarissen, nemen plaats aan het
bureau.

De notulen van de jongste vergade-
ring worden ter tafel gelegd.

— **De vergadering wordt geopend om
14.35 uur.**

De Voorzitter : Dames en heren, de
vergadering is geopend.

AFWEZIG MET KENNISGEVING

E. Baldewijns, F. Cornelis, J. Hen-
ckens, R. Kuylen, gezondheidsrede-
nen.

H. Adriaensens, R. Peeters, N. Staels-
Dompas, F. Tanghe, J. van Water-
schoot, buitenslands.

E. Cuvelier, K. Dillen, C. Moors, J.
Nutmewitz, F. Piot, H. Vanderpoorten,
R. Van Elslande, J. Wijninckx, ambts-
verplichtingen.

R. Gheysen, familieverplichtingen.

AFWEZIG ZONDER KENNISGE- VING

K. Blanckaert, A. Bourgeois, A. Cop-
pieters, L. Croux, A. d'Alcantara, P.
De Keersmaeker, P. De Kerpel, H.

Deleecq, O. De Mey, J. De Meyer, J.
De Seranno, M. Dewulf, P. D'Hondt-
Van Opdenbosch, M. Storme, L. Tin-
demans, J. Verhaegen, J. Verroken.

E. Coppens, L. Danschutter, A. De
Baere, A. De Rore, J. Férir, L. Hanc-
ké, G. Nyffels, W. Vernimmen.

F. Boey, R. Bonnel, L. Bril, J. Buch-
mann, A. Claes, F. Colla, W. De
Clercq, H. De Croo, L. De Grève, R.
D'Haeyer, F. Grootjans, L. Herman-
Michielsens, M. Kenens, H. Lahaye,
L. Pans, J. Pede, G. Sprockeels, W.
Taelman, I. Van Belle, E. Vandersmis-
sen, L. Van De Velde, W. Van Ren-
terghem.

V. Anciaux, F. Baert, W. Desaeeyere, J.
Gabriels, W. Kuijpers, R. Maes, L.
Van Biervliet, R. Vandekerckhove, F.
Vander Elst, C. Van Elsen, E. Van-
steenkiste.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstel-
len van decreet werden ingediend en
naar de bevoegde commissies verwe-
zen :

— Voorstel van decreet van de heer G.
De Rouck houdende oprichting van

een Cultureel Centrum van de
Vlaamse Gemeenschap in Neder-
land — 142 (1980-1981)-Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor
culturele promotie en het cultureel
patrimonium.

— Voorstel van decreet van de heer G.
De Rouck houdende wijziging van
artikel 3 van het decreet van 16-24
augustus 1790 betreffende de rech-
terlijke inrichting — 143 (1980-
1981)-Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor
ruimtelijke ordening, leefmilieu en
huisvesting.

— Voorstel van decreet van de heer R.
Van Rompaey C.S. houdende ophef-
fing van artikel 37 van de wet van 29
maart 1962 houdende organisatie
van de ruimtelijke ordening en van
de stedebouw, en artikel 67, 7, C,
van het Wetboek van de inkom-
stenbelastingen — 144 (1980-1981)-
Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor
ruimtelijke ordening, leefmilieu en
huisvesting.

VERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende verslagen
werden ingediend. :

— door de heer F. Cauwenberghs na-

Voorzitter

mens de Commissie voor ruimtelijke ordening, leefmilieu en huisvesting over het voorstel van decreet van de heer K. Poma C.S. houdende de verwijdering van afval - 56 (1980-1981)-Nr. 2.

- door de heer F. Cauwenberghs namens de Commissie voor ruimtelijke ordening, leefmilieu en huisvesting over het voorstel van decreet van de heer F. Cauwenberghs C.S. houdende reglementering van de afvalverwijdering in het belang van de openbare gezondheid - 109 (1980-1981)-Nr. 2.
- door de heer F. Cauwenberghs namens de Commissie voor ruimtelijke ordening, leefmilieu en huisvesting over het ontwerp van decreet betreffende het beheer van afvalstoffen - 131 (1980-1981)-Nr. 8.

VRAGEN (R.v.O. art. 64)

Vraag van de heer G. De Rouck tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over het uitblijven van haar antwoorden op door de leden van de Vlaamse Raad gestelde schriftelijke vragen

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Rouck tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over het uitblijven van haar antwoorden op door de leden van de Vlaamse Raad gestelde schriftelijke vragen.

De heer De Rouck heeft het woord.

De heer G. De Rouck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Staatssecretaris, dames en heren, herhaaldelijk werd in deze Raad de klacht ingediend dat op schriftelijke vragen niet of niet tijdig wordt geantwoord. De geachte Staatssecretaris heeft telkens beweerd dat deze klacht niet gegrond is.

Toch stel ik vast dat op een aantal vragen nog steeds niet werd geantwoord.

Ik zou derhalve graag nu het antwoord vernemen. Het betreft overigens stuk voor stuk vragen die geen uitgebreid onderzoekswerk vergen.

In de eerste plaats vernam ik graag het antwoord op vraag nr. 108 van 22 januari 1981 van collega Vandezande, verschenen in het Bulletin van Vragen en Antwoorden van 17 februari 1981, betreffende de onderhandelingen met de Franse regering en de oprichting van een Vlaams Cultureel Centrum te Rijsel.

Ten tweede : in vraag nr. 113 van 28 januari 1981, gepubliceerd in het Bulletin van 17 februari 1981, heeft collega Jorissen gevraagd welke maatregelen de geachte Staatssecretaris heeft genomen inzake de terminologie voor de benaming van onze gemeenschap en onze cultuur in het buitenland. De geachte Staatssecretaris gelieve mij dit antwoord mede te delen.

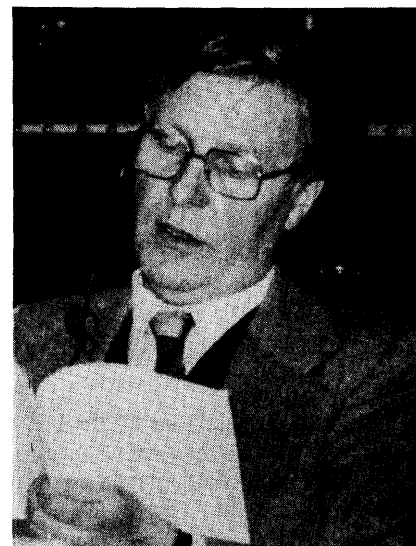
Dan zou ik het standpunt van de geachte Staatssecretaris willen vernemen inzake het taalgebruik en de toepassing van de taalwet in nationale instellingen zoals in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel. Naar dit probleem werd verwezen in vraag nr. 136 van 5 februari 1981 van collega Caudron. De vraag werd gepubliceerd in het Bulletin van 3 maart 1981.

Ten slotte is er de vraag nr. 200 van 23 maart 1981 van collega Somers, gepubliceerd in het Bulletin van 14 april 1981, over de niet-uitvoering van afspraken van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie. Waarom werd het antwoord niet verstrekt en hoe luidt dat antwoord ?

De Voorzitter : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw R. De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op zijn vraag wil ik het geachte lid verwijzen naar het antwoord op een gelijkaardige vraag gesteld tijdens de jongste openbare vergadering.

De antwoorden op schriftelijke vra-

De heer G. De Rouck (VU), fractievoorzitter

gen door het geachte lid geciteerd, zijn inmiddels overgemaakt aan de mondeling te herhalen.

Wat de vraag van de heer Vandezande over het Vlaams Cultureel Centrum te Rijsel betreft : de aankoopakte van dit pand zal mogelijk vrij spoedig kunnen ondertekend worden. Nadien zullen de aanpassingswerken zo vlug mogelijk worden uitgevoerd zodat de opening eventueel reeds in 1982 zou kunnen geschieden. De oprichting van dit Huis werd genotuleerd tijdens de vergadering van de gemengde commissie met het partnerland Frankrijk. Zoals u bekend bestaat aan de Universiteit van Rijsel een lectoraat Nederlands en het is dus vanzelfsprekend dat het Cultureel Huis een aanvulling en ondersteuning is voor onze taal en cultuur in dit deel van Frankrijk.

In antwoord op de vraag van de heer Jorissen kan ik mededelen dat ik veel begrip kan opbrengen voor zijn opmerking in verband met de vertaling van de benaming van onze gemeenschap en cultuur en dat deze diverse vertalingen het niet gemakkelijker maken om onze cultuurgemeenschap in het buitenland meer bekend te ma-

De Backer-Van Ocken

ken.

De catalogi bij de tentoonstelling in het kader van „Belgium Today” zijn klaargemaakt gedurende een vrij korte periode nl. einde '79 – begin '80. Niettemin zo zal het geachte lid zich herinneren, zijn in die periode heel wat wijzigingen op het vlak van de Staatshervorming ingetreden die met zich brachten dat de bevoegdheden en benaming van de Ministers en van het departement van Cultuur, dat nu tot de Vlaamse Gemeenschap behoort, ook vrij vaak zijn gewijzigd. Helaas brengt zulks met zich dat het er in die periode voor het buitenland niet begrijpelijker is om geworden. Nu de benaming definitief vaststaat, namelijk departement van de Vlaamse Gemeenschap, zal de vertaling ook voor de toekomst geen problemen meer met zich meebrengen.

Wat de vraag van de heer Caudron betreft wil ik er op wijzen dat de catalogus waarvan sprake uitsluitend werd samengesteld door de verantwoordelijken voor de organisatie van de tentoonstelling Art Nouveau, namelijk Europalia en de Vereniging voor tentoonstellingen. Mijn departement heeft hierin geen inbreng.

Ik wil hier echter nogmaals toevoegen dat ik reeds herhaaldelijk op het slordige Nederlandse taalgebruik in het opstellen van catalogi en brochures heb gewezen en dit bij de verantwoordelijken van deze uitgaven namelijk Europalia en de Vereniging van tentoonstellingen. Dit gebeurde ook vooraleer hieromtrent parlementaire vragen werden gesteld.

Op de vraag van 23 maart van de heer Somers, ten slotte, moet ik tot mijn spijt antwoorden dat de aanbevelingen van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, waarvan hij de naleving vordert, allemaal betrekking hebben op de bevoegdheid en/of de begroting van een gemeentebestuur. Alleen het personeel van de administratie van de Vaste Commissie wordt geacht louter administratief tot mijn departement te behoren. De Vaste Commissie zelf geniet, krachtens de cultuurpactwet, volstrekte autonomie t.o.v. de regering, het Parlement en de Vlaamse

Raad. Het Parlement en de Vlaamse Raad zijn geroepen om toezicht uit te oefenen op de activiteit van de Commissie, maar desondanks heeft de Cultuurpactwet geen voogdijmacht ingesteld.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over het uitblijven van de ratificatie van het Taalunieverdrag

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over het uitblijven van de ratificatie van het Taalunieverdrag.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mevrouw de Staatssecretaris, op 28 april jongstleden heeft de Tweede Kamer der Staten-Generaal het Taalunieverdrag in Nederland besproken en goedgekeurd.

De geachte Staatssecretaris heeft herhaaldelijk, zowel voor de pers als in de Commissie voor buitenlands beleid van de Raad, verklaard dat met Nederland was afgesproken dat het verdrag gelijktijdig in de Staten-Generaal en in de Vlaamse Raad zou worden besproken en goedgekeurd.

Tot mijn verbazing stel ik nu vast dat het ontwerp ter zake nog steeds niet werd ingediend bij de Raad.

Graag vernam ik van de geachte Staatssecretaris wat de oorzaak is van deze vertraging ?

De Voorzitter : Mevrouw de Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw R. De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting (**op de**

tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouwen, mijne heren, in antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de procedure tot indiening van het Taalunieverdrag bij de Vlaamse Raad werd ingezet.

Vermoedelijk zal het ontwerp van decreet tot goedkeuring van het Taalunieverdrag nog deze week bij de Vlaamse Raad kunnen worden ingediend.

Tijdens de Conferentie van de Nederlandse en Vlaamse Ministers van Onderwijs en Cultuur was afgesproken dat de goedkeuring van het Taalunieverdrag in beide landen gelijktijdig zou gebeuren.

Voor de Vlaamse Gemeenschap volstaat de goedkeuring door de Vlaamse Raad. In Nederland moet het Taalunieverdrag door de twee Kamers worden goedgekeurd. Op dit ogenblik is slechts de goedkeuring door de Tweede Kamer verkregen.

Volgens het tijdschema dat werd opgesteld, zou de Eerste Kamer haar goedkeuring na de vakantieperiode, namelijk in september, kunnen verlenen. Niettemin zal, zoals ik heb aangekondigd, wellicht nog deze week het ontwerp van decreet in verband met het Taalunieverdrag bij de Vlaamse Raad kunnen worden ingediend.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de automatisering van de openbare bibliotheken

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de automatisering van de openbare bibliotheken.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, Mevrouw de

De Beul

Staatssecretaris, geachte collega's, twee jaar geleden werd door de geachte Staatssecretaris een werkgroep „Automatie van de Openbare Bibliotheek” opgericht. Deze werkgroep bestond uitsluitend uit bibliotheekdeskundigen zonder vakkundig inzicht in de economie van een gegevensverwerkend systeem.

Op 1 augustus 1980 heeft deze werkgroep zijn eindrapport aan de geachte Staatssecretaris overgemaakt. Overeenkomstig de gedane aanbevelingen van de werkgroep werd dan het Centrum voor Overheidsinformatie (COI) door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap belast met het opstellen van een lastenboek dat een centraal automatisatiesysteem voor het Openbaar bibliotheekwezen beschrijft.

De inhoud en de vorm van dit lastenboek deden reeds de volgende belangrijke bezwaren oprijzen :

1. het ging om een volledig centralistisch systeem ;
2. de systeemspecificaties waren zo ambitieus gesteld, dat men de indruk kreeg dat het hier om een automatiseringssysteem ging voor een universiteitsbibliotheek ;
3. de inschrijvingstermijn was bijzonder kort en de inschrijvende firma's werden gedwongen de werking van hun programmatuur tot in het detail te openbaren.

Nu de desbetreffende aanbesteding sinds 31 maart jongstleden afgesloten is, kreeg ik graag antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel zullen de installatiekosten van dit automatiseringsproject bedragen ?
2. Hoeveel zullen de uitbatingskosten ervan bedragen ?
3. Welk deel van deze installatie- en uitbatingskosten zullen door de Vlaamse Gemeenschap worden gedragen en welk deel door de gemeentebesturen ?
4. Zijn er voordelen verbonden aan het computersysteem waarbij zuivere

lokale activiteiten zoals lenersbeheer en uitleenadministratie worden gecentraliseerd ?

5. Hoe kadert dit automatisatieproject in de vroeger geformuleerde plannen inzake informatica-uitrusting voor de gemeenten van het Vlaamse Gewest ?

De Voorzitter : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, geachte vergadering, voor een goed begrip van de huidige toestand is het nodig even een schets te maken van de belangrijkste elementen in de voorbereiding van de automatie van de openbare bibliotheken.

In mei 1979 richtten wij een werkgroep op met als opdracht adviezen uit te brengen omtrent de vraag of automatisering van openbare bibliotheken opportuun is en op welke wijze deze automatisering zou kunnen gerealiseerd worden. De werkgroep werd bewust samengesteld door bibliotheekspecialisten die niet enkel representatief zijn voor de verschillende bibliotheekgeledingen, maar ook erg deskundig zijn inzake bibliotheconomie. Het leek mij in een eerste fase erg belangrijk dat bibliotheekmensen zouden onderzoeken wat wenselijk werd geacht, wat van de automatie kon worden verwacht, welke voordelen uit een geautomatiseerd systeem konden worden gehaald. Hierbij zijn wij uitgegaan van de noodzakelijke functies van de openbare bibliotheek. Het leek mij verantwoord eerst juist te weten wat wij wilden, om dan te gaan zien wat mogelijk zou kunnen zijn. M.a.w. wij zijn vanuit de bibliotheek, vanuit haar eigen specifieke mogelijkheden en noden, naar de automatie gestapt en niet omgekeerd.

Deze werkgroep bezorgde ons op 1 december 1979 een tussentijds rapport dat wij meteen aan de openbaarheid hebben prijsgegeven omdat wij een brede maatschappelijke discussie over dat automatiseringsproject wilden stimuleren.

Reeds op 8 december 1979 hebben wij de eerste oriëntaties toegelicht op het symposium van de Cultuurraad voor de Kempen te Geel over de automatie van de openbare bibliotheken.

Deze eerste oriëntaties werden toegelicht in mijn antwoord op een parlementaire vraag, nr. 106 dd. 26 maart 1980 van het geachte lid. Ik citeer enkele passussen omdat zij een element vormen van het antwoord op de hier gestelde vragen.

Een eerste voorlopige optie van de werkgroep is dat in het belang van de informatieve versterking van elke openbare bibliotheek afzonderlijk en in het belang van een zo economisch mogelijke functioneren van de automatisering bij de externe organisatie van het openbaar bibliotheekwezen duidelijk moet worden gekozen voor de realisatie van één globaal netwerk van informatie.

Hieruit vloeit voort dat het instellen van een centrale gegevensbank noodzakelijk is. Deze gegevensbank moet ter beschikking staan van alle openbare bibliotheken doch niet noodzakelijk op dezelfde technische wijze. Twee belangrijke voorwaarden moeten hierbij worden in acht genomen. Ten eerste de lener moet centraal staan in het automatiseringsproces en ten tweede elke openbare bibliotheek moet de voordelen van automatisering kunnen genieten.

Vermits het decreet een bepaalde hiërarchie onder de openbare bibliotheken voorziet, waarvan de top wordt gevormd door het Nationaal centrum voor openbare bibliotheken dat een instelling moet worden van centrale dienstverlening, lijkt het misschien aangewezen dat het zwaartepunt van de automatiseringsmogelijkheden binnen het NCOB wordt gesitueerd.

Van daaruit kan het informatieverkeer naar de Centrale openbare bibliotheken en naar de plaatselijke openbare bibliotheken worden georganiseerd.

Alle bibliotheekwerkzaamheden en -functies zullen wellicht niet in aanmerking komen voor opname in dat één netwerk. Bepaalde activiteiten zullen wegens hun aard plaatselijk moeten blijven bekeken worden.

De Backer-Van Ocken

Ook zal er over gewaakt worden dat geen afbreuk wordt gedaan aan de specifieke opdrachten die bij decreet en uitvoeringsbesluiten zijn toegewezen aan elk niveau van de bibliotheekhiërarchie. In hun streven naar dienstverlening door automatisering zullen de organisatoren ervoor zorg dragen dat het uiteindelijk gebruikte systeem een zo groot mogelijke compatibiliteit en soepelheid bezit.

Uit het tussentijds rapport van de werkgroep treedt een tweede grote optie naar voren namelijk dat voor een efficiënte uitbouw van een geautomatiseerd bibliotheekwezen voor Vlaanderen, moet worden geijverd voor een verregaande doch verantwoorde integratie van activiteiten.

Deze optie vindt haar grond in de dagelijkse vaststelling dat tal van bibliotheekwerkzaamheden veelvuldig gebeuren. Tal van activiteiten grijpen echter zodanig in elkaar dat een rationalisatie van de uitvoering ervan gewenst is.

Dit brengt dan de werkgroep meteen tot haar derde optie, namelijk het zo progressief mogelijk invoeren van on-line.

Naast het on-line-werken kan voor bepaalde functies, bijvoorbeeld voor de uitvoer of de catalogisering het systeem van stapelverwerking of off-line, worden voorzien.

De opdracht en het karakter van de openbare bibliotheek in acht genomen, is deze manier van werken waarschijnlijk de meest rendabele en effectieve, omdat zij wegens haar direct karakter onmiddellijk de verwachting van de lener inlost. Op alle informatiepunten moeten de eigen catalogi kunnen worden geraadpleegd, zowel door de gebruikers als door het personeel.

Deze drie voorlopige opties, schragen drie belangrijke componenten van het automatiseringsvraagstuk, namelijk de externe organisatie, de interne organisatie en de aan te wenden methode. Het is echter nog te vroeg om deze aspecten tot in hun details te beschouwen als volledig uitgewerkt en opgelost.

Deze voorlopige opties worden eveneens toegelicht in het eerste nummer van Autobib dat op ruime schaal is verspreid en tijdens een informatievergadering van het 'departement in samenwerking met het centrum voor overheidsinformatiek op 9 juni 1980.

Op geen enkel ogenblik stak er iets in de mouw of in de zakken, en alles gebeurde open en bloot en dit voor zowel de beleidsverantwoordelijken als voor de bibliothecarissen, zowel voor de informatiewereld als voor potentiële commerciële geïnteresseerden.

Op 1 augustus 1980 hebben wij het eindrapport over het toepasbaarheidsonderzoek van de werkgroep goedgekeurd. Intussen had het Ministerieel comité voor informatica op 17 juli 1980 een gunstig advies gegeven voor de opmaak van een Vlaams informaticaplan, waartoe de Vlaamse Executieve dan ook besliste op 5 augustus 1980. En dit als gevolg van een studie over de regionale informatiek waartoe de ministerraad had beslist op 13 juni 1975.

Op 22 december 1980 bepaalt de Vlaamse Executieve haar algemene beleidsbeginselen inzake automatie en legt zij de prioriteiten vast voor 1981 binnen het globale Vlaamse informaticaplan. De inplanting van een informaticasysteem voor het openbare bibliotheekwerk wordt weerhouden als prioritair informaticaproject en voorziet in een eerste fase de uitbouw van een centrale catalogus. Conform aan deze algemene beleidsbeginselen en de weerhouden prioriteiten verleent de Vlaamse Executieve op 12 januari 1981 haar goedkeuring aan de overeenkomst met het COI voor de opmaak van een lastenboek en voor de evaluatie van de aanbiedingen omtrent automatisystemen voor het openbare bibliotheekwerk. Deze werkzaamheden vinden thans plaats. Intussen gaf de voorzitter van de Executieve dd. 19 maart 1981 opdracht tot uitvoering van de prioriteiten, onder meer wat het gemeenschappelijk netwerk betreft voor de datatransmissie.

Noch uit het voorlopig rapport, noch uit het eindrapport van het toepasbaarheidsonderzoek, noch uit de informatievergadering van het COI, dd.

formatievergadering van het COI, dd. 16 maart 1981, noch uit de volledige vraagstelling van het lastenboek blijkt dat het hier om een volledig centralistisch systeem zou gaan. Zowel de werkgroep als de stuurgroep, die wel is samengesteld uit informatici, maar ook door bibliothecarissen, hebben steeds duidelijk gesteld dat er een wezenlijk onderscheid wordt gemaakt tussen centrale en decentrale functies. Aan de bieder werden ook de mogelijkheden voor decentralisatie gevraagd. Het is evident dat centraal gehouden wordt, wat om vele redenen centraal moet gebeuren, bijvoorbeeld de centrale catalogisering en het bibliografiek werk, maar het is even evident dat lokale functies lokaal moeten blijven; ik denk bijvoorbeeld aan de hele uitleenfunctie, het lenersbeheer en de uitleenadministratie. Anderzijds is het er iedereen over eens dat er een minimum aan coördinatie moet zijn over wat ter plaatse gebeurt.

Dat de voorbereiding ambitieus is opgezet vind ik goed. Eerst en vooral moet er een onderscheid worden gemaakt tussen het wetenschappelijk voorbereidend werk dat slaat op het geheel en de eventuele beleidsbeslissingen die slaan op delen van het geheel. Wij moeten er ons over verheugen dat de voorbereiding zo grondig is gebeurd. De systeemspecificaties of de vragen in het lastenboek komen functioneel volledig uit het toepasbaarheidsonderzoek.

Over de vraag naar de korte inschrijvingstermijn antwoord ik, dat de minutieuze benadering van het toepasbaarheidsonderzoek reeds maanden ruimschoots gekend was, dat het lastenboek zelf werd gepubliceerd in het Bulletin der Aanbestedingen op 27 februari 1981 en dat de antwoorden, na een volle maand, dienden neergelegd te zijn op 31 maart 1981 te 12.00 uur. Bovendien lag het lastenboek vanaf de dag van publicatie ter inzage in het Centrum voor Overheidsinformatiek.

Om op de vragen te kunnen antwoorden over de installatiekosten en de uitbetalingskosten moet ik eerst het evaluatierapport van de technische stuurgroep afwachten. Hetzelfde geldt voor de vraag over de verdeling van de lasten tussen de Vlaamse Gemeenschap en de gemeentebesturen.

De Backer-Van Ocken

Als algemeen principe kan nu toch reeds vooropgesteld worden dat de centrale overheid betaalt voor de centrale kosten, en dat de gemeenten in die mate de service betalen die van de centrale overheid wordt gevraagd.

Tot slot wil ik het geachte lid danken voor deze gelegenheid die mij toelaat mijn beleid ten overstaan van de automatie van de openbare bibliotheken toe te lichten.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer G. De Rouck tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de vakantiespreiding in het kader van de bevordering van het Vlaams toeristisch produkt

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Rouck tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de vakantiespreiding in het kader van de bevordering van het Vlaams toeristisch produkt.

De heer De Rouck heeft het woord.

De heer G. De Rouck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Staatssecretaris, geachte collega's, op 25 februari 1981 had een Rondetafel op het hoogste vlak plaats over het Vlaams toeristisch produkt. Een van de verlangens van de Horeca-sector betrof de vakantiespreiding.

Kan de geachte Staatssecretaris ons inlichten over de stand van de besprekingen met de verschillende betrokken ministeries inzake dit probleem ?

De Voorzitter : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik heb de eer het

geachte lid, het volgende mee te delen als antwoord op zijn vraag met betrekking tot de vakantiespreiding in het kader van de bevordering van het Vlaams toeristisch produkt.

Vooreerst wil ik duidelijk stellen dat ik overtuigd ben van het belang van een goed uitgebouwd systeem van vakantiespreiding. Zo'n spreiding komt inderdaad de bevordering en de kwaliteit van het Vlaams toeristisch produkt ten goede.

Het probleem van de vakantiespreiding is echter voor een groot stuk een probleem van mentaliteitsverandering. Sinds het begin van de jaren 60 is mijn administratie, het Commissariaat-Generaal voor Toerisme, reeds actief op dit vlak.

Tussen 1960 en 1970 werd een affiche-actie gevoerd met als thema „Vakantie in juni of september” met als doel de vakantiegangers te wijzen op de grote voordelen van een vakantie in voor of naseizoen. Sinds 1977 werd gestart met het „Uit en Thuisprogramma” waar weekends in voor- en najaar worden voorgesteld en gepropageerd. Uit de statistieken blijkt dat het toerisme in het voorjaar een snellere ontwikkeling heeft gekend dan dat in het hoogseizoen.

Het probleem van de vakantiespreiding is evenwel complex. Niet alleen de Vlaamse Gemeenschap, maar het hele land en zelfs heel Europa worden met het overdrukke hoogseizoen geconfronteerd. Niet alleen de toeristische wereld moet in deze materie als gesprekspartner fungeren maar ook de bedrijfswereld en zeker ook de onderwijswereld, omdat de vakantie-regeling in de scholen een grote invloed heeft op het vakantiegedrag van de bevolking.

Deze complexiteit werkt een vlotte oplossing zeker niet in de hand. Toch werden reeds heel wat verkennende gesprekken gevoerd met alle bij het probleem betrokken sectoren.

Op de Rondetafel-conferentie „Toerisme in Vlaanderen” werd inderdaad de nood aan een vlugge regeling nogmaals naar voor gebracht.

Ik kan u dan ook meedelen dat onder coördinatie van Minister Calewaert

eerstdaags een interdepartementele werkgroep zijn activiteiten op dit vlak zal aanvangen.

De opdracht van deze werkgroep bestaat erin een globale regeling ter zake op te stellen en uit te werken.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer G. De Rouck tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over het overheidsbeleid inzake muziekcultuur

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Rouck tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, toerisme en Huisvesting over het overheidsbeleid inzake muziekcultuur.

De heer De Rouck heeft het woord.

De heer G. De Rouck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, Mevrouw de Staatssecretaris, ten einde een vollediger beeld te krijgen van de werking van de overheid inzake de muziekcultuur in Vlaanderen zou het me behagen van de geachte Staatssecretaris de volgende inlichtingen te bekomen.

1. Sinds wanneer verschijnt de uitgave van het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur „Belgische Componisten” ?

2. Wanneer werd deze uitgave omgevormd in „Muziek in Vlaanderen” en „Musique en Wallonie” ?

3. Hoeveel platen werden er in de eerste en in de tweede periode uitgegeven ?

4. Is de geachte Staatssecretaris niet van oordeel dat dit waardevol materiaal – dat weliswaar nog uitgebreider zou mogen worden – niet enkel ter beschikking van de buitenlandse radiostations zou moeten gesteld worden maar ook van de culturele organisaties en scholen ten einde onze Vlaamse muziek de plaats te kunnen geven die haar historisch en naar waarde toekomt ?

De Voorzitter : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris

Voorzitter

voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw R. De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting (*op de tribune*): Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de uitgave „Belgische componisten” startte in 1966. Sedert 1973 werd de uitgave wat de Vlaamse Gemeenschap betreft omgevormd in „Muziek in Vlaanderen”.

In de eerste periode namelijk van 1966 tot 1973 werden in totaal 41 platen uitgegeven in de reeks „Belgische componisten”. Vanaf 1973 tot nu werden 13 platen uitgegeven in de reeks „Muziek in Vlaanderen”.

Hieraan dient toegevoegd dat de dienst Muziek ook in belangrijke mate, door middel van aankopen, de uitgave van grammofoonplaten met Vlaamse muziek door het privé-initiatief ondersteunt.

Ik wil er het geachte lid ook op wijzen dat deze grammofoonplaten niet louter naar buitenlandse radiostations worden verzonden. Deze platen worden ook overgemaakt aan een 175-tal adressen in België, waaronder de BRT, muziekrecensenten, dirigenten, concertverenigingen, muziekscholen, mediatheken en bibliotheken.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer W. Peeters tot de Minister van de Vlaamse Gemeenschap over het niet-naleven door de stad Dendermonde van het beschermingsbesluit betreffende de oude Denderbedding

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Walter Peeters tot de Minister van de Vlaamse Gemeenschap over het niet-naleven door de stad Dendermonde van het beschermingsbesluit betreffende de oude Denderbedding.

De heer Peeters heeft het woord.

De heer W. Peeters (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, op maandag 25 mei 1981 werd door de geachte Minister het klasseringsbesluit voor de oude Dendermonding bekrachtigd en op 27 mei aan alle betrokkenen betekend.

Op het ogenblik dat ik daarover mijn mondelinge vraag instuurde waren de afdammingswerken aan de Dendermonding echter nog steeds volop aan de gang en dit niettegenstaande de Rijksdienst voor Monumentenzorg reeds op dinsdag 26 mei jongstleden de bevoegde instantie van het Hoofdbestuur der Waterwegen van het klasseringsbesluit op de hoogte had gebracht.

Het stadsbestuur had tot dan toe geen bevel tot stopzetting der werken uitgevaardigd.

Er werden stappen gezet bij de Procureur des Konings omdat de burgemeester van Dendermonde zijn wettelijke plicht ter zake blijkbaar niet wenste te vervullen. Deze zag echter geen enkele juridische grond om de stopzetting der afdammingswerken te bevelen.

Inderdaad, het ingespannen kortgeding had geen resultaat gegeven, zodat moest gewacht worden op een beroep dat aanhangig was gemaakt te Gent.

Na een verwarrende discussie in de gemeenteraadzitting van Dendermonde van 4 juni leek het er zelfs even op dat ook de tweede dam in de Denderbedding vlug een realiteit zou zijn.

Op 5 juni werd de aannemer echter uiteindelijk toch door de bevoegde instantie van het Hoofdbestuur der Waterwegen gevraagd de werken voor onbepaalde tijd stil te leggen, wat dan ook vorige week op de dinsdagnamiddag – de dag van het indienen van mijn mondelinge vraag – gebeurde.

Voor het Hof van Beroep te Gent werd donderdag nog geen definitieve uitspraak gedaan omdat de advocaat van de tegenpartij schermde met een brief van de Minister van Openbare Werken, waarin het klasseringsbesluit van de Geachte Minister zou afge-

keurd zijn.

Mijnheer de Minister, mogen wij van u vernemen welke thans de juiste stand van zaken is aangaande de uitvoering van het door u bekrachtigde klasseringsbesluit van de oude Denderbedding te Dendermonde ?

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribune*): Mijnheer de Voorzitter, ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen :

De afdammingswerken aan de Dendermonding werden op dinsdag 9 juni 1981 stilgelegd uit hoofde van het klasseringsbesluit van 25 mei 1981.

Het kortgeding werd ingespannen door een milieugroepering tegen Openbare Werken en heeft geenszins betrekking op het voorlopig klasseringsbesluit.

Mij echter volkomen bewust van de waterproblemen in Dendermonde heb ik contact opgenomen met mijn collega, de heer J. Chabert, Minister van Openbare Werken, ten einde een definitieve oplossing vast te stellen.

Deze oplossing moet voorzien in :

1. het waarborgen van een tijdelijke doorstroming van het water zodat de geurhinder tot een minimum kan herleid worden ;
2. het behoud van het landschappelijk aspect van de Dender ;
3. het voorkomen van mogelijke wateroverlast.

Nadere informatie betreffende de definitieve oplossingen kan ik u niet mededelen omwille van het geplande van overleg.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

MOTIES tot besluit van de interpellatie van de heer W. Kuijpers tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur,

Toerisme en Huisvesting over de gebrekkige monumentenzorg te Leuven en inzonderheid de teloorgang van de Sint-Jacobskerk

Hoofdelijke stemming

De Voonitter : Aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie van afkeuring van de heer Vandezande c.s., enerzijds, en de eenvoudige motie van de heren

Van Elewyck en Verhaegen, anderzijds, tot besluit van de interpellatie van de heer Kuijpers tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de gebrekkige monumentenzorg te Leuven en inzonderheid de teloorgang van de Sint-Jacobskerk.

Conform artikel 50, punt 5 van het Reglement van Orde stemmen we eerst over de eenvoudige motie van de heren Van Elewyck en Verhaegen, die voorrang heeft.

Er wordt overgegaan tot de hoofdelijke stemming.

Uitslag van de stemming :

118 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
95 leden hebben ja geantwoord ;
21 leden hebben neen geantwoord ;
2 leden hebben zich onthouden.

De eenvoudige motie is aangenomen. Conform artikel 50, punt 8 van het Reglement van Orde is de met redenen omklede motie van afkeuring van de heer Vandezande c.s. bijgevolg verworpen.

JA hebben geantwoord :

Aerts F.
Akkermans P.
Beerden G.
Boel H.
Boeykens G.
Bourry M.
Breyne P.
Buyse M. (Mevr.)
Cardoen G.
Carpels O.
Cauwenberghs F.
Coens D.
Cools B.
Cooreman E.
De Backer-Van Ocken R.
De Clercq Constant

Declercq Tijl
Deconinck A.
De Graeve J.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Demeulenaere-De Wilde F.
Deneir A.
De Pauw-Deveen L.
Desutter E.
Detiège L. (Mevr.)
Devos G. (Mevr.)
De Weweire M. (Mevr.)
Dhoore L.
Diegenant A.
Dupré J.
Egelmeers I.
Galle M.
Geens G.
Gijs R.
Hostekint R.
Houben F.
Kelchtermans L.
Lagae A.
Laridon A.
Leemans E.
Lenaerts L.
Lenssens J.
Lindemans L.
Maes-Vanrobaeys M.L.
Mangelschots J.
Marchand C.
Martens W.
Mesotten W.
Nauwelaerts R.
Nauwelaerts-Thues J.
Otte R.
Panneels-Van Baelen M.
Planckaert-Staessens C.
Ramaekers J.
Rommel-Soûvagie A.
Rutten André
Rutten Mathieu
Seeuws W.
Sleeckx J.
Smeers T.
Smet M. (Mevr.)
Smets A.
Smitt C. (Mevr.)
Steverlynck A.
Steyaert R. (Mevr.)
Suykerbuyk H.
Temmerman G.
Tobback L.
Turf-De Munter G.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Uyttendaele R.
Van Acker F.
Vandenabeele A.
Van den Brande L.
Van den Eynden J.
Vandenhove M.

Van den Nieuwenhuijzen J.
Vanderheyden V.
Van der Niepen P.
Van Dessel M.
Van Elewyck J.
Vangeel J.
Vangronsveld F.
Vanhaverbeke A.
Van Herreweghe M.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Rompaey R.
Vanvelthoven L.
Verbist A.
Verhaegen Guido
Weckx H.
Willems G.
Windels R.

NEEN hebben geantwoord :

Bascour J.
De Beul A.
de Bruyne H.
Declercq Raphaël
De Coster M.
De Rouck G.
De Winter A.
Duclos A. (Mevr.)
Flamant E.
Kempinaire A.
Peeters Walter
Schiltz H.
Somers J.
Valkeniers J.
Van den Broeck O.
Vandezande R.
Van Geyt L.
Van Grembergen P.
Van Ooteghem O.
Verberckmoes F.
Waltniel L.

Zich ONTHOUDEN hebben :

Jorissen W.
Poma K.

De heer K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, ik heb mij om verschillende redenen onthouden.

In de eerste plaats wens ik te onderstrepen dat, zonder de oppositie, de zeer grote meerderheid andermaal niet in aantal zou zijn.

Ten tweede, betreur ik dat in de Vlaamse Raad de eenvoudige motie van vrouwen steeds naar voren wordt geschoven, waardoor de gemotiveerde moties niet meer aan bod kunnen komen en men zelfs een een-

Poma

voudige mening niet meer kan veruitwendigen. Dit is een systeem dat do-dend werkt voor de democratie. Ik had gehoopt dat men in de Vlaamse Raad toch nieuwe wegen zou zijn opgegaan.

Ten derde, wil ik vragen dat u wat duidelijker zou spreken. Wij kunnen met moeite horen wat u aankondigt.

De heer W. Jorissen : Mijnheer de Voorzitter, ik heb mij onthouden omdat ik het eveneens onbetamelijk vind dat de meerderheid niet in aantal is.

ONTWERP VAN DECREET betreffende het beheer van afvalstoffen
— 131 (1980-1981)-Nrs. 1 tot 8

VOORSTEL VAN DECREET van de heer K. Poma c.s. houdende verwijdering van het afval
— 56 (1980-1981)-Nrs. 1 en 2

VOORSTEL VAN DECREET van de heer F. Cauwenberghs c.s. houdende reglementering van de afvalverwijdering in het belang van de openbare gezondheid
— 109 (1980-1981)-Nrs. 1 en 2

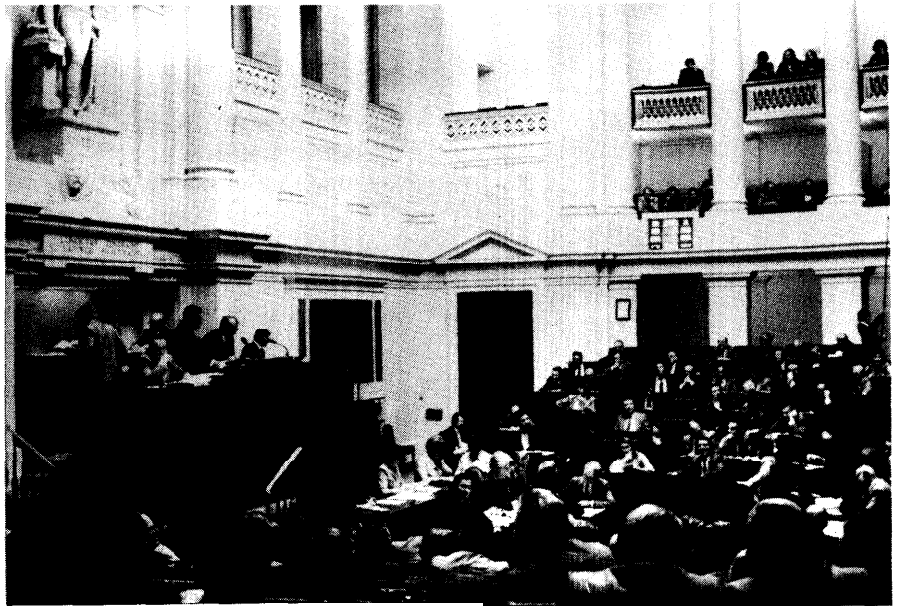
Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde zijn het ontwerp van decreet betreffende het beheer van afvalstoffen, het voorstel van decreet van de heer Poma c.s. houdende verwijdering van het afval en het voorstel van decreet van de heer F. Cauwenberghs c.s. houdende reglementering van de afvalverwijdering in het belang van de openbare gezondheid.

Met toepassing van artikel 17,2 en 3 van het Reglement van Orde heeft de Commissie de tekst van het ontwerp van decreet als basis voor haar besprekingen genomen.

Wij volgen dan ook dezelfde werkwijze en nemen derhalve de door de Commissie aangenomen tekst als basis voor onze bespreking.

De algemene bespreking is geopend.

Hoofdelijke stemming, Gezicht op de SP-fractie

De heer Cauwenberghs, verslaggever, heeft het woord.

De heer F. Cauwenberghs, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouwen en heren Ministers, geachte collega's, het voorliggende, zeer belangrijke ontwerp van decreet betreffende het beheer van afvalstoffen werd door uw commissie gedurende verschillende vergaderingen grondig besproken. De volledige commissie was verheugd over dit wetgevend initiatief en alle leden waren overtuigd van de dringende noodzaak ervan. Dit ontwerp zal het beheer inzake afvalstoffen in het Vlaamse gewest op ordentelijke wijze regelen. Het wil ingaan tegen de steeds wederkerende gevallen van milieuverontreiniging en de sluikse wijze waarop sommige mensen zich ontdoen van afval in ons gewest.

De voorbereiding van dit ontwerp van decreet vangt aan in 1975. De toenmalige Minister van Volksgezondheid en de Staatssecretaris voor het Leefmilieu hadden toen reeds een wetsontwerp voorbereid. De onduidelijke afbakening van de bevoegdheden en de wetgeving ter zake, de spreiding van

de diensten over verschillende bestuurslagen, over de ophaling en verwerking van afvalstoffen bracht de noodzaak met zich dat steeds overleg diende te worden gepleegd met de verschillende instellingen en een akkoord uitbleef.

De wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen maakte een decretraal initiatief mogelijk. Het voorgelegde ontwerp van decreet maakt van de gelegenheid gebruik om een aantal EG-richtlijnen, welke opgelegd zijn aan de lidstaten, uit te voeren, evenals sommige internationale verdragen. Ons land is sedert 15 juli 1977 formeel in overtreding met de EG-richtlijnen betreffende de afvalstoffen en de Minister en zijn collega's werden trouwens voor het Europees Hof gedaagd.

De opgenomen EG-richtlijnen zijn :

a. de EG-richtlijn betreffende afvalstoffen (15 juli 1975)

Deze geeft een aantal definities en beschrijft het toepassingsgebied. De lidstaten moeten de nodige maatregelen nemen ter voorkoming van afvalstoffen, en regelen stellen ten aanzien van

Cauwenberghs

sommige produkten of productieprocessen die de afvalverwijdering bemoeilijken. Maatregelen worden eveneens opgelegd voor de verwijdering van afvalstoffen zonder gevaar voor de mens en het milieu, en met maximale recuperatie van grondstoffen en energie.

Daartoe voorziet de EG-richtlijn in de verplichting van een geëigend vergunningstelsel, van een strikte planning met verordenende kracht en van een uitvoerige controle.

De afvalstoffenverwijdering geschiedt volgens het principe „de vervuiler betaalt”.

b. De EG-richtlijn inzake de verwijdering van afvalolie (16 juni 1975)

Deze richtlijn vertoont in haar beschikkingen een analogie met de voorgaande. Ze beschrijft definities, maatregelen voor het onschadelijk verwijderen en het hergebruik, verbod van lozing of storting, de organisatie van de inzameling en de verwerking zonder gevaar voor de mens en het leefmilieu van de afvalolie. Ze verplicht het aanleggen van een register voor de voortbrengers van afvalolie, de organisatie van het toezicht, het verlenen van vergoedingen voor gepresteerde diensten en de invoering van heffingen.

c. De EG-richtlijn aangaande de verwijdering van polychlorobiphenyls en polychloroterphenyls (6 april 1976)

Deze richtlijn legt aan de lidstaten de verplichting op de lozing en de storting van PCB en PCT te verbieden.

Maatregelen voor de verwijdering van deze stoffen zonder risico voor de mens of het milieu worden aan de lidstaten opgelegd alsook schikkingen ter bevordering van het hergebruik. Ook hier geldt het principe „de vervuiler betaalt”.

d. De EG-richtlijn betreffende de afvalstoffen van de titaandioxydeindustrie (20 februari 1978)

Deze richtlijn wil de verontreiniging, door deze afvalstoffen teweeggebracht, verminderen en haar doen

beëindigen. Door analogie met de andere richtlijnen worden definities gegeven, en worden de lidstaten tot maatregelen verplicht.

Een stelsel van vergunningen en de organisatie van de controle maakt daarvan deel uit. Verder worden de lidstaten verplicht om bepaalde programma's op te stellen en uit te voeren.

e. Het verdrag van Oslo (15 februari 1972) ter voorkoming van de verontreiniging van de Noordzee

Dit verdrag werd door ons land wel geratificeerd door de wet van 8 februari 1978 maar de uitvoering ervan bij koninklijk besluit kon tot dusver niet gebeuren.

Bij het opstellen van de definitieve versie van het ontwerp werd maximaal rekening gehouden met het advies van de Raad van State. De Raad van State heeft duidelijkheid gebracht in een aantal juridische knelpunten, die verband houden met de bevoegdheidsverdeling tussen het nationale en het gewestelijke niveau. In de commissie werd wel opgemerkt dat de Raad van State niet de plaats van de wetgever mag gaan innemen.

De situatie in het Vlaamse gewest is van die aard dat een meer drastisch en gecoördineerd optreden van de overheid onontbeerlijk is.

Onze moderne samenleving produceert steeds meer afval. Het Vlaamse land alleen al brengt 1,3 miljoen ton huisvuil voort. Dit is 720 kg per inwoner. Hoofdzakelijk huishoudelijk afval, maar in beperkte mate ook landbouw- en probleemafval. In beginsel is dit allemaal recycleerbaar en recupereerbaar en kan het opnieuw in de produktiecyclus gebracht worden. In de praktijk komt hier echter weinig van in huis. Een ontbrekende selectie bij huisvuilophaling en de zware investeringen hiervoor kunnen als belangrijkste oorzaken worden aangestipt. Bijgevolg wordt nog steeds de grootste hoeveelheid gestort (circa 85 procent, ongeveer 13 procent wordt verbrand en circa 2 procent wordt gecomposteerd).

Tot op vandaag zorgen de gemeentebesturen voor de ophaling en de ver-

werking van huisvuil. De zware financiële inspanningen en de hoge techniciteit plaatst hen echter voor onoverkomelijke problemen. Sommige gemeenten zoeken een oplossing in intercommunale samenwerking, doch het grote aantal onverantwoorde stortplaatsen en de overcapaciteit van verbrandingsovens, maakt ons duidelijk dat ook dit geen geslaagde formule is. De industriële afval, waarvan jaarlijks circa 4,4 miljoen ton wordt geproduceerd, plaatst ons nog voor grotere moeilijkheden. De verwijdering en verwerking is meestal in handen van particuliere ondernemingen. Waarbij eenmaal de vergunning op zak, dikwijls maar één doel meer bestaat : maximaal winst maken. Een controle op hun activiteiten is uiterst moeilijk. Hiervoor ontbreken trouwens de geschikte middelen.

Niet alle industriële afvalstoffen zijn even schadelijk voor het leefmilieu, zodat verschillende categorieën van afvalstoffen worden genoemd en geregeld in het decreetontwerp.

De basisprincipes om deze sector van de afvalstoffen onder een goed beheer te krijgen zijn dan ook : het plan, de vergunningen, het toezicht, de meldingsplicht en de strafbepalingen.

Aan de wet van 22 juni 1974 op de giftige afval werd niet geraakt omdat niet alle aspecten daarvan zijn geregionaliseerd. De verbinding wordt wel gemaakt door aan de Afvalstoffenmaatschappij de bevoegdheid te geven om zelf giftige afval te verwerken en de gewestelijke aspecten van deze wet uit te voeren.

Het ontwerp legt een aantal definities vast en beschrijft het toepassingsgebied. Die afvalstoffen die door andere wetgevingen zijn geregeld zijn hier uitgesloten.

Hoofdstuk II handelt over de voorkoming van het ontstaan van afvalstoffen. De Vlaamse Executieve kan bepaalde produkten of productieprocessen verbieden of aan bepaalde regelen onderwerpen. De mogelijkheid wordt voorzien om herkenningstekens aan te brengen op de produkten ; deze herkenningstekens moeten in overleg met de andere EG-landen worden uit-

Cauwenberghs

gewerkt. Ook ten aanzien van verpakkingmiddelen en produkten bestemd voor eenmalig gebruik kunnen regelen worden vastgesteld. Dergelijke maatregelen moeten de stroom afvalstoffen in enige mate beperken en vooral vermijden dat sommige gevaarlijk ke afvalstoffen ontstaan.

Hoofdstuk III en IV behandelen de verwijdering van afvalstoffen en de Afvalstoffenmaatschappij. Bij het verwijderen wordt met nadruk gewezen op het bevorderen van het hergebruik van de afvalstoffen en het organiseren van selectieve ophalingen. De verwijdering van afvalstoffen kan worden overgelaten aan de bestaande instellingen en ondernemingen, bijvoorbeeld de gemeenten, die hun volle bevoegdheid behouden. Er mogen echter geen bijkomende kosten worden opgelegd aan de ondergeschikte besturen.

Alle inrichtingen worden onderworpen aan de verordenende planning, aan de vergunningen en aan de controle.

In uitzonderlijke gevallen kan de Afvalstoffenmaatschappij zelf installaties bouwen en ontwerpen. Haar bijzondere doelen zijn echter het opstellen van het plan en de controle. Zij moet de noodzakelijk gespecialiseerde instelling zijn, die een eenheidsbeleid moet mogelijk maken.

Het statuut van de ASM is dit van een parastatale A, onder rechtstreeks gezag van de Minister, zodat de controle van de Vlaamse Raad vlot kan geschieden.

De gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen zullen worden ingeschakeld voor het inzamelen van alle nuttige gegevens voor het opstellen van het plan en voor het uitbrengen van adviezen.

De bedoeling van het opstellen van het plan is het bepalen van het aantal en de aard van de op te richten verwijderingsinstallaties enerzijds en de inplantingsplaatsen anderzijds. Dit zal gebeuren op basis van de verwachte hoeveelheden afvalstoffen.

Hoofdstuk V voorziet een stelsel van

vergunningen en het opleggen van algemene en bijzondere voorwaarden.

De bestendige deputatie van de provinciale raad zal deze vergunningen verlenen, weigeren en intrekken volgens vastgestelde regelen om een eenheidsbeleid te verzekeren.

De Vlaamse Executieve zal een lijst van instellingen opmaken die advies dienen uit te brengen bij de vergunningsaanvragen.

Er kan beroep worden ingesteld bij de Vlaamse Executieve tegen de beslissing van de bestendige deputatie door de ASM, de gouverneur van de provincie, de gemeente, de aanvrager van de vergunning en de belanghebbende.

In hoofdstuk VI zijn aparte bepalingen voorzien voor de huishoudelijke afvalstoffen, waarvoor de gemeentebesturen bevoegd blijven. Voor huisvuil bestaat de meldingsplicht niet, voor industriële en andere afvalstoffen wel. Deze meldingsplicht maakt het mogelijk de nodige gegevens te verstrekken voor de op te richten databank. Het verwijderen van industriële afvalstoffen en de meldingsplicht worden geregeld in hoofdstuk VII.

Inzake invoer en uitvoer van afvalstoffen kan dit decreet geen regelen stellen omdat het interstatelijk verkeer een nationale materie blijft.

In hoofdstuk VIII voorziet het ontwerp maatregelen voor bijzondere categorieën afvalstoffen zijnde, voertuigwrakken, afvalolie, landbouwafvalstoffen, gevaarlijke en bijzondere afvalstoffen en onderwerpt ze aan vergunningen en controle.

In het ontwerp worden verder nog milieuheffingen ingevoerd, zodat het principe „de vervuiler betaalt” wordt toegepast. De heffingen zullen verschillen naargelang de aard, de hoeveelheid en de verwijderingswijze van de afvalstoffen en zullen dienen om de werkingskosten van de afvalstoffenmaatschappij te dekken.

Deze heffingen worden trouwens in verschillende internationale verdragen en richtlijnen opgelegd.

Bij de diverse bepalingen wordt de

coördinatie met de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening opgelegd.

Het toezicht wordt toevertrouwd aan de Vlaamse Executieve die gemachtigd wordt om bevoegde ambtenaren aan te duiden. De taken van deze ambtenaren zijn bepaald. De controlerende bevoegdheid wordt eveneens verleend aan de gouverneur en de burgemeester.

Er worden strenge strafbepalingen voorzien. Ten slotte worden overgangs- en opheffingsbepalingen genomen om de rechtszekerheid te vrijwaren.

Tot daar het verslag.

Tot nu toe kon men zich verschuilen achter het verspreide gamma van wetteksten, achter het niet bestaan van een globale wetgeving, of achter de versnippering van bevoegdheden.

Dit goed bestudeerd decreet moet een moderne en gecoördineerde aanpak van het afvalprobleem mogelijk maken.

Er moet met nauwkeurigheid en spoed werk worden gemaakt aan de uitwerking ervan. Er moeten onmiddellijk uitvoeringsbesluiten worden opgesteld.

De snelle oprichting van de ASM moet één van de eerste stappen zijn.

Deze moet echter efficiënt kunnen werken en de werkingskosten tot het minimum beperken, zodat afvalverwerking betaalbaar blijft, zoniet zal het sluikestorten worden aangemoedigd.

Voor de samenstelling van het personeel dient voorrang te worden gegeven aan ambtenaren ter zake gespecialiseerd. De klemtoon dient in de toekomst gelegd op een preventief milieubeleid, daar waar deze vroeger lag op herstellende maatregelen. Ook dient er gebruik gemaakt te worden van bestaande instellingen en mogen er slechts in uiterste noodzaak nieuwe worden opgericht. Ik geloof dat er voldoende instellingen bestaan zodat er voorlopig buiten de ASM geen nieuwe dienen opgericht.

Cauwenberghs

de gewestplannen zoveel mogelijk worden gerespecteerd en zouden per streek een aantal bodembestemmingen dienen vastgelegd. Dit opgesteld plan dient strikt te worden nageleefd.

Mijn vrees is echter dat de totstandkoming van dit plan een onmenselijke lijdensweg te gemoet gaat nopens mededeling aan de verschillende besturen, de ter inzagelegging, de bezwaren, de adviezen en de termijnen van inwerkingtreding.

Mijn verzoek aan de Minister is dan ook de uitvoeringsbesluiten ter zake zeer duidelijk op te stellen.

Voor het toekennen van de vergunningen dienen strenge voorwaarden opgelegd te worden en moet geëist worden dat ze strikt worden toegepast, dit heeft in het verleden veel te wensen overgelaten. Een overtreding moet onmiddellijk de intrekking van de vergunning tot gevolg hebben.

De beroepsprocedure, die niet is omschreven in het decreet, moet duidelijk worden gemaakt in de uitvoeringsbesluiten.

Aan de Minister zou ik de raad willen geven slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik te maken van zijn beroepsmogelijkheid, zoniet voorspel ik hem een aantal politieke implicaties.

Ook het toezicht dient streng en efficiënt te gebeuren. Ik denk hier aan een aantal controleteams die snel en op onregelmatige tijdstippen ter plaatse komen en niet, zoals in het verleden, eerst enkele dagen vooraf verwittigen zodat de afvalverwerkers de tijd kregen om alles een beetje netjes voor te bereiden.

Voor de milieueffingen reken ik op de Minister om deze zoals voorzien, tijdig voor te leggen aan de Vlaamse Raad, gezien ze maar in werking kunnen treden na voorlegging.

Zij dienen evenals de strafbepalingen streng te worden toegepast. Gezien het grensoverschrijdend karakter van de milieuverontreiniging verzoek ik de Minister, bij zijn Europese Collega's aan te dringen, het milieubeleid

in internationaal verband verder uit te werken.

Op advies van de Raad van State treedt dit decreet in werking ten laatste na drie jaar. Ik heb echter de verklaring van de Minister in de Commissie genoteerd dat deze termijn zal worden ingekort tot 1 jaar.

Geachte vergadering, dit decreet moet een globale aanpak van het probleem mogelijk maken. U kunt en zult nauwlettend toekijken op de praktische uitvoering ervan.

Uw commissie heeft het ontwerp eenparig goedgekeurd; mag ik u verzoecken hetzelfde te doen. (**Applaus bij de meerderheid**)

De Voorzitter : De heer Poma heeft het woord.

De heer K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, ik kan mij voorstellen dat de heer Minister Galle tevreden zal zijn als vóór het reces van de Vlaamse Raad over het afvaldecreet gestemd zal worden.

Alzo zal Vlaanderen uiteindelijk over een decreet beschikken, een raam- of kaderdecreet, dat het gehele afvalprobleem zal trachten te regelen.

Ik ben nochtans niet gelukkig dat wij ons wetgevend werk moeten beperken tot het Vlaamse land. Want, om geheel het grondgebied van ons land te bestrijken, zal ook een Waals decreet nodig zijn en een Nationale wetgeving, die op het Brusselse Gewest betrekking heeft en die de internationale problemen zal moeten regelen.

Eén van de grote moeilijkheden, waarmede wij op het internationaal vlak geconfronteerd worden, zijn de grensoverschrijdende milieuproblemen.

Dank zij de staatshervorming creëren wij nu gewest-overschrijdende problemen, die vóór de staatshervorming niet bestonden.

Bij de staatshervorming, bijvoorbeeld tijdens de bespreking van het

Egmont-pact, hebben wij steeds de stelling verdedigd dat de meeste leefmilieu-problemen grensoverschrijdend zijn, dit wil zeggen van een grotere dimensie dan de nationale staten.

Thans stellen wij vast dat wij de dimensie niet vergroten, maar verkleinen tot het gewest.

Aan de basis van deze opvatting lag in de eerste plaats de Waalse eis, de bestrijding van de waterverontreiniging te regionaliseren, eis die dan later doorgetrokken werd naar de andere leefmilieu-problemen. Nochtans was deze eis geen ecologische maar een economische eis.

Dit gedeelte van de staatshervorming bewijst dat elke verandering niet altijd een verbetering of een vereenvoudiging is.

Wat nu het afvaldecreet betreft, wens ik toch in herinnering te brengen dat wij reeds vóór de staatshervorming een voorstel van afvalwet hebben ingediend, en na de staatshervorming een afvaldecreet.

Wanneer wij een vergelijking maken met het oorspronkelijk door de Minister neergelegd ontwerp en het door ons ingediende voorstel, blijkt dat beide, ontwerp en voorstel, heel wat punten van gemeenschap hadden.

Ik durf niet zeggen dat de Minister het voorstel gedeeltelijk zou hebben afgeschreven, maar wel dat hij zijn inspiraties is gaan zoeken bij dezelfde bron als wij.

Zoals gezegd gaat het hier om een raam- of kaderwet, die slechts uitgevoerd kan worden indien we de nodige uitvoeringsbesluiten volgen. Deze zijn zo belangrijk als het decreet zelf, wellicht nog belangrijker.

De ondervinding, opgedaan bij de uitvoering van andere kaderwetten die betrekking hebben op het leefmilieu, zoals de wetten op de bestrijding van de lucht- en waterverontreiniging, bewijzen zulks.

Indien ik mij niet vergis, werd tijdens de bespreking in commissie door een aantal leden, de wens uitgedrukt dat de Minister, gezien de belangrijkheid van de uitvoeringsbesluiten, deze in de commissie zou komen toelichten.

Poma

Trouwens de verslaggever heeft daarnet ook gesproken over de noodzakelijkheid van duidelijke uitvoeringsbesluiten. Gaarne verkreeg ik van de heer Minister de toezegging dat hij deze belofte zal nakomen.

Wat de structuur van de parastatale betreft, die het afvalprobleem moet beheren, dit is een parastatale die rechtstreeks onder het gezag van de Minister staat.

Alhoewel de Minister beweert dat zulke parastatale noodzakelijk is, om tot een goed beleid te komen, moet ik toch aanstippen dat deze parastatale kadert in de algemene politiek van de regering, die steeds meer en meer macht tot zich wil trekken en de ondergeschikte besturen zoveel mogelijk wil uitschakelen.

Deze week wordt in de Kamer het ontwerp op de veterinaire keuring besproken. Ook hier hebben wij te maken met dezelfde tendens. De Minister van Volksgezondheid maakt een parastatale die rechtstreeks onder zijn gezag staat, schaft de gedecentraliseerde gemeentelijke diensten af, dit alles onder voorwendsel eenzelfde statuut voor alle keurders te bekomen.

Deze neiging tot steeds meer concentratie van macht binnen de regering is niet de beste weg om de goede werking van onze democratie te waarborgen. Wel integendeel, zelfs een parastatale met een onafhankelijke beheerraad kon de Minister niet eens aanvaarden. Alle macht moet bij hem liggen en blijven.

Ik kan niet anders dan mijn tevredenheid uitdrukken over het feit dat de Minister de adviezen van de Raad van State gevolgd heeft en de artikelen van zijn ontwerp omgewerkt, rekening houdende met deze adviezen. Ik zou dezelfde politiek gevolgd hebben.

Toch moet ik dan weer mijn verbazing uitdrukken, wanneer ik vaststel dat de Minister, voor een aantal artikelen, volledig afwijkt van de adviezen van de Raad van State. Het is mij nog altijd niet duidelijk waarop de Minister zich steunt, welk criterium hij hand-

haaft, om deze afwijkingen te verrechtvaardigen.

Rekening houdende met de zorg van de Minister, een decreet te laten stemmen dat zoveel mogelijk de adviezen van de Raad van State volgt, durf ik voorstellen dat alle artikelen van het ontwerp die door de commissie geamendeerd werden, terug voor advies zouden worden voorgelegd aan de Raad van State.

Inderdaad, de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voorzien in artikel 2, § 2 : „De Voorzitter van de Senaat, van de Kamer van Volksvertegenwoordigers of van een Gemeenschaps- of Gewestraad is verplicht het advies te vragen over de voorstellen van wet of van decreet en over de amendementen op ontwerpen of voorstellen wanneer ten minste één derde van de leden van de betrokken Wetgevende Kamer of de betrokken Raad erom verzoekt op de door het reglement bepaalde wijze”.

Op de 68 artikelen die het ontwerp telt werden 22 door de commissie geamendeerd. Sommige van deze amendementen hebben slechts een beperkte draagwijdte, andere daarentegen hebben het ontwerp grondig gewijzigd, bijvoorbeeld de artikelen 26 en 27.

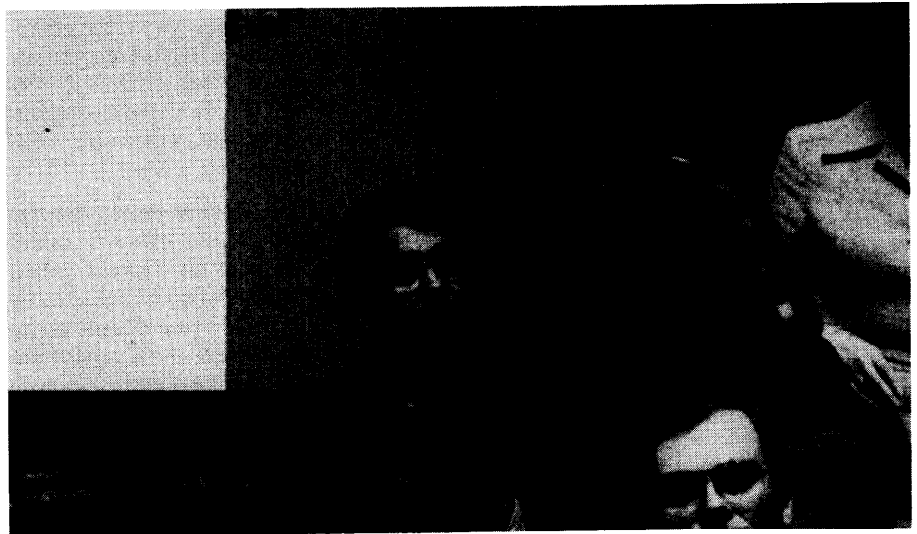
Het advies van de Raad van State kan in de kortst mogelijke tijdspanne bekomen worden, zodat de behandeling van het ontwerp geen noemenswaardige vertraging zal oplopen. Het ontwerp is te belangrijk om niet na te gaan of alle wijzigingen die werden aangebracht niet aan de juridische samenhang van het geheel geschaad hebben.

Men kan niet zeggen dat de oppositie een obstructiepolitiek gevolgd heeft. Wij hebben geen vloedgolf van amendementen ingediend, om de besprekingen te rekken, wij hebben ons beperkt tot slechts enkele, naar onze mening, fundamentele amendementen.

Wij hebben in de commissie ook geen tweede lezing gevraagd.

Nu ook wensen wij geen stokken in de wielen te steken. Voor het verzoek, de geamendeerde artikelen voor advies naar de Raad van State te verzenden, kan de spoedprocedure aangevraagd worden, zodat wij dit advies binnen zouden hebben vóór wij overgaan tot de geplande eindstemming.

Tot daar, mijnheer de Voorzitter,

De heer F. Cauwenberghs (CVP), verslaggever over het decreet-afvalstoffen, in gesprek met mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche (CVP)

Poma

mijnheer de Minister, geachte collega's, enkele opmerkingen die ik wens te maken bij de algemene bespreking van dit belangrijke decreet en ook bij de twee vragen die ik tot de minister heb gericht, namelijk of hij bereid is in de commissie zijn uitvoeringsbesluiten toe te lichten en of de Voorzitter van deze Kamer de spoedprocedure voor de geamendeerde artikelen zal willen toepassen. **(Applaus bij de PVV)**

De Voorzitter : Mevrouw Detiège heeft het woord.

Mevrouw L. Detiège (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, mevrouwen, mijne heren, het is met een bijzonder genoegen dat ik vandaag in dit belangrijk debat tussenkom.

Inderdaad, Minister Galle is erin geslaagd in samenwerking met de bevoegde commissie een sinds jaren hangend probleem in een relatief korte tijd op te lossen en concrete voorstellen in deze Vlaamse Raad naar voren te brengen.

De afvalstoffenverwijdering werd, mede door de bekommernissen inzake de regionalisering, al te veel op de achtergrond geschoven.

Bevoegdheidsconflicten tussen ministers onderling bleken dikwijls belangrijker dan de bezorgdheid om het milieu.

Inspanningen die in het verleden werden geleverd om een oplossing te vinden voor de verwerking van industrieel afval werden tenietgedaan. Ik denk onder meer aan het lot dat beschoren werd aan het Provia-project voor de Antwerpse regio.

Het uitblijven van oplossingen moedigt de sluikstortingen aan.

De toestand bij ons is van die aard dat wij achterop hinken en dat is iets dat een industrieland als het onze zich natuurlijk niet kan veroorloven.

Maken wij even de vergelijking met de toestand in Denemarken, waar onder meer een uitgebreid net van verkeersaders voor gemeenschappelijk

vervoer bestaat langs welke chemische afval wordt gekanaliseerd, waar in principe in elke gemeente een afgifteplaats bestaat waar de bevolking de courant gebruikte chemische afval kwijt kan, waar apothekers en in sommige plaatsen ook drogisten de rol vervullen van verzamelaars van giftig afval en waar ontvangcentra bestaan en verwerkingsinstallaties.

Ik zou zo verder kunnen gaan.

Uit dit alles blijkt dat wij zover achterstaan dat dit alles niet meer mogelijk is.

Misschien is de prijs voor de bescherming van ons leefmilieu hoog, maar ik geloof, mijnheer de Minister, zelfs indien de prijs hoog is, dat hij moet betaald worden, door die industrie en door de gemeenschap, volgens het principe van „de vervuiler betaalt”.

Wat uw voorstel aangaat, mijnheer de Minister, is het van zeer groot belang dat wij eindelijk in orde zullen zijn met de EEG-richtlijnen ter zake.

Positief, mijnheer de Minister, is ook de wijze waarop u gereageerd hebt op de suggesties die in de commissie werden geformuleerd. Een aantal amendementen werden aanvaard. Wat de door mijzelf ingediende voorstellen betreft, deze zal ik in het kort toelichten, zonder in detail in te gaan op de argumenten pro en contra.

Het betreft onder meer expliciet de toevoeging van het slib van zuiveringsstations als afvalstof gezien de enorme hoeveelheden en de specifieke problemen die de verwijdering ervan in de toekomst, maar ook reeds vandaag, stellen.

Graag hadden wij ook gezien dat zou weggevallen zijn in artikel 4 : „onder de toepassing van dit decreet vallen niet : d. de giftige afval bedoeld in de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval...” omdat indien de afvalstoffenmaatschappij niet bevoegd is voor de giftige afval zij ook niet geïnformeerd zou worden in verband met de giftige afval ; omdat het toezicht op inrichtingen waar beide aanwezig zijn niet kan gebeuren aangezien de afvalstoffenmaatschappij geen bevoegdheid terzake zou hebben.

Het artikel in verband met het beïnvloeden van het op de markt brengen van produkten die aanleiding kunnen geven tot bepaalde afvalstoffen strekt zich niet uit tot de giftige afval.

In het algemeen zou het naast elkaar bestaan van lijsten, in verband met gifafval en probleemafval, een vacuum laten in de controle over de afvalstroom.

Het amendement door u aanvaard is in bepaalde mate aan die bezorgdheid tegemoetgekomen.

Wat de Vlaamse Executieve betreft, die de algemene voorwaarden vaststelt die gelden voor alle inrichtingen waarin dezelfde soorten afvalstoffen worden verwijderd, is het zo dat het opleggen van een waarborgsom of geëigende verzekeringsdekking zou kunnen worden voorzien. Dat is ook opgenomen in de teksten.

Er was nog een ander bekommernis waaraan wij moesten tegemoetkomen : hoe zouden ondernemingen aansprakelijk blijven voor alle schade, van welke aard ook, die zou kunnen veroorzaakt worden door de industriële afvalstoffen totdat zij er zich van hebben ontdaan overeenkomstig de bepalingen van het decreet ?

Mijnheer de Minister, het is ook zo dat wij vandaag stellen dat het voornamelijk van belang is om zo vlug mogelijk, in concreto, over te gaan tot de oprichting van de maatschappij. De uitwerking van het decreet, binnen een beperkte tijd, is een bekommernis van de commissie.

Het is zo dat de heer De Seranno en ikzelf een amendement hebben ingediend omdat wij ergens vreezen dat de periode van oprichting niet zou kunnen nagekomen worden indien op een bepaald ogenblik de aanwerving zou bemoeilijkt worden.

De heer De Seranno zal daarover straks in detail spreken wanneer wij artikel 6 behandelen. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Somers heeft het woord.

De heer J. Somers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de

Somers

Minister, geachte collega's, het ontwerp van decreet betreffende het beheer van afvalstoffen beoogt de bescherming van de gezondheid van de mens en de vrijwaring van het leefmilieu tegen de schadelijke invloed van afvalstoffen. Elk zinnig mens is fundamenteel bekommerd om deze aangelegenheden en bezwaarlijk kan men betwisten dat er hoogdringend wettelijke maatregelen moeten worden getroffen om op dit gebied ons samenleven te ordenen.

Dit ontwerp van decreet is zeer belangrijk. Het handelt over een uitgebreide materie. Het gaat van huishoudelijke afvalstoffen tot industriële afvalstoffen met inbegrip van voertuigwrakken, afvalolie en landbouwafvalstoffen, met uitzondering evenwel van onder meer de radio-actieve afvalstoffen. Bovendien wil dit decreet het ontstaan van afvalstoffen voorkomen, het verwijderen van ontstane afval organiseren en zelfs initiatieven stimuleren om afvalstoffen te hergebruiken. Als men dit alles overweegt en de uitgebalanceerde teksten overloopt, zal men vaststellen dat hier een zeer uitgebreide materie wordt behandeld en dat men ingaat op een probleem dat zich op vele terreinen uitstrekt, namelijk de ontreding van ons leefmilieu.

De gevolgen van dit decreet kunnen dan ook omvangrijk en ingrijpend zijn. We durven stellen dat het principe „de vervuiler betaalt” de eerste maal op zulk een uitvoerige wijze wettelijk wordt vastgelegd. Méér nog het principe „de vervuiler mag zo maar niet vervuilen, ook al betaalt hij” krijgt door dit decreet een concrete vorm.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, dit wetgevend werk inzake milieuzorg is zoals het decreet betreffende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen vervuiling mogelijk geworden door het verschuiven van een aantal bevoegdheden naar de gemeenschappen toe. Jaren heeft het probleem van de milieuzorg aangesleept. De unitaire wetgever is er niet in geslaagd diepgaande maatregelen te realiseren. Het creatief en snel kunnen oplossen van

hangende problemen op dit gebied is één van de positieve aspecten van een groeiend zelfbestuur. Het leert ons aanschouwelijk wat het zou betekenen indien we konden komen tot een volledig Vlaams zelfbestuur.

De belangstellingpunten blijken in beide gemeenschappen anders te liggen. Men heeft er een andere benadering, men zoekt er eigen oplossingen. Indien de financieel-economische zelfstandigheid zou verwezenlijkt worden, zou men even snel een antwoord kunnen geven op tal van andere problemen die ons vandaag aanbelangen. Zoals bij het decreet betreffende de bescherming van de oppervlaktewateren, kan men ook betreffende het beheer van de afvalstoffen vragen stellen wanneer het gaat over grensoverschrijdende problemen tussen de gemeenschappen. Waar het zal nodig blijken, zouden onderhandelingen van staat tot staat meer waarborgen kunnen bieden. Vlaanderen zou minder afhankelijk zijn van de goedwilligheid van Wallonië en meer sluitend wetgevend werk kunnen verrichten wat bijvoorbeeld de invoer en de doorvoer van industriële afvalstoffen betreft. De Vlaamse Raad heeft echter geen bevoegdheid betreffende het interstatelijk verkeer. En alhoewel men in het decreet bepalingen terugvindt om dit op te vangen, geloven we dat de beperkte bevoegdheid, het niet volledig staat-zijn van Vlaanderen, een zwakte zal blijken van dit lofwaardig decretaal werk om het beheer van de afvalstoffen te regelen. We zullen dan ook nauwlettend moeten toekijken om te voorkomen dat – ondanks alle zagezegd waterdicht wetgevend werk – langs achterpoortjes en achterdeurtjes ons territorium betreden wordt om aan sluik- en zwerfstorten te doen.

Wij hebben dit reeds gezegd bij de bespreking van het decreet betreffende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen vervuiling. Minister Galle benut de kansen die hem geboden worden om inzake de milieuzorg snel wetgevend werk tot stand te brengen. Door de bijzondere bevoegdheid die zijn kabinet te beurt valt en dat een belangrijk aspect is van de persoonsgebonden materies, kan de Minister ontwerpen aanbieden die men baanbrekend kan noemen. Hij zal dan

ook op dit vlak geen opvolgers, maar navolgers krijgen, zoals men dit reeds elders met de glimlach zei. De kansen vallen hem als rijpe vruchten in de schoot, daar waar zijn voorgangers met ministeriële bevoegdheid inzake milieubeheersing nog met handen en voeten gebonden waren aan quasi zuivere unitaire regeringen.

Wij zijn er ons natuurlijk ook van bewust, dat reeds geruime tijd voorbereidend overleg werd gepleegd door onder meer de toenmalige Minister van Volksgezondheid en dat door de Staatssecretaris voor Leefmilieu een ontwerp van wet over de afvalstoffen werd voorbereid, maar toch is het merkwaardig dat nu de Vlaamse Raad werd geïnstalleerd, men snel zal kunnen voldoen aan de verschillende richtlijnen van de EEG en de internationale verdragen.

Mijnheer de Minister, het zou echter blijik geven van kleinzielige partijpolitieke nijd en van bekrompen naijver moesten we U niet de eer laten, dat U erin geslaagd is alle fracties achter uw ontwerp te krijgen. De grondige ontleding van het ontwerp in de commissie en het verwerken van amendementen in de tekst moeten dan ook beschouwd worden als een uiting van de grote ernst en het besef van de leden van de Vlaamse Raad dat er een materie behandeld werd met een grote weerslag op ons leefmilieu en onze toekomst. Soms waren de besprekingen wel vermoeiend, maar in elk geval blijken ze zinvol te zijn.

Wanneer wij er niet in slagen de vervuiling van ons leefmilieu in al zijn aspecten tegen te gaan, zullen wij de ondergang van het menselijk samenleven niet ontlopen. Dit hoeft eigenlijk geen betoog. Wanneer men volstrekte prioriteit verleent aan de technologische ontwikkeling, de industriële expansie, het onbeperkt comfort, de economische aangroei en het winstbejag en men daarbij het leef- en woonmilieu, het ecologisch evenwicht en de natuur met zijn fauna en flora onderschat als noodzakelijke waarde om het menselijk leven mogelijk te houden, leidt dit tot zelfvernietiging. Bepaalde aspecten van onze samenleving vertonen reeds de kenmerken van deze fatale teloorgang. Het is

Somers

dan ook ten zeerste noodzakelijk dat we de milieuzorg creatief benaderen en met eerbiedige ernst alle elementen om het natuurbehoud mogelijk te maken fundamenteel trachten te onderkennen, te begeleiden en te richten.

Dit ontwerp van decreet beantwoordt dan ook aan een bekommernis, die tot uiting kwam in tal van congressen, zowel wetenschappelijke als partijpolitieke van welke strekking ook. De privé- en gemeenschapsinspanningen en -investeringen, die er wellicht uit voortvloeien, kunnen niet als te zwaar beschouwd worden. De investeringen, die we vandaag nog zouden kunnen ontlopen, zullen we morgen tienvoudig moeten betalen om het verzuim goed te maken.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, één aspect in dit decretaal werk kan ons niet bevredigen. Wij hebben dit niet willen uitwerken tot amendementen, noch hebben wij het willen aansnijden in de commissie, omdat het in de eerste plaats niet typisch verbonden is met dit ontwerp van decreet, maar veeleer kenschetsend voor alle wettelijke en decretale beschikkingen betreffende het leefmilieu. En ten tweede omdat dit aspect zulk een uitgebreid spectrum van problemen benadert, dat het niet passend zou zijn dit aan dit decreet alleen te verbinden. Ik geloof echter dat het belangrijk is in deze algemene bespreking de aandacht op dit aspect te vestigen.

Mijnheer de Minister, mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, onze samenlevingsopbouw is complex, de zorg voor het leefmilieu heeft raakpunten met verscheidene beslissingsniveaus en beleidsinstanties. Daardoor is zeker ook de besluitvorming in deze aangelegenheden dikwijls onduidelijk en krijgen bepaalde belangen de kans door te wegen op de rechtmatige zorg voor een efficiënte bescherming van ons leefmilieu. De betrokkenheid van de burger is klein en hij uit dan ook soms zijn ongenoegen en onmacht hierover door militante acties. Men kan zich afvragen of het niet beter ware de opbouwende inzet van milieugroepen en milieubewuste medeburgers positief te betrekken bij

de besluitvorming, zodat de gehele gemeenschap van de gemanifesteerde milieugevoeligheid passend gebruik zou kunnen maken. Aldus zal ook de draagwijdte van sommige beslissingen aangaande problemen die het ecologisch evenwicht bedreigen, kunnen doordringen tot ruimere bevolkingslagen.

De politieke verantwoordelijken die democratisch worden verkozen, moeten uiteraard hun beslissingsbevoegdheid behouden, maar een oprechte luisterbereidheid voor de argumenten van de betrokken burgers mag niet ontbreken; die luisterbereidheid moet zich uitstrekken niet alleen tot de milieu-actiegroepen maar ook tot de verantwoordelijken uit de sociale, economische en culturele wereld. Dat men daarbij alle ideologische en filosofische strekkingen aan bod laat komen, lijkt ons vanzelfsprekend.

Mijnheer de Minister, nu kan ik vermoeden dat U gaat verwijzen naar bepaalde teksten in dit ontwerp van decreet. U zou bijvoorbeeld kunnen verwijzen naar artikel 17, waarin sprake is van het ter inzage leggen van het globaal plan inzake het verwijderen van afvalstoffen dat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest moet tot stand brengen. U zou kunnen verwijzen naar het advies van gemeenten, overheden, inrichtingen of ondernemingen; naar het onderzoek van de ingebrachte bezwaren en van de verstrekte adviezen. U zou kunnen verwijzen naar artikel 26 betreffende de vergunningen en waarin vermeld wordt dat de Vlaamse Executieve de lijst van instellingen zal bepalen die advies dienen uit te brengen. Naar artikel 27 dat zegt dat de Vlaamse Executieve alle nuttige adviezen kan inwinnen en wellicht nog naar andere artikels die ergens de inspraak raken.

Het is duidelijk dat dit ontwerp van decreet uitgaat van beginselen die de bezorgdheid voor een praktische rechtsbescherming ten opzichte van de betrokkenen tot uiting brengen en dat men de mogelijkheid laat tot brede informatie ten opzichte van de beslissende overheid. Hier komt echter ook de vraag aan de orde of de inspraak ten opzichte van de burgers niet anders moet georganiseerd worden. Moeten we blijven stilstaan bij

een vastgeroest mechanisme, een mechanisme naar de oude stijl of zou het niet beter zijn dat wij de mogelijkheden tot inspraak ongeremd open smijten en dat wij een instrument creëren dat ten alle tijden kan benut worden om de betrokkenheid van de burger te verzekeren.

Mijnheer de Minister, ik durf dan ook verwijzen naar ons voorstel van decreet houdende de instelling van streekcommissies voor advies inzake het leefmilieu. De instellingen van streekcommissies voor advies inzake het leefmilieu kunnen immers in sterke mate bijdragen om de kwaliteit van het leven op het Vlaams territorium te beveiligen en te verbeteren. We geloven immers dat dit voorstel van decreet moet beschouwd worden als een eerste stap om aan de burger een wettelijk kader te bezorgen waaruit een sterkere betrokkenheid in de besluitvorming inzake milieuzorg moet voortvloeien. Kunnen deze voorgestelde streekcommissies voor advies inzake het leefmilieu geen positieve inbreng betekenen voor het werk dat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest zal moeten verrichten?

Mijnheer de Minister, ik wil natuurlijk dit voorstel van decreet niet uitvoerig in behandeling brengen tijdens deze bespreking, maar ik durf toch uw aandacht vragen voor dit aspect en ik durf u verzoeken dit voorstel niet te laten verzuipen tussen de vele andere. Het bevat immers een fundamentele positieve benadering van de wil tot inspraak, de bezorgdheid om het gemeenbest, de mogelijkheid om de democratische betrokkenheid ruim te verzekeren.

Mijnheer de Minister, ik wil mijn betoog besluiten met u mede te delen — zoals u wel kon vermoeden — dat onze fractie dit ontwerp van decreet zal goedkeuren en wij zullen dat doen met nog een groter enthousiasme indien u kon tegemoet komen aan onze bezorgdheid dat u de inspraak van de burger inzake de bescherming van het leefmilieu fundamenteel vorm zou willen geven, via onder meer de voorgestelde streekcommissies voor advies inzake het leefmilieu. Wij beschouwen dit immers als een belangrijk element inzake de democratische

Mevrouw J. Adriaensens (SP) in gesprek met mevrouw L. Detiège (SP)

besluitvorming, als een noodzakelijk sluitstuk in uw lofwaardige en dynamische aanpak om het leefmilieu in Vlaanderen te beveiligen en te saneren.

De Voorzitter : De heer Egelmeers heeft het woord.

De heer 1. Egelmeers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer de Minister, waarde collega's, het ontwerp van decreet betreffende het beheer van afvalstoffen is meer dan welkom. Het zal dan toch wat meer waarborgen geven, dan dat het in de huidige reglementeringen het geval was. Dit wil niet zeggen dat de bestaande maatregelen verwerkt in reglementen en wetten slecht waren. Het kwam er op aan dat de beschikbare middelen werden gebruikt door de bevoegde personen op gelijk welk niveau.

Het Hollands vuil dat naar Rumst moet gebracht worden is daar een schoolvoorbeeld van. Men is tot bij u moeten komen, mijnheer de Minister, om door sluiting van de exploitatie, op uw initiatief, te voorkomen dat

voormeld vuil zou gestort worden. En zo kom ik tot het hoofdstuk van het toezicht. Binnen de bepalingen van het decreet kunnen noch de gouverneur, noch de burgemeester overgaan tot de sluiting van een exploitatie. Door de opheffing van de desbetreffende artikelen in het ARAB zwakt men dit belangrijk wapen af, als verdedigingsmiddel voor de bevoegde overheid. De strafbepalingen die inderdaad zwaar zijn zullen alleen een waarde hebben wanneer de bepalingen van het decreet ook naar de letter worden toegepast.

In verband met de vergunningen heb ik ook enkele opmerkingen van fundamentele aard, en waarvoor ik amendementen zal indienen.

Voor het toekennen van vergunningen is een procedure ingebouwd waarin de fase, tijdens dewelke advies wordt opgevraagd, ontegensprekelijk haar plaats heeft. Nochtans hoop ik dat de Vlaamse Executieve bij het vaststellen van de nadere regels (artikel 27) ook ermee zal rekening houden dat de bestendige deputatie bij

belangrijke ongunstige adviezen van bij de aanvang de vergunningen moet weigeren.

In de procedure van beroep (artikel 27 § 2) zou moeten verduidelijkt worden wie of wat onder „de gemeente” wordt verstaan, is dat de burgemeester of het college of de raad? Persoonlijk opteer ik voor de gemeenteraad.

Dan nog een woordje over de selectiviteit bij het ophalen van de huishoudelijke afvalstoffen (artikel 29). Ik zie geen enkel praktisch nut binnen het kader van het decreet dat de Executieve bepaalt wie de kosten zal betalen. Dat is een frontale inbreuk op de gemeentelijke autonomie inzake dagelijks beheer. Indien de Executieve de verplichting oplegt moet het gewest de rekening betalen en dan valt het bezwaar weg. Wie is beter geplaatst dan de gemeente, de intercommunale om te oordelen wat afzonderlijk kan of moet afgehaald worden en wie het zal vervoeren.

Ten slotte nog een woordje over de inwerkingtreding van de bepalingen van dit decreet. Het kan maximaal 3 jaren duren vooraleer al de bepalingen van toepassing zijn. Ik vraag niet naar de intenties van de Executieve, maar ik weet hoe het kan lopen in wetten en decreten, die afhankelijk zijn gesteld van latere toepassingsdata dan de publicatie van de rechtsvorm in het Staatsblad.

Indien het de bedoeling van de Executieve zou zijn met de bepalingen van het decreet te wachten, ik denk aan de artikelen over de vergunningen, tot over 2 of 3 jaar dan zal het decreet op zijn inhoud belangrijk aan waarde verliezen. De verklaring van de Executieve dat het slechts 1 jaar zal zijn lijkt mij nog te lang. Ik hoef hier geen tekening bij te maken, dacht ik.

Spijts mijn opmerkingen, mijnheer de Minister, hebt u toch mijn en onze gelukwensen voor uw inzet bij het tot stand komen van het decreet, waarvoor onze hartelijke dank. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de

De Seranno

Minister, geachte collega's, wij achten ons gelukkig – hoe kan het ook anders – met het weldra totstandkomen van dit decreet.

Van de uitvoering van dit decreet zal nochtans afhangen of spoedig veel milieu-onheil zal kunnen worden voorkomen. Dit werd hier reeds door verschillende sprekers gesteld.

Meteen zou ik willen waarschuwen tegen een bepaalde euforie die zou meebrengen dat er enkele jaren zouden verloren gaan vooraleer een efficiënt milieubeleid in uitvoering wordt gebracht.

Wij hebben deze euforie gekend na talrijke wetten die tijdens het jongste decennium tot stand kwamen. Ik moge u er enkele opsommen :

- de wet op de luchtverontreiniging in 1964 ;
- de ganse reeks wetten van de zeventiger jaren ;
- in 1970/71 de aanpassing van de wet op de ruimtelijke ordening ;
- in 1971 de wet ter bescherming van het grondwater ;
- in dat zelfde jaar, op dezelfde datum, de totstandkoming van de wet op de bescherming van het oppervlaktewater ;
- in 1973 de wet op het natuurbehoud ;
- eveneens in 1973 de wet op de geluidshinder ;
- in 1974 de wet op de giftige afval ;
- in 1976 de wet op de grondwaterwinning ;
- zonder hierbij de wet op de pesticiden te vergeten, die een tiental jaren geleden in het Parlement werd goedgekeurd.

Wij koesterden toen de illusie dat snel een aantal milieuproblemen zouden worden opgelost.

Toen de regering later ter verantwoording werd geroepen wegens de al te trage uitvoering van de bedoelde milieuwetten, hadden de bevoegde mi-

nisters als excuus dat het voorziene instituut of de maatschappij niet was opgericht, en het jaar nadien dat de nodige budgettaire middelen niet beschikbaar waren. En het daarop volgende jaar was er reeds een andere Minister voor deze materie bevoegd. Wij wensen dat dergelijke feiten zich thans niet meer zouden voordoen.

Ons optimisme is ook getemperd wegens het feit dat de afvalproblematiek – dát werd hier reeds gezegd – gewestoverschrijdend is.

Laat mij toe in dit verband te verwijzen naar de verklaring van de Minister die in het verslag is opgenomen.

Het feit echter dat de ophaling en de verwerking van afvalstoffen sinds enkele jaren reeds als gewestelijke bevoegdheid werd beschouwd, bracht de noodzaak mee overleg te plegen tussen de gewestelijke instanties. Dit overleg leidde niet tot overeenstemming. Nu is het zo dat volgens artikel 8 en andere van het decreet, waarvan wij het ontwerp vandaag bespreken, de Vlaamse Executieve een aantal maatregelen zal treffen in verband met het vervaardigen, vervoeren en verhandelen van gevaarlijke afvalstoffen en het in de handel brengen evenals het etiketteren van produkten die als afvalstoffen worden beschouwd of die afval kunnen verwekken.

Mijnheer de Minister, indien in de beide andere gewesten zulke maatregelen niet worden genomen dan dreigen de maatregelen die wij in Vlaanderen treffen een slag in het water te zijn.

U zult het vervoer van afvalprodukten kunnen regelen, ook het vervoer van afvalprodukten komende uit het Brussels Gewest die door Vlaanderen worden getransporteerd. U zult ook de verwerking en het lozen van afval kunnen regelen, maar u zult niet kunnen verhinderen dat in het Zuiden van het land, afvalprodukten worden geloosd in de waterlopen die naar Vlaanderen vloeien.

Indien het waar is dat, zoals uzelf hebt verklaard in de Commissie, het overleg in de periode 1975 tot 1980 tussen de beide Gewesten nog geen oplossingen heeft opgeleverd, dan kunnen wij u enkel vragen dit overleg verder te

zetten.

Indien enkel in Vlaanderen de problemen worden aangepakt, zonder vat te hebben op de enorme problematiek van de afval ook in het Brussels Gewest, dan zal er geen gunstig resultaat ontstaan. Bovendien zullen voor een aantal industriële bedrijven de getroffen maatregelen concurrentievervalsend werken en zullen deze weldra ons Gewest verlaten om zich elders te vestigen.

Het is trouwens mede daarom, mijnheer de Voorzitter, dat wij bij het nationale parlement een voorstel van wet zullen indienen met betrekking tot de regeling en het beheer van de afval in onze nationale hoofdstad Brussel ; aangelegenheid waarvoor het nationale parlement bevoegd is.

De verslaggever heeft daarstraks gezegd dat dit decreet zoveel mogelijk de gewestplannen zal respecteren. Mijnheer de Voorzitter, dat is niet onze interpretatie. Dit decreet moet de gewestplannen volledig respecteren. Deze gewestplannen zijn wettelijk tot stand gekomen na inspraakprocedures. Zij kunnen door dit decreet niet ongedaan worden gemaakt.

Wat wel mogelijk is, mijnheer de verslaggever, is dat, indien deze gewestplannen voor het storten van afval of door het creëren van afvalbelten niet volstaan, ze kunnen worden gewijzigd volgens de wettelijke procedure. Ik meen dat dit belangrijk is en dat ook de verslaggever zal toegeven dat dit de bedoeling was van de leden van de Commissie en waarmede, naar ik aanneem, ook de Minister kan instemmen.

Ik wil nog enkele opmerkingen maken in verband met de tekst, alhoewel dat ook zou kunnen tijdens de artikelsgewijze bespreking.

In artikel 53 is een bepaling opgenomen die luidt : „In uitzonderlijke omstandigheden kan de Vlaamse Executieve bij een met redenen omkleed besluit toestaan dat voor een termijn van maximum 1 jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet wordt afgeweken van één of meer bepalingen vastgesteld door of krachtens dit decreet, ...” Het is geen goede wetgeving wanneer men in een decreet

De Seranno

reeds volmachten geeft aan de uitvoerende macht om een decreet niet toe te passen.

Wij weten dat de Commissie de betekenis van de maximumtermijn van 1 jaar heeft willen verduidelijken en heeft vermeld „vanaf het inwerking-treden van dit decreet”. Eigenlijk is hiermee in de Commissie bedoeld : vanaf de publicatie in het Belgisch Staatsblad, omdat bedoelde inwerking-treding, bij toepassing van artikel 67, nog voor een periode van 3 jaar kan worden uitgesteld.

De verslaggever en ikzelf hebben een amendement ingediend om de bedoelingen van de Commissie volledig te verwoorden.

Hierdoor zou de termijn van 1 jaar inderdaad gelden vanaf de publikatie van het decreet in het Belgisch Staatsblad.

Tenslotte, mijnheer de Voorzitter, hebben mevrouw Detiège en ikzelf een amendement bij artikel 64 ingediend in verband met de aanwerving van personeel. Wij hebben er kennis van gekregen dat het ontwerp van programmawet in artikel 80, § 3, een bepaling bevat die luidt : „in afwijking van het voorgaande lid en op voordracht of met het akkoord van de Minister die het Openbaar Ambt in zijn bevoegdheid heeft kan de Koning, in gevallen en onder de voorwaarden welke hij bepaalt, voorzien in andere afwijkingen of aanwervingsprocedures».

Wij zouden dus kunnen stellen dat men om de afvalstoffenmaatschappij snel te doen functioneren kan gebruik maken van de bepaling vervat in artikel 80, § 3, 2de lid van de programmawet.

Wij hebben voorgesteld dat de in de programmawet bedoelde afwijkingen, dus de speciale aanwervingsprocedure slechts zou kunnen gebeuren gedurende een periode van zes maanden.

Om nu de bespreking van dit decreet vandaag nog te kunnen beëindigen, zijn wij bereid ons amendement in te trekken, op voorwaarde dat de Vlaamse Executieve, bij monde van de Mi-

nister, zou verklaren dat zij van de bepaling vervat in artikel 80 van de programmawet slechts voor een periode van zes maanden zal gebruik maken. In dat geval beschouwen wij ons amendement als overbodig.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Akkoord.

De heer J. De Seranno : Wij nemen er dus akte van, mijnheer de Minister, dat u deze bepaling slechts zult toepassen voor een periode van maximum zes maanden.

De Voorzitter : De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer O. Van Ooteghem (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, mijn uiteenzetting zal heel kort zijn. Ik hoop door deze bondigheid het tot stand komen van het afvaldecreet te bespoedigen. Vlaanderen wacht immers reeds lang op een sluitende regeling voor het probleem van de afvalstoffen.

Allereerst wens ik Minister Galle gerust te stellen, voor zover nodig. Onze fractie zal het decreet goedkeuren. Het is al erg genoeg dat sinds 15 juli 1977 ons land in overtreding is met de EG-richtlijnen betreffende afvalstoffen.

Een schoonheidsfout is wel dat volgens artikel 47 de Executieve bevoegd blijft voor het bepalen van de bedragen van de milieueffingen. Dit is een ernstige beknotting van de bevoegdheden van de Vlaamse Raad. Deze milieubelasting kan immers grote economische gevolgen hebben en kan concurrentievervalsens werken. De Vlaamse Raad moet dus de mogelijkheid hebben de voorstellen van de Executieve te bespreken, goed of af te keuren of te amenderen. Ik ben dan ook zo vrij geweest opnieuw een amendement in te dienen waarin wordt gesteld dat de Vlaamse Raad en niet de Executieve de milieubelasting bepaalt.

Van de bespreking van dit ontwerp van decreet wens ik gebruik te maken om enkele vragen te stellen. Het volstaat immers niet een perfect decreet te hebben, er moet ook een duidelijke beleidsvisie achter dit decreet zijn. Daarom deze vragen.

Wat is de Minister van zins te onder-

nemen om enkele zeer dringende problemen op te lossen, als bijvoorbeeld het volgende : uit de Vlaamse havens en hun waterwegen wordt jaarlijks ongeveer 35 miljoen m³ slib gebaggerd. Vaak is dit slib tengevolge van lozingen van de omliggende bedrijven zometeen giftig dan toch sterk verontreinigd. Slibstortplaatsen zijn zeer beperkt, verbranding van slib is energieverwendend en milieuvriendelijk en in de Noordzee mag niet worden gestort. Daarom zou ik graag weten wat de Vlaamse deelregering zal ondernemen om een oplossing te geven aan het probleem van het baggerslib.

Langs de E 3 en andere wegen zijn talloze meertjes ontstaan als een gevolg van ontzanding voor de aanleg van die wegen. Deze plassen zijn een verrijking voor het landschap en worden vaak voor recreatieve doeleinden gebruikt. Ze zijn meestal in privé-bezit. Jammer genoeg worden ze echter soms ook als stortplaats gebruikt. Hierdoor wordt niet alleen het landschap verminkt maar er gaat ook een enorme hoeveelheid drinkwater verloren. Bovendien wordt het grondwater bedreigd. Daarom zou ik graag weten wat de minister denkt te ondernemen om aan de onverantwoorde stortingen in E 3-putten en andere plassen langs grote wegen een einde te maken.

Een milieu- en terzelfdertijd economisch probleem is de verwerking van gipsafval. Ik denk bijvoorbeeld aan het bedrijf Kuhlmann langs het kanaal Gent-Terneuzen. Het Ministerie van Openbare Werken heeft een proef gewaagd door gipsafval te gebruiken voor wegeaanleg. Het experiment is, naar men zegt, niet geslaagd. Vandaar mijn vraag : ziet de minister een oplossing voor het opruimen van gipsafval ?

Een laatste opmerking. Op het ogenblik zijn ten minste een tiental instanties bevoegd voor ontgronden en voor het storten van afval : Openbare Werken, Economische Zaken, Landbouw, Volksgezondheid, Stedebouw en Ruimtelijke Ordening, Dienst voor het Mijneven, Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen, Vaste Commissie voor Ontgroningen, Arbeid en Teverkstelling en noem maar op. Ik wens de minister veel doorzicht

Van Ooteghem

toe om klaar te zien in deze doolhof van bevoegdheden en reglementeringen. Ik wens hem vooral toe dat hij zijn collega's ervan kan overtuigen dat het absoluut noodzakelijk is al deze bevoegdheden te coördineren om ervoor te zorgen dat dit decreet een bruikbaar milieu-instrument wordt, met andere, woorden een afvaldecreet en geen decreetafval. (*Applaus bij de VU*)

De Voorzitter : De heer Van Rompaey heeft het woord.

De heer R. Van Rompaey (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, zolang onze voorouders landbouwers, vissers, en jagers waren en hun activiteiten door het dobbelspel onderbraken, was er geen afvalprobleem.

In dit agrarisch systeem was er een ecologisch evenwicht en de natuur zelf zorgde voor de opruiming van de geproduceerde afval. Inmiddels hebben wij dit agrarisch levenspatroon afgelegd en zijn wij in een technologische maatschappij waarin, ten koste van allerhande grondstoffen, goederen worden geproduceerd waarvan een groot gedeelte na gebruik in de afval terecht komt zodat meteen het probleem afval werd gecreëerd.

Hoewel deze evolutie zich geleidelijk heeft voltrokken zijn wij op het stuk van de wetgeving en de reglementering ten achter gebleven. Vandaag moeten wij het nog altijd stellen met het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij regentsbesluiten van 11 februari 1946 en 27 september 1947.

De wijzigingen aan dit reglement voor de arbeidsbescherming sindsdien aangebracht boden geen voldoende wapen om het fenomeen van de afval te bestrijden.

Trouwens de bedoeling van dit reglement was enigszins vreemd aan de zorgen die wij thans hebben met de afvalverwijdering.

Het reglement beoogde het openbaar belang en het privé-eigendom te beschermen en aan de ondernemingen een bestaanszekerheid te verschaffen,

terwijl de arbeidsveiligheid slechts als een oorspronkelijk niet gewild doch een onrechtstreeks verkregen gevolg kon vastgesteld worden. In de ons omringende landen was men iets vlugger.

Frankrijk heeft zijn wet van 19 juli 1976 betreffende de ingedeelde inrichtingen voor de bescherming van het milieu en Nederland heeft zijn hinderwet.

Thans zijn wij zover met het decreet betreffende het beheer van afvalstoffen dat thans bespreking voorligt.

Mijnheer de Minister, uw voorgangers hebben dit werk op het getouw gezet.

Onder het waakzaam oog van de Raad van State hebt u gezorgd voor de schering en tijdens de behandeling in de commissie hebt u aan de commissieleden ruimte gelaten voor de inslag.

Ik geloof dat de behandeling van dit decreet een voorbeeld is geweest van perfecte samenwerking tussen de executieven en de decreterende macht.

Dit neemt echter niet weg dat dit weefsel nogmaals aan een controleonderzoek moet worden onderworpen, wat ons er toe brengt de aandacht te vestigen op enkele belangrijke onderdelen van dit ontwerp van decreet.

In de eerste plaats denken wij aan de taak van de afvalstoffenmaatschappij, zoals deze omschreven is in artikel 13.

Deze taak is indrukwekkend !

Wij begrijpen het zó dat de afvalstoffenmaatschappij in hoofdorde een wetenschappelijke, technologische en uitvoerende taak te vervullen heeft en in dit opzicht een controlerende bevoegdheid op haar plaats is. Slechts in ondergeschikte orde wordt aan deze afvalstoffenmaatschappij een commerciële taak toevertrouwd en in dit opzicht zou het toezicht en de controle op de achtergrond moeten blijven teneinde alle oneerlijke concurrentie te vermijden en te voorkomen dat de afvalstoffenmaatschappij tegelijkertijd als partij en rechter zou optreden.

Om die bedoeling te onderstrepen werd terecht tijdens de behandeling in de commissie de taak van het ont-

werpen, het bouwen of exploiteren van verwijderingsinstallaties naar 8 en 9 van paragraaf 1 van dit artikel verwezen.

Mijnheer de Minister, opdat de afvalstoffenmaatschappij deze taak zou aankunnen, zal er deskundigheid vereist zijn, zullen er hersenen ter beschikking moeten zijn en zullen er bedrijfsleiders moeten ingeschakeld worden.

Een administratieve mastodont zal niet volstaan.

Ik hoop dat hieraan zal gedacht worden bij de opstelling van het statuut van deze afvalstoffenmaatschappij.

Een tweede belangrijke wijziging die aan het oorspronkelijk ontwerp werd gebracht tijdens de bespreking in commissie betreft het vergunningsstelsel.

Dit stelsel berust op drie pijlers.

1. De eenheid van reglementering. Deze normatieve bevoegdheid is in handen van de Vlaamse Executieve en zal tot gevolg hebben dat één en dezelfde reglementering geldt voor heel het Vlaamse Gewest.

2. Deze uniforme regeling zal toegepast worden door de bestendige deputatie die de vergunning verleent, weigert of intrekt. Zodoende wordt de bestuurde dichter bij de bestuurder gebracht.

3. Een beroepsmogelijkheid werd ingebouwd, overeenkomstig de meest elementaire regels van ons administratief recht. Een vergissing begaan in eerste aanleg kan nu zowel in de positieve als negatieve zin worden rechtgezet.

Hierbij dient echter onderstreept te worden dat het de mening was van de commissie, die naar alle waarschijnlijkheid ook door de Raad zal onderschreven worden, dat de beroepsmogelijkheid in hoofde van de afvalstoffenmaatschappij beperkt is in die zin dat de afvalstoffenmaatschappij alleen beroep zal aantekenen wanneer de beslissing in eerste aanleg werd genomen tegen het plan of de bepalingen van het decreet in.

Mijnheer de Minister, ik geloof dat de

Van Rompaey

nieuwe vergunningsprocedure die in de commissie werd uitgewerkt een evenwichtig systeem is dat iedereen voldoende schenkt omdat een uniforme regeling kan toegepast worden met inachtnaam van de plaatselijke noden en behoeften terwijl op vraag van een waaijer van personen en overheden mogelijke vergissingen kunnen rechtgezet worden.

Ten opzichte van en als kritiek op die ingevoerde beroepsprocedure, meende de heer Poma te moeten opmerken dat nogmaals een advies van de Raad van State zou moeten worden gevraagd.

Welnu, ik wil niet in het minst afbreuk doen aan het prestige van de Raad van State, maar als wij zo verder gaan, zullen wij, alvorens deze zaal te betreden, aan de Raad van State moeten vragen of wij deze zaal wel mogen betreden.

De Raad van State heeft reeds zijn advies gegeven. Welnu, de Raad van State heeft geopteerd voor een inspraakprocedure. Maar dat advies is gegeven op een andere formule die oorspronkelijk werd voorgesteld, met name dat de vergunning werd afgeleverd door de Executieve en dat er een beroepsmogelijkheid was bij de Minister. Daartegen is de Raad van State vanzelfsprekend in verzet gekomen. Maar nu bevinden wij ons voor het meest klassieke type dat wij in ons recht kennen. Ik denk dat wij in die omstandigheden ons minderwaardigheidscomplex moeten afleggen en dat wij ter zake geen tweede advies van de Raad van State nodig hebben.

Mijnheer de Minister, mijn derde algemene bemerking heeft betrekking op het karakter van dit decreet.

Zoals de Raad van State heeft opgemerkt, is dit decreet een raam-decreet.

Aan de Vlaamse Executieve wordt een verregaande normatieve bevoegdheid toegewezen.

Indien ik mij niet vergis, zijn er in het decreet 35 gevallen voorzien waarin de Vlaamse Executieve hetzij de bepalingen van het decreet kan aanvul-

len, hetzij in de plaats van de Vlaamse Raad regels kan uitvaardigen.

Dit getuigt van een zeer verregaand vertrouwen dat de Raad aan de Vlaamse Executieve schenkt. Naar mijn bescheiden mening kan het ook niet anders zijn het alleen al maar om operationele redenen.

Het zou ondenkbaar zijn dat in het decreet deze materie in al haar details zou geregeld worden.

Het zou nog meer ondenkbaar zijn dat gelijk welke wijziging van een technisch detail zou dienen onderworpen te worden aan de goedkeuring van de raad.

De toewijzing van een dergelijke verregaande normatieve bevoegdheid houdt echter tegelijkertijd in dat het werk niet af is.

De decretale mogelijkheid werd geschapen opdat de Vlaamse Executieve het probleem van de afval in al zijn aspecten zou kunnen aanpakken.

Wij onderschatten de omvang van dit probleem niet.

De gekende verwijderingsmethodes van verbranding, compostering en opstapeling zullen moeten verbeterd worden.

Nieuwe verwijderingsmethodes zullen moeten worden uitgevonden.

Nu het niet-biodegradeerbare volume van de afval steeds groter wordt en derhalve de biologische afbraakprocessen kleiner, zal er een grotere aandacht moeten besteed worden aan de recyclage.

Het principe „de vervuiler betaalt” dat in dit decreet werd opgenomen zal niet zonder problemen en zonder een weerslag op de sociale economische verhoudingen kunnen uitgevoerd worden.

Mijnheer de Minister, wij zijn gelukkig dat wij over dit decreet kunnen stemmen. Wij hopen alleen maar dat in de toekomst dit decreet niet zou kunnen gedoodverfd worden met de Engelse vuilnisterm „litter” wat wil zeggen één door de mens vervaardigd voorwerp dat op een verkeerde plaats werd achtergelaten. (**Applaus bij de**

meerderheid)

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, op het einde van deze algemene bespreking zou ik in de eerste plaats al degenen willen danken die hebben bijgedragen tot het tot stand komen van ons decreet. Dit zijn niet alleen de rapporteur, die op een uitstekende wijze verslag heeft uitgebracht, noch de voorzitters en de leden van de Commissie, maar ook de voorgangers. Ik meen dat wij af en toe moeten denken aan degenen die in het Parlement in het verleden de fundamente hebben gelegd, al werd op die fundamente niet onmiddellijk een gebouw opgetrokken. Ik denk aan de voorgaande ministers die het leefmilieu, hetzij nationaal, hetzij gewestelijk onder hun bevoegdheid hebben gehad.

De verontreiniging van het leefmilieu door afval heeft de voorbije jaren vaak de aandacht getrokken.

De bestaande wetgeving en de verspreiding van de bevoegdheden over verschillende bestuurlijke niveaus en departementen heeft tot nog toe geen coherent beleid inzake afvalverwijdering en hergebruik van bepaalde materialen en energie tot stand gebracht.

De bestaande toestand in het Vlaamse Gewest en onze internationale verplichtingen te dien opzichte maken dit decreet en de uitvoering ervan tot een absolute noodzaak. Op het internationaal niveau wordt in het kader van de instellingen waarvan ons land deel uitmaakt, OESO, EEG, inderdaad vrij veel aandacht besteed aan deze problematiek. Het ontwerp van decreet heeft tot doel verschillende EEG-richtlijnen en internationale verdragen uit te voeren.

Doelstelling van het decreet is de bescherming van de gezondheid van de mens, de vrijwaring van het leefmilieu tegen de schadelijke invloeden veroorzaakt door afvalstoffen en het tegengaan van de verspilling van grondstoffen en energie. Daartoe moet het ontstaan van afvalstoffen

Galle

worden voorkomen, het hergebruik worden aangemoedigd en risico's bij de verwijdering van afvalstoffen worden vermeden.

Het verbod om afvalstoffen achter te laten, anders dan volgens de bepalingen van dit decreet, geldt algemeen. De meldingsplicht wordt ingevoerd : de voortbrengers van industriële of gevaarlijke afvalstoffen zijn verplicht aangifte te doen van de hoeveelheden en samenstellingen van de afvalstoffen. Voor sommige categorieën van ongevaarlijke afvalstoffen kan hierop door de Vlaamse Executieve uitzondering worden gemaakt. Een systeem van ontvangstbewijs is ingevoerd als een vorm van controle.

De mogelijkheid wordt voorzien om sommige produkten of productieprocessen, die een doeltreffende verwijdering van afvalstoffen verhinderen, onnodig energieverbruik veroorzaken of schadelijk kunnen zijn voor de gezondheid van de mensen en voor het leefmilieu, te reglementeren of zelfs te verbieden.

De mogelijkheid wordt ook voorzien om een bepaalde etikettering op deze stoffen of produkten verplicht te stellen. Deze bepalingen zullen in belangrijke mate gelden voor verpakkingsmaterialen die een groot gedeelte van de huishoudelijke afvalstoffen uitmaken.

Bij de verschillende verwijderingsmethodes dient de nadruk te worden gelegd op deze methodes die een hergebruik van grondstoffen of energie bewerkstelligen. De installaties die hiervoor reeds gebouwd zijn of zullen worden, dienen zo te worden geconstrueerd en uitgebaat dat de gezondheid van de mens en de bescherming van het leefmilieu maximaal wordt gewaarborgd.

De mogelijkheid wordt voorzien om sommige afvalstoffen selectief op te halen met het oog op het hergebruik.

Het decreet voorziet in de oprichting van één afvalstoffenmaatschappij van het Vlaamse Gewest, onder de vorm van een parastatale instelling „A”.

Dergelijke instelling dient om de

noodzakelijke coördinatie tot stand te brengen en de nodige initiatieven te nemen die nu, bij gebrek aan een dergelijke instelling, niet worden genomen.

Het behoort tot de taak van de afvalstoffenmaatschappij om, in samenwerking met de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij :

- een algemeen plan inzake afvalverwijdering op te stellen voor heel Vlaanderen en over de uitvoering ervan te waken ;

- achtergelaten afvalstoffen op te ruimen en te verwijderen op kosten van degene die ze heeft achtergelaten ;

- advies te verlenen aan de Vlaamse Executieve ;

- zelf installaties voor de verwerking en de verwijdering van afvalstoffen te ontwerpen, te bouwen en te exploiteren. Dit kan gebeuren, zowel voor de industriële, gevaarlijke of huishoudelijke afvalstoffen en ook voor de bijzondere categorieën die in het decreet bepaald zijn.

Bij het opstellen van het plan wordt in de medewerking voorzien van de GOM's die in de afgelopen jaren, via studie- en begeleidingswerk een zekere ervaring hebben opgedaan. De raadpleging van de gemeentebesturen en bestaande inrichtingen voor afvalverwijdering, die aan het opstellen van het plan voorafgaat, zal door de GOM's gebeuren.

Eenmaal het plan vastgelegd en goedgekeurd heeft het verordenende kracht en geldt het voor een termijn van vijf jaar. Enkel om dwingende redenen kan de Vlaamse Executieve hiervan afwijken.

Het decreet bepaalt ook de aflevering van vergunningen.

Volgens het internationaal principe „de vervuiler betaalt”, dient iedere voortbrenger van industriële afvalstoffen voor de verwijdering ervan in te staan en blijft hij aansprakelijk voor alle schade die door industriële afval zou kunnen veroorzaakt worden.

De verwijdering van industrieel afval zal moeten gebeuren :

- door verwijdering binnen het bedrijf, overeenkomstig de vergunning ;

- door afgifte aan een bevoegd persoon, in het bezit van de nodige vergunning ;

- door afgifte van een in een ander land gevestigd persoon die voor de verwijdering handelt volgens de in dat land geldende wetgeving ter zake.

Iedere afgifte van industriële afval dient te gebeuren met de mededeling van de noodzakelijke informatie omtrent de hoeveelheid, samenstelling en aard van de afvalstoffen. Analoog mag niemand afvalstoffen in ontvangst nemen zonder deze informatie te krijgen.

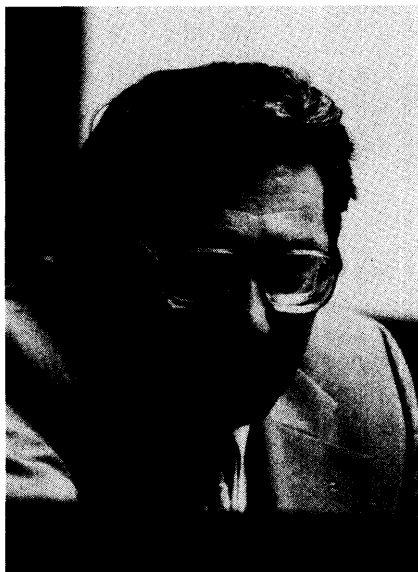
Volgens de meldingsplicht dienen de afvalproducenten de productie van hun afvalstoffen aan de afvalstoffenmaatschappij te melden, alsook de wijze waarop ze er zich van ontdoen.

Dit moet een algemene controle en overzicht toelaten van de industriële afvalstoffen. ,

Wat de bijzondere categorieën afvalstoffen betreft die toch een belangrijk gevaar voor de mens en het leefmilieu betekenen en niet vallen onder de wet op de giftige afval van 1974 : ook hier zijn de producenten onderworpen aan alle verplichtingen van dit decreet. De verwijdering van deze afvalstoffen mag slechts gebeuren in een daartoe speciaal vergunde inrichting. Deze inrichtingen zijn verplicht aan de producent een ontvangstbewijs af te leveren.

Milieuhellingen zullen worden vastgelegd. Hieraan worden onderworpen : de vergunninghouders en sommige categorieën van goederen of productieprocedures die aanleiding geven tot bijzondere hoeveelheden of moeilijk verwijderbaar afval.

De afvalstoffenmaatschappij zal haar werkingsmiddelen bekomen uit het systeem van heffingen en retributies volgens het principe „de vervuiler betaalt”. Tijdens de aanvangsperiode van de eerste jaren zullen deze werkingsmiddelen echter voornamelijk uit de begroting van de Vlaamse Gemeenschap moeten verkregen worden.

De heer I. Egelmeers (SP)

De storting van afvalstoffen in zee, onderworpen aan de conventie van Oslo, is eveneens onderworpen aan de bepalingen van dit decreet.

De heer K. Poma : En Londen, mijnheer de Minister ? Dit is nog niet gestemd in het nationaal parlement. Dat zou ook wel eens mogen gebeuren.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Verder wordt voorzien in de oprichting van een databank die alle beschikbare gegevens bevat inzake afvalstoffen. Deze databank kan uitgerust worden met een terminale in de kantoren van de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen. Bij de werking en de oprichting van deze databank zal men rekening houden met de tendens inzake de organisatie van de informatica voor de Vlaamse Gemeenschap.

Het toezicht en de controle zijn een essentiële vereiste voor de toepassing van de bepalingen van dit decreet. De Vlaamse Executieve zal de ambtenaren aanwijzen die bevoegd zijn om overtredingen vast te stellen. De personeelsleden van de GOM's die daar-

toe de nodige opleiding bezitten, kunnen, naast andere ambtenaren en de officieren van de gerechtelijke politie, als bevoegd worden aangeduid.

De rechten van deze ambtenaren zijn eveneens bepaald.

De strafbepalingen die in het decreet worden voorgesteld, betekenen een verstrenging van deze die in de bestaande wetgeving zijn voorzien.

Ten einde zo spoedig mogelijk tot een gecoördineerde actie voor de verwijdering van afvalstoffen te komen, voorziet het decreet dat de bepalingen van het decreet in werking treden op de datum die de Vlaamse Executieve bepaalt en ten laatste drie jaar na de bekendmaking van het decreet in het Belgisch Staatsblad.

Door bepaalde critici wordt deze vergadering al te lichtvaardig en voortijdig beschuldigd niet te handelen inzake die materies die voor de Vlaamse Gemeenschap van wezenlijk belang zijn.

Dit decreet zal een mijlpaal betekenen in het overheidsbeleid inzake afvalstoffenproblematiek, en in een andere context, in het overheidsbeleid inzake leefmilieu binnen het Vlaamse Gewest.

Door dit decreet wordt een concrete, planmatige aanpak van dit aspect van de leefmilieuproblematiek mogelijk. Door dit decreet zal het mogelijk worden een verzoening van leefmilieu en economie te realiseren.

De stimulering van het wetenschappelijk onderzoek en het inzicht in de bestaande en zich ontwikkelende realiteit zullen zowel voor het bedrijfsleven als voor de overheid de voorwaarde scheppen om, via de ontwikkeling van spits technologie, in deze sector binnenlandse know-how en tewerkstelling te scheppen.

Ik dank dan ook oprecht de leden van de Vlaamse Baad die bij de behandeling van het door de Vlaamse Executieve ingediende ontwerp van een zeer constructieve geest hebben blijk gegeven en hiermee aan de Vlaamse Gemeenschap een eerste volwaardig decreet, als uiting van de verworven autonomie, geven.

Mijnheer de Voorzitter, ik ben zeer graag bereid ook in te gaan op eventuele voorstellen die nog bij de artikelsgewijze bespreking van het decreet tot stand zullen komen. **(Applaus)**

De Voorzitter : Dames en heren, vraagt nog iemand het woord ? **(Nee)**

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is nu de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet betreffende het beheer van afvalstoffen.

De tekst aangenomen door de Commissie wordt als basis voor de bespreking genomen.

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

— Aangenomen.

Artikel 2

Dit decreet heeft tot doel de gezondheid van de mens of het milieu tegen de schadelijke invloed van afvalstoffen te vrijwaren door het ontstaan van afvalstoffen te voorkomen, door het hergebruik, de terugwinning en de recycling van afvalstoffen te bevorderen en door het verwijderen van ontstane afvalstoffen te organiseren.

— Aangenomen.

Artikel 3

In dit decreet wordt verstaan onder

a. afvalstoffen : elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich wil ont-

Voorzitter

doen, zich ontdoet of zich moet ontdoen krachtens dit decreet of krachtens de op grond van dit decreet vastgestelde bepalingen ;

b. verwijdering :

– het ophalen, sorteren, vervoeren en behandelen van afvalstoffen alsmede het opslaan en storten daarvan op of in de bodem ;

– de verwerking noodzakelijk voor hergebruik, het terugwinnen en de recycling of het regenereren van afvalstoffen ;

c. afvalstoffenmaatschappij : de openbare afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest bedoeld in artikel 12 ;

d. huishoudelijke afvalstoffen :

1. afvalstoffen die ontstaan door de normale werking van een particuliere huishouding ;

2. afvalstoffen daarmee gelijkgesteld bij besluit van de Executieve van de Vlaamse Gemeenschap, hierna te noemen de Vlaamse Executieve ;

e. industriële afvalstoffen :

1. afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit ;

2. afvalstoffen daarmee gelijkgesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve ;

f. voertuigwrak : elk voertuig als bedoeld in het Algemeen Reglement op de politie van het wegverkeer met eigen beweegkracht dat wegens zijn technische staat niet meer gebruikt kan worden overeenkomstig zijn oorspronkelijk ke bestemming en waarvan de eigenaar zich wil of moet ontdoen ;

g. afvalolie : alle minerale of synthetische oliën en vetten, met inbegrip van de olieachtige tankresidu's, van de oliewatermengels en van de emulsies, hetzij zij gedenatureerd zijn door het gebruik dat ervan werd gemaakt, hetzij van verbruik werd afgezien of hetzij ze voor hun oorspronkelijke bestemming ongeschikt zijn geworden

en als zodanig voor de houder ervan geen handelswaarde meer hebben ;

h. landbouwafvalstoffen : afvalstoffen die ontstaan zijn ten gevolge van landbouw-, tuinbouw- of veeteeltactiviteiten met uitsluiting van dierlijke faecaliën die in de land- en tuinbouw worden gebruikt ;

i. inrichting : een inrichting bestemd tot het verwijderen van afvalstoffen ;

j. gevaarlijke afvalstoffen : afvalstoffen die een bijzonder gevaar voor de gezondheid van de mens of het milieu opleveren of kunnen opleveren of die in speciale inrichtingen verwerkt, geneutraliseerd of vernietigd dienen te worden.

k. bijzondere afvalstoffen : afvalstoffen afkomstig van slachthuizen, ziekenhuizen, gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen, alle inerte afvalstoffen en niet van huishoudelijke of industriële oorsprong zijn, evenals slib afkomstig van waterzuiveringsstations, en andere aldus door de Vlaamse Executieve aangewezen afvalstoffen.

– Aangenomen.

Artikel 4

Onder toepassing van dit decreet vallen niet :

a. de radioactieve afval bedoeld in artikel 33 van het koninklijk besluit van 28 februari 1963 houdende Algemeen Reglement op de bescherming van de bevolking en de werknemers tegen het gevaar van ioniserende stralingen ;

b. kadavers ;

c. het afvalwater bedoeld in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren ;

d. de giftige afval bedoeld in de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval met uitzondering van de bepalingen voorzien onder artikel 13, § 1, 7 ;

e. de in lucht geloosde gasvormige effluenten bedoeld in de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrij-

ding van de luchtverontreiniging.

– Aangenomen.

Artikel 5

Het is verboden afvalstoffen achter te laten.

– Aangenomen.

Artikel 6

Het is verboden zich van afvalstoffen te ontdoen of afvalstoffen af te geven aan een ander, tenzij het geschiedt volgens de door of krachtens dit decreet vastgestelde bepalingen.

– Aangenomen.

Artikel 7

§ 1. Zij die afvalstoffen voortbrengen, huishoudelijke afvalstoffen uitgezonderd, moeten daarvan melding doen aan de afvalstoffenmaatschappij.

§ 2. Iedere afgifte van afvalstoffen, huishoudelijke afvalstoffen uitgezonderd, geschiedt tegen ontvangstbewijs. Dit vermeldt de hoeveelheid, de aard en de samenstelling van de afvalstoffen, alsmede de naam en het adres van de meldingsplichtige en van degeene die ze in ontvangst heeft genomen. De betrokkenen houden een afschrift van deze ontvangstbewijzen bij en zenden een exemplaar aan de afvalstoffenmaatschappij. Deze kan voor bepaalde afvalstoffen eisen dat de afschriften van de ontvangstbewijzen haar binnen een kortere termijn worden toegezonden.

§ 3. Wanneer gevaarlijke afvalstoffen worden verwijderd, zendt de inrichting die voor de verwijdering in staat een ontvangstbewijs aan de voortbrengers van die afvalstoffen.

– Aangenomen.

HOOFDSTUK II

Voorkoming van het ontstaan van

Voorzitter

afvalstoffen

Artikel 8

§ 1. De Vlaamse Executieve kan regelen stellen ten aanzien van de door haar aangewezen produkten die :

a. na het gebruik waarvoor zij bestemd zijn, niet op een zodanige wijze verwijderd kunnen worden dat zij onschadelijk zijn voor de gezondheid van de mens of voor het milieu ;

b. bij hun vervaardiging afvalstoffen doen ontstaan die niet op zodanige wijze verwijderd kunnen worden dat zij onschadelijk zijn voor de gezondheid van de mens of voor het milieu.

§ 2. De in § 1 bedoelde regelen kunnen inhouden :

a. het verbod zodanige produkten te vervaardigen, te vervoeren, te bezitten, te verhandelen, aan te bieden, aan te wenden, aan te schaffen of af te leveren mits betaling of kosteloos ;

b. het verbod zodanige produkten te vervaardigen, te vervoeren, te bezitten, te verhandelen, aan te bieden, aan te wenden, aan te schaffen of af te leveren mits betaling of kosteloos, indien niet aan nader te bepalen voorwaarden wordt voldaan, met inbegrip van eventuele voorwaarden inzake duurzaamheid en herstelbaarheid ;

c. de verplichting voor de producenten, invoerders, vervoerders of verdelers van produkten bedoeld in § 1, deze produkten te voorzien van een etiket, goed leesbaar en herkenbaar door het publiek.

Het model van het etiket en de daarop aan te brengen vermeldingen worden vastgesteld door de Vlaamse Executieve.

Dg Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Temmerman, dat luidt als volgt :

De tekst van artikel 8, § 2, littera c, vervangen door wat volgt :

„c. de verplichting voor de produ-

centen, invoerders, vervoerders of verdelers van produkten bedoeld in paragraaf 1, deze produkten of hun verpakking te voorzien van een etiket of van een onuitwisbaar merkteken goed leesbaar en herkenbaar door het publiek.

Het model van het etiket of van het merkteken en de daarop aan te brengen vermeldingen worden vastgesteld door de Vlaamse Executieve.”

De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, laat mij toe op mijn beurt de heer Minister te feliciteren met het initiatief om 'dit decreet aan onze Raad voor te leggen. Ik ben zeer verheugd met de algemene insteming, die het op de diverse banken heeft gevonden.

Mijnheer de Minister, in zijn diverse aspecten : afvalmaatschappij, afvalplan, meldingsplicht, coördinatieopdrachten, vergunningen, heffingen telt het zoveel pluspunten in de strijd tegen de milieuvervuiling, die zowel de milieubewuste beleidsmensen als de milieuwerkers zonder twijfel het hart verwarmen. Ik heb het nodig geoordeeld toch een amendement neer te leggen, omdat ik meen dat een kleine verbetering mogelijk is bij dit zeer belangrijke decreet, dat verregaande mogelijkheden opent op het stuk van de selectieve inzameling van afvalstoffen en van de recycling ervan.

De heer Voorzitter heeft daarnet van de tekst kennis gegeven. Ik behoor tot de mensen die op het lokale vlak van nabij het probleem van de afvalverwerking en van de selectieve inzameling meemaken en op dat stuk enige ervaring hebben.

Mijnheer de Minister, de grote problemen daaromtrent zijn kort samengevat de volgende : ten eerste, er is een totaal gebrek aan coördinatie tussen de diverse gemeentebesturen en verenigingen van gemeenten, die aan selectieve inzameling van afvalstoffen doen. Ten tweede, er is een zo mogelijk nog groter gebrek aan coördinatie

wat betreft de afzet van ingezamelde afvalstoffen, waardoor de gemeentebesturen het slachtoffer of de 'prooi' worden van gewiekste zakenmensen, die trachten met deze afvalstoffen veel geld te verdienen, vooral daarbij gebruik makend van of steunend op het totale gebrek aan handelservaring, die zich in de gemeentelijke administratie manifesteert, een normaal verschijnsel, vermits dit niet tot hun gewone taak moet worden gerekend.

Welnu, mijnheer de Minister, ik reken er stellig op dat de Afvalmaatschappij dat bepaalde domein ter harte zal nemen. Ik deel in dit verband niet de opvatting van onze collega Van Rompaey die zegt dat het commerciële aspect eerder in tweede orde zou moeten komen.

Naar mijn mening moet het probleem van de afzet van de ingezamelde produkten, waarvoor de gemeenschap grote lasten draagt, zeer ernstig bekeken worden. Momenteel valt de last in vele gevallen ten volle op de gemeenten, terwijl een andere sector de winsten incasseert en zijn deel in de totale last niet wenst op te nemen. Men speelt de gemeenten tegen elkaar uit om de ingezamelde afval aan spotprijzen te verwerven voor zover men deze niet gratis probeert mee te nemen.

Onze Belgische nijverheid brengt blijkbaar nog niet voldoende belangstelling op voor het probleem van de herverwerking van afvalstoffen, waardoor de gemeenten vaak verplicht zijn zich tot het buitenland te richten om voor hun ingezamelde afvalprodukten een min of meer interessante afnemer te kunnen vinden.

Als voorbeeld kan ik de stad aanhalen waar ik woon. Wij doen aan selectieve inzameling voor glas, kroonkurken, autobanden en kwikoxyde batterij en. Gedurende een lange periode waren wij verplicht ons glas in Frankrijk en Nederland te verkopen, omdat wij er in België geen ordentelijke prijs voor konden krijgen. De prijs die men ons voor dat glas aanbood dekte op verre na niet de kosten van de glaszameling. Men trachtte steeds maar dit glas aan minderwaardige condities aan te kopen.

Wij zullen verplicht zijn naar Duitsland uit te wijken om de ingezamelde

Temmerman

autobanden kwijt te raken aan een prijs die toch in enige mate onze kosten dekt.

Wij hebben in gans het land geen enkel bedrijf bereid gevonden de kwik-oxyde batterijen af te nemen.

Uiteindelijk zijn wij bij een bedrijf in Frankfurt beland dat bereid is de recycling van kwik-oxyde batterijen op zich te nemen.

Dat zijn spijtige vaststellingen. Ik meen te mogen aannemen dat de vermelde grondstoffen en basiselementen van deze produkten ook in ons land de nijverheid in aanzienlijke mate dienstig kunnen zijn.

Vandaar mijn voorstel om op artikel 8 een bescheiden amendement aan te nemen en dat er toe strekt de selectieve inzameling van afvalstoffen meer bepaald de plastics te vergemakkelijken.

Wat de plastics betreft mislukken alle pogingen om deze selectief in te zamelen omdat niemand ze nadien wil afnemen. De plastics vormen een belangrijk probleem in de afvalverwerking. Het zijn stoffen die niet afbreekbaar zijn en die bij eventuele vernietiging, bijvoorbeeld verbranding, allerlei toxische gassen veroorzaken, die op zichzelf een nieuw probleem van milieuverontreiniging scheppen. De plastics hebben een zodanige verscheiden samenstelling dat diegenen die geïnteresseerd zijn in de recycling ervan, ze niet kunnen gebruiken omdat de bedrijven meestal afgestemd zijn op de verwerking van één bepaalde plastic-soort. De fabrikanten die vandaag in staat zijn ingezamelde plastics uit afvalstoffen te verwerken, vragen meestal een bepaalde plasticsoort, met name PVC, polystyreen, polyethyleen enzovoort.

Mijnheer de Minister, dit lijkt mij een enige gelegenheid om via een aanpassing van artikel 8 in het Decreet voor de Vlaamse Executieve de mogelijkheid te scheppen om de fabrikanten van plastic-voorwerpen en -verpakkingen te verplichten door het aanbrenge van een onuitwisbaar merkteken in het produkt zelf, aan te duiden welk soort plastic werd gebruikt om het produkt te vervaardigen.

Dit zou de selectieve inzameling van de plasticprodukten en -verpakkingen op een zeer eenvoudige wijze vergemakkelijken. Onze huisvrouwen, die in vele steden en gemeenten grote inspanningen leveren om bepaalde herbruikbare stoffen – zoals b.v. het glas – apart te houden, zouden door dit herkenningsteken de plasticsoorten geschikt voor selectieve inzameling zonder moeite kunnen herkennen en samenhouden. Door de selectieve inzameling van plastics zouden ook belangrijke besparingen op het vlak van de energie kunnen worden gedaan. Iedereen weet dat plastics de dure petroleum als grondslag hebben.

Om die redenen veroorloof ik mij aan te dringen om mijn amendement, dat naast het reeds in de teksten voorziene etiket voor de Executieve, ook de mogelijkheid openlaat het aanbrenge van een onuitwisbaar merkteken op plasticverpakkingen en dito produkten verplicht te stellen waardoor de selectieve inzameling in grote mate kan worden bevorderd, te aanvaarden. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, **(op de tribune)** : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, dit amendement brengt een verbetering aan in de tekst, aangezien men het heeft over verpakking en over het uitwisbaar etiket dat op een gemakkelijke manier zal kunnen worden verwijderd. Deze verbetering komt tegemoet aan de wensen die zowel in de Commissie als in voorafgaande vergaderingen zijn tot uiting gekomen.

Mijnheer de Voorzitter, de Executieve kan dus daarop ingaan.

De heer G. Temmerman : Dank u, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter : Dan zullen de stemmingen over artikel 8 en de amendementen tijdens een eerstvolgende vergadering worden gehouden.

De heer J. De Seranno : Mijnheer de Voorzitter, ik had een opmerking gemaakt in verband met afvalprodukten

of produkten die aanleiding geven tot afval en die uit andere gewesten worden ingevoerd.

Zal de bepaling die hier wordt opgenomen van toepassing zijn op ingevoerde afvalprodukten, bijvoorbeeld uit Brussel. Dit zou moeten worden geëtiketteerd.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ik heb op deze vraag in de Commissie reeds geantwoord. Wij beschouwen de produkten ingevoerd uit het Brusselse en uit het Waalse Gewest niet als ingevoerd uit het buitenland, maar wel als vallende onder andere wetsbepalingen, namelijk van de wet van 8 augustus 1980. Wij hebben een artikel voorzien waarin staat : „het op de markt brengen van produkten kan worden gereguleerd”. Het is precies onder dit artikel dat de buitenlandse produkten die in ons Gewest dreigen binnen te vallen, zullen ressorteren. Dit kan door ons worden gereguleerd.

De heer J. De Seranno : De produkten in Vlaanderen ?

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Al hetgeen in het Vlaamse Gewest op de markt wordt gebracht.

De heer J. De Seranno : Ook uit het zuiden van het land ?

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ja, ongeacht de oorsprong van alle produkten.

Artikel 9

Onverminderd het bepaalde in artikel 8 kan de Vlaamse Executieve regelen stellen ten aanzien van verpakkingmiddelen of -materialen en van produkten bestemd voor eenmalig gebruik.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK III

Verwijdering van afvalstoffen

Artikel 10

Voorzitter

Het verwijderen van afvalstoffen moet zo ingericht worden dat hergebruik, terugwinning en recycling van de afvalstoffen bevorderd worden, zonder gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens of voor het milieu.

— Aangenomen.

Artikel 11

De Vlaamse Executieve duidt de afvalstoffen aan waarvoor een selectieve ophaling moet worden georganiseerd.

Zij bepaalt tevens door wie en op wiens kosten deze selectieve ophaling zal geschieden..

— Aangenomen.

HOOFDSTUK IV

De afvalstoffenmaatschappij

Artikel 12

§ 1. Er wordt voor het Vlaamse Gewest onder de benaming „Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest” een bestuur met rechtspersoonlijkheid opgericht.

§ 2. De afvalstoffenmaatschappij is opgenomen in artikel 1, littera A, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

§ 3. De Vlaamse Executieve stelt het statuut van de afvalstoffenmaatschappij vast en wijst de plaats aan in het Vlaams Gewest waar zij gevestigd wordt.

De heer R. Vandezande : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord bij artikel 12.

De Voorzitter : De heer Vandezande heeft het woord.

De heer R. Vandezande (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren ministers, geachte collega's, ik heb zeer aandachtig geluisterd naar wat

werd gezegd. Er zijn bij mij bepaalde bezwaren gerezen in verband met artikel 12 waar gezegd wordt dat de Vlaamse Executieve het statuut bepaalt van de afvalstoffenmaatschappijen en de plaats aanwijst waar zij in het Vlaamse Gewest zal worden gevestigd.

Ik ben er tijdens de staatsvorming nooit voorstander van geweest dat er een eenvormig statuut voor het gehele land was. Onze partij was tegen dit standpunt. Er is hier over een geautoriseerde stem die zich kan laten horen, namelijk de heer Martens. Wanneer er daarbij nog een artikel 64 van de heer De Seranno wordt gevoegd waarbij wordt gezegd dat andere wijzen van aanwerving kunnen worden bepaald dan deze van het statuut van het rijkspersoneel dan weet ik niet waar wij naartoe gaan.

De heer J. De Seranno : Ik heb mijn amendement ingetrokken, mijnheer Vandezande.

De heer R. Vandezande : Ik voel mij in deze aangelegenheid niet gerust. Het is met de dood in het hart dat ik deze opmerking maak. .

Het statuut van de parastatale instellingen is geregeld door de wet van 16 maart 1954. Dit heeft in het verleden geleid tot het koninklijk besluit van 8 januari 1973.

De minister antwoordt op bladzijde 17 van het verslag dat hij de laatste zorg van het lid volkomen deelt. Het ligt in de bedoeling van de Vlaamse Executieve aldus te handelen. Wat echter de voorgestelde wijziging betreft wijst de minister erop dat het personeelsstatuut een nationale materie blijft en dat dit steeds bij uitvoeringsbesluit wordt beslist. Met andere woorden, er kan geen verschil bestaan tussen het statuut van de parastatale instellingen die grensoverschrijdend zijn en dit afhankelijk hetzij van de Gewestraad hetzij van de Gemeenschapsraad, van de Vlaamse Raad dus.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Mijnheer de Voorzitter, mag ik even antwoorden op wat de heer Vandezande tot nu toe heeft gezegd ?

Wij beschikken sedert 8 augustus van

vorig jaar over een belangrijke wet in verband met de regionalisering. Een van de vaders ervan is hier tegenwoordig. In artikel 87 wordt duidelijk met betrekking tot de ambtenaren, het tijdelijk personeel, het hulppersoneel en het tijdelijk werkpersoneel verwezen naar de bepalingen van het Rijk. Dat is een van de redenen waarom de heer De Seranno zijn amendement dat hij samen met mevrouw Detiège had ingediend, heeft ingetrokken.

De heer R. Vandezande : U antwoordt naast de kwestie, mijnheer de Minister. Wij beschikken hier over een geautoriseerde stem, namelijk de heer Martens. Hij ligt aan de basis van de staatsvorming. Dit artikel betreft een nationale materie. Het statuut van de parastatale instellingen A, B, C en D mag niet verschillen naar gelang ze in Vlaanderen, in Brussel of in Wallonië zijn gevestigd.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Dat heb ik beaamd. Daarom is het amendement van de heer De Seranno ingetrokken. Ik ben bereid te antwoorden op andere vragen.

De heer R. Vandezande : De Vlaamse Executieve stelt dus hier het statuut van de afvalstoffenmaatschappij vast.

De heer K. Poma : Dat kan dus volgens u niet.

De heer R. Vandezande : Het is in strijd met de wet van 1980. Er kan achteraf alles gebeuren. Wij weten hoe het met de politisering gaat. De heer Martens — ik wil hem niet uitdagen — kan hier zeggen of ik gelijk of ongelijk heb. Ik ben er van overtuigd dat dit artikel in strijd is met de wet van 1980 op de staatsvorming en dat die bepaling thuis hoort in een wet die met bijzondere meerderheid moet worden goedgekeurd.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ik kan alleen maar antwoorden aan onze geachte collega dat de tekst van dit artikel integraal komt uit de pen van de Raad van State.

De heer K. Poma : Mijnheer Vandezande dient U een amendement in waarbij het laatste deel van dit artikel wegvalt ? U gaat er dus niet mede ak-

Poma

koord dat de Vlaamse Executieve het statuut van de afvalstoffenmaatschappij vaststelt ?

De heer R. Vandezande : Het gaat hier om een nationale materie.

De heer K. Poma : Welke tekst stelt u voor ?

De Voorzitter : Mijnheer Vandezande, wenst u dat wij dit artikel aanhouden, vermits u er niet mede akkoord gaat ?

De heer R. Vandezande : Inderdaad, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter : Wij zullen dus artikel 12 aanhouden en er over stemmen tijdens de eerstvolgende vergadering.

Artikel 13

§ 1. De afvalstoffenmaatschappij heeft tot taak :

1. het ontwerpen van het afvalstoffenplan bedoeld in artikel 14, het verlenen van haar medewerking met het oog op de vaststelling van het afvalstoffenplan en het organiseren van het toezicht en de controle op de uitvoering van het afvalstoffenplan ;

2. het verwijderen van afvalproducten afkomstig van een onderneming als bedoeld in artikel 21, § 2, b, op aanvraag en voor rekening van die onderneming en overeenkomstig voornoemd artikel ;

3. het ambtshalve verwijderen van afvalstoffen van een industriële onderneming die zich in het geval bevindt als bedoeld in artikel 21, § 2, c ;

4. het op de markt brengen en verkopen van produkten, bedoeld in artikel 22 ;

5. het toezicht en de controle bepaald door of krachtens dit decreet ;

6. het opsporen van oorzaken van verontreiniging door afval ;

7. het verwerven, verwerken, opslaan en verwijderen van giftige afvalstoffen, onverminderd de bepalingen van de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval en haar uitvoeringsbesluiten

alsmede de administratieve en controletaken die uit deze wet voortvloeien op gewestelijk vlak ;

8. het nemen en het uitvoeren van iedere maatregel van afvalstoffenverwijdering die nodig is in de gevallen van dringende noodzakelijkheid en niet voorzien is in het plan ;

9. het ontwerpen, het bouwen of het exploiteren van verwijderingsinstallaties als bedoeld in artikel 21, § 1 ;

10. het bouwen of het exploiteren van verwijderingsinstallaties voor huisvuil op aanvraag en voor rekening van een gemeente, van verscheidene gemeenten of van verenigingen van gemeenten overeenkomstig artikel 21, § 2, a ;

11. het verlenen van medewerking met betrekking tot het onderzoek en de ontwikkeling inzake de ecologisch en economisch verantwoorde wijze van verwerking en verwijdering van afvalstoffen evenals van hergebruik ervan onder de vorm van energie of als grondstof, met inbegrip van studies rond technologieën ter voorkoming van afvalstoffen. Op voorstel van de afvalstoffenmaatschappij zal de Vlaamse Executieve de opdrachten en de middelen bepalen inzake onderzoeks- en demonstratieprojecten in deze materie. De Vlaamse Executieve zal, onder de door haar te bepalen voorwaarden, een beroep doen op onder meer het Studiecentrum voor Kernenergie voor de uitvoering van deze opdrachten onder de coördinatie van de afvalstoffenmaatschappij.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan aan de afvalstoffenmaatschappij andere taken opdragen binnen het doel van dit decreet.

— **Aangenomen.**

Artikel 14

§ 1. De Vlaamse Executieve stelt een plan vast inzake de verwijdering van afvalstoffen.

§ 2. Het plan bepaalt :

1. de stand van zaken met betrekking tot het verwijderen van de afvalstoffen ten tijde van de voorbereiding

van het plan ;

2. de soort en de hoeveelheid van de afvalstoffen die jaarlijks ontstaan en de verwachte ontwikkeling in de toekomst ;

3. de hoeveelheid van huishoudelijke afvalstoffen die dienen verwijderd te worden alsmede de hoeveelheid van afvalstoffen die door de afvalstoffenmaatschappij doelmatigheidshalve dienen verwijderd te worden om reden dat deze afvalstoffen samen met de huishoudelijke afvalstoffen zullen worden verwijderd dan wel om reden dat deze afvalstoffen wegens hun aard of hoeveelheid niet doelmatig door derden verwijderd kunnen worden ;

4. de voorzieningen die moeten worden getroffen met het oog op hetgeen onder 3 is bepaald ;

5. de financiële middelen die voor de uitvoering van het plan noodzakelijk zijn, rekening houdend met hetgeen te dien aanzien is bepaald in hoofdstuk IX.

— **Aangenomen.**

Artikel 15

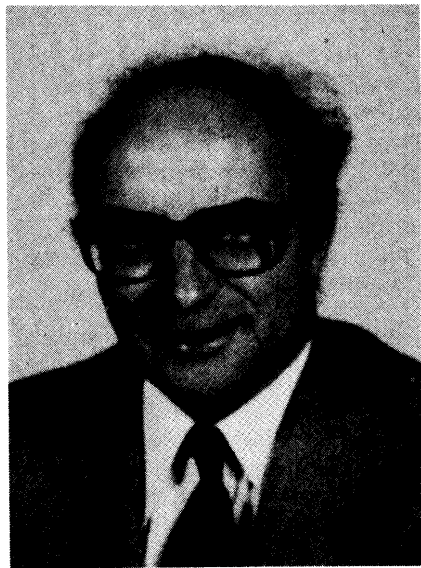
De Vlaamse Executieve kan nadere regelen stellen in verband met het plan.

— **Aangenomen.**

Artikel 16

De Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen worden voor hun werkgebied belast met het inzamelen van de gegevens voor het opstellen van het ontwerpplan overeenkomstig de richtlijnen van de afvalstoffenmaatschappij.

Deze laatste stelt het globale ontwerpplan op. Alvorens het ontwerpplan ter inzage wordt neergelegd overeenkomstig het bepaalde artikel 17 wordt op initiatief van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij overleg gepleegd, in samenwerking met de afvalstoffenmaatschappij, met de gemeenten en met de bestaande

De heer R. Van Rompaey (CVP)

inrichtingen in hun werkgebied.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Poma dat luidt als volgt :

In het 2e lid van dit artikel de woorden „Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij overleg gepleegd, in samenwerking met de afvalstoffenmaatschappij” vervangen door de woorden „afvalstoffenmaatschappij overleg gepleegd, in samenwerking met de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij”.

De heer Poma heeft het woord.

De heer K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, in mijn amendement stel ik voor het tweede lid van dit artikel te wijzigen. In het oorspronkelijk artikel staat : „Deze laatste”, de afvalstoffenmaatschappij, „stelt het globale ontwerpplan ter inzage wordt neergelegd overeenkomstig het bepaalde in artikel 17 wordt op initiatief van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij overleg gepleegd, in samenwerking met de

afvalstoffenmaatschappij, met de gemeenten en met de bestaande inrichtingen in hun werkgebied.”

Ik meen echter dat het initiatief moet blijven bij de afvalstoffenmaatschappij en dat op initiatief van deze maatschappij overleg moet worden gepleegd met de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij, de gemeenten enzovoort. Ik keer dus de rollen om.

Indien ik goed gehoord heb, Mijnheer de Minister, hebt u in uw algemene uiteenzetting met betrekking tot de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij een zin voorgelezen waaruit blijkt dat u dezelfde opvatting hebt. U hebt gezegd dat het de afvalstoffenmaatschappijen zijn die overleg plegen met de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij, de gemeenten enzovoort, en niet omgekeerd. Mijn amendement strookt dus met wat u in uw besluit bij de algemene bespreking hebt vooropgezet.

Mijn amendement stelt voor dat het initiatief blijft bij de afvalstoffenmaatschappij maar dat overleg wordt gepleegd met de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij, de gemeenten en de bestaande inrichtingen in hun werkgebied.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, in verband met de opmerking van de heer Vandezande bevestig ik dat de tekst van artikel 12 rechtstreeks uit de pen van de Raad van State komt.

De Voorzitter : Dat is al afgehandeld.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ja, dat weet ik, mijnheer de Voorzitter, maar sommige zaken blijven nazinderen.

In verband met de opmerking van de heer Poma, kan ik u mededelen dat dit in de Commissie werd besproken, er werd geoordeeld dat de tekst moest blijven zoals hij is.

De heer K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, in dit geval moet ik constateren dat de Minister in de door hem voor-

gelegde nota juist hetzelfde heeft gezegd wat ik hier in mijn amendement voorstel. In zijn toelichting blijft het initiatief uitgaan van de afvalstoffenmaatschappij en worden de GOM's erbij betrokken, en niet het omgekeerde. De Minister heeft het zo gezegd.

Mijnheer de Voorzitter, ik zie u bevestigend knikken, u hebt dus hetzelfde gehoord als ik.

Mijnheer de Minister, het verbaast mij dan toch dat u in uw betoog iets anders zegt dan wat in de tekst staat.

De heer H. Suykerbuyk : Welke is uw vrees, Mijnheer Poma ?

De heer K. Poma : U hoeft niet direct te vragen welke mijn vrees is. Stel eerder de vraag welke mijn bekommernis is.

De heer H. Suykerbuyk : Akkoord.

De heer K. Poma : Ik maak mij zorgen over het feit dat het initiatief niet tot de afvalstoffenmaatschappij beperkt blijft. Als de GOM het inzamelen van gegevens als opdracht heeft, dat zij het dan ook doet. Maar het initiatief moet bij de afvalstoffenmaatschappij blijven en moet de GOM, de gemeenten en de bestaande inrichtingen raadplegen. Volgens de tekst gaat het initiatief van de GOM uit, en niet van de afvalstoffenmaatschappij.

Ik draai de zaken om. Ik behoud de beide instellingen, maar laat niet het initiatief aan de GOM, doch aan de afvalstoffenmaatschappijen, waar het volgens mij behoort. Ik sluit dus de GOM niet uit. Zo heeft de Minister het ook gezegd. In gedachten treedt hij mijn standpunt bij, maar in de tekst niet.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : In gedachten ben ik altijd bij u, Mijnheer Poma ! (**Gelach**)

De algemene inleiding die een Minister geeft gebeurt niet altijd artikelsgewijze.

Ik stel voor niet meer te verwijzen naar die algemene inleiding, die algemeen was, en ons aan de artikelsgewijze bespreking te houden.

De Voorzitter : U blijft dus bij de tekst zoals deze door de Commissie werd aangenomen, mijnheer de Minister ?

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ja, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter : De stemmingen over dit artikel en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

De heer K. Poma heeft het woord.

De heer K. Poma : Ik heb dit ook gezegd in mijn algemene uiteenzetting, maar de Minister heeft er niet over gesproken. Daarom wil ik de Minister nu vragen of hij bereid is in de Commissie een toelichting te geven over de uitvoeringsbesluiten die hij zal nemen, daar wij allen weten dat de uitvoeringsbesluiten belangrijker zijn dan de kaderwetten waarover wij zullen stemmen. Inderdaad, zonder uitvoeringsbesluiten is het niet mogelijk de kaderwet toe te passen. Ook de rapporteur heeft gezegd dat hij aandrang op duidelijke uitvoeringsbesluiten.

Ik vraag dus of de Minister bereid is in de Commissie een uiteenzetting te geven nopens de uitvoeringsbesluiten. Dit wil niet zeggen dat zulks vóór het reces moet gebeuren, aangezien al deze uitvoeringsbesluiten niet meer voor het reces kunnen worden genomen.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : In de Commissie heb ik gezegd graag bereid te zijn mededeling te doen van de uitvoeringsbesluiten.

De heer K. Poma : Mijn tweede vraag, mijnheer de Voorzitter, is of de Minister akkoord gaat dat u als Voorzitter van de Raad, de geamendeerde artikelen naar de Raad van State verwijst, zonder dat wij de bespreking schorsen. **(Negatief gebaar van de heer Voorzitter)**

Indien de Raad van State dit advies kan uitbrengen vooraleer wij hierover stemmen, is er geen vuiltje meer aan de lucht.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ik verwijst

naar het uitstekend betoog van de heer Van Rompaey.

Er is een verschil tussen de Raad van State en de wetgevende bevoegdheden in het algemeen. Van de Raad van State hebben wij nu een uitstekend advies gekregen. Geachte collega's, het overige behoort thans tot uw bevoegdheid ; de rol van de Raad van State is uitgespeeld.

De Voorzitter : Mijnheer Poma, ik ben niet van zins het advies van de Raad van State te vragen.

De heer K. Poma : Ik dank u voor het antwoord, mijnheer de Voorzitter, maar ik wenste een duidelijk antwoord te bekomen.

De Voorzitter : Geachte collega's, wij mogen het toch niet zo ver laten komen dat wij uiteindelijk aan de Raad van State vragen waar de komma's en de punten dienen geplaatst te worden. Wanneer in de Commissie een amendement wordt aangenomen, moet toch niet telkens advies worden gevraagd aan de Raad van State.

De heer K. Poma : Dat mag, maar dat moet niet steeds.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 16 en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

Artikel 17

§ 1. Het ontwerpplan wordt medegedeeld aan de bevoegde Minister, aan de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen, aan de gemeenten, en aan de intercommunale verenigingen voor afvalverwerking.

§ 2. Het ontwerpplan wordt voor een termijn van twee maanden ter inzage gelegd bij de gemeenten alsmede bij de afvalstoffenmaatschappij en bij de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen.

§ 3. Op verzoek van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen maken de gemeenten de terinzagelegging bekend.

§ 4. Gedurende de onder § 2 bedoel-

de termijn kan eenieder gemotiveerde bezwaren schriftelijk indienen tegen het ontwerpplan bij de desbetreffende Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen of de colleges van Burgemeester en Schepenen.

§ 5. Binnen de dertig dagen te rekenen vanaf het verstrijken van de in § 2 bedoelde termijn, brengen de gemeenten, overheden, inrichtingen of ondernemingen hun met redenen omkleed advies met betrekking tot het plan ter kennis van de desbetreffende Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij.

Bij gebreke van dit advies binnen de gestelde termijn wordt het geacht gunstig te zijn.

§ 6. De Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen zenden de ontvangen bezwaren en adviezen, vergezeld van hun advies aan de afvalstoffenmaatschappij.

— **Aangenomen.**

Artikel 18

§ 1. Binnen de zestig dagen na het verstrijken van de in artikel 17, § 5, bedoelde termijn, gaat de afvalstoffenmaatschappij onverwijld over tot het onderzoek van de ingebrachte bezwaren en van de verstrekte adviezen.

§ 2. De Vlaamse Executieve stelt het plan vast bij een met redenen omkleed besluit en vermeldt daarin wat omtrent de ingebrachte bezwaren en de verstrekte adviezen is **overwogen**. Indien de Vlaamse Executieve afwijkt van het advies van een Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij dient zulks in een met redenen omkleed besluit te gebeuren.

§ 3. Het plan wordt bij uittreksel bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad en treedt in werking de tiende dag na zijn bekendmaking.

Het plan ligt vanaf die dag ter inzage bij de afvalstoffenmaatschappij, de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen en bij de in artikel 16 bedoelde gemeenten.

— **Aangenomen.**

Voorzitter

Artikel 19

Het plan heeft verordenende kracht en blijft gelden tot het door een ander is vervangen. Er mag alleen van worden afgeweken overeenkomstig het bepaalde in artikel 53.

— **Aangenomen.**

Artikel 20

Onverminderd de bepaling van artikel 19 geldt het plan in principe voor een tijdvak van vijf jaren, maar kan vroeger, wanneer daartoe gewichtige redenen bestaan, bij een met redenen omkleed besluit van de Vlaamse Executieve, aan herziening worden onderworpen.

Op de herziening van het plan zijn de regelen die gelden voor het tot stand brengen ervan, van overeenkomstige toepassing.

— **Aangenomen.**

Artikel 21

§ 1. De afvalstoffenmaatschappij kan zelf verwijderingsinstallaties ontwerpen, bouwen, en/of exploiteren, overeenkomsten sluiten met de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen en met derden ten einde de verwijdering van sommige afvalstoffen te verzekeren en de bestaande verwijderingsinstallaties van publiekrechtelijk en privaatrechtelijke personen overnemen.

De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten voor de overname van installaties bedoeld in § 2. Hierbij wordt rekening gehouden met het eventueel aandeel van de Staat en andere openbare besturen in de financiering van de bouwkosten.

§ 2. a. De afvalstoffenmaatschappij mag op vraag en voor rekening van een gemeente, van verschillende gemeenten of van een vereniging van gemeenten, inrichtingen voor verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen bouwen of exploiteren, overeenkomstig de voorwaarden bepaald bij overeenkomst.

b. De afvalstoffenmaatschappij kan de afvalstoffen van een of meer industriële ondernemingen, landbouw-, tuinbouw- of veeteeltondernemingen of andere ondernemingen, op hun aanvraag en voor hun rekening verwijderen. De daarvoor aan de afvalstoffenmaatschappij verschuldigde vergoeding wordt bij overeenkomst bepaald. De vergoeding dient de werkelijke kostprijs voor de verwijdering van die afvalstoffen te omvatten.

c. De afvalstoffenmaatschappij kan ambtshalve de afvalstoffen van een onderneming verwijderen ingeval de onderneming, na behoorlijke ingebrekestelling en binnen de daarin gestelde termijn, heeft nagelaten de haar bij of krachtens dit decreet opgelegde verplichtingen na te komen.

De ambtshalve verwijdering vindt plaats, op kosten van de ingebrekblijvende onderneming, in de verwijderingsinrichting van de afvalstoffenmaatschappij of in die van een derde.

— **Aangenomen.**

Artikel 22

De produkten die in de inrichtingen van de afvalstoffenmaatschappij door de terugwinning van afvalstoffen worden verkregen en die voor hergebruik geschikt zijn mogen, evenals deze die door derden worden ter beschikking gesteld, door de afvalstoffenmaatschappij op de markt gebracht en verkocht worden.

De Vlaamse Executieve kan voorschrijven dat in de algemene en bijzondere bestekken van besturen van het Vlaamse Gewest en van ondergeschikte besturen bepalingen worden overgenomen die de afzet van teruggewonnen produkten of grondstoffen regelen.

In voorkomend geval geeft de afvalstoffenmaatschappij of de voortbrenger een kwaliteitsbeschrijving van het teruggewonnen produkt.

— **Aangenomen.**

Artikel 23

§ 1. De afvalstoffenmaatschappij is

belast met het toezicht en de controle bepaald door of krachtens dit decreet, evenals met het opsporen van elke oorzaak van verontreiniging door afval.

§ 2. De afvalstoffenmaatschappij kan laboratoria oprichten voor het verrichten van analyses; zij kan deze ook laten verrichten in een door de Vlaamse Executieve daartoe erkend laboratorium.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regels inzake oprichting en erkenning van laboratoria voor het verrichten van analyses.

— **Aangenomen.**

Artikel 24

§ 1. De afvalstoffenmaatschappij verkrijgt haar middelen uit de begroting van het Vlaamse Gewest, behoudens de vergoedingen ontvangen voor prestaties aan derden en de inkomsten uit de verkoop van gerecupereerde afvalstoffen.

De Vlaamse Executieve kan de gewestwaarborg verlenen aan de leningen die met haar goedkeuring door de afvalstoffenmaatschappij worden aangegaan of uitgeschreven.

§ 2. De afvalstoffenmaatschappij kan met machtiging van de Vlaamse Executieve de onroerende goederen verwerven die zij voor haar werkzaamheden nodig heeft, zo nodig bij wegen van onteigening ten algemene nutte.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK V

Vergunningen

Artikel 25

Het is verboden zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd, in te richten, op te richten, uit te breiden, in werking te hebben, te verplaatsen, te wijzigen, te verbouwen, dan wel een in de inrichting gebruikte werkwijze te veranderen.

Voorzitter

— **Aangenomen.**

Artikel 26

§ 1. De bestendige deputatie van de provinciale raad verleent, weigert of trekt de vergunning in, overeenkomstig de hierna vastgestelde regeling.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt de lijst van instellingen die advies dienen uit te brengen, over iedere vergunningsaanvraag die bij de bestendige deputatie wordt ingediend. Deze adviezen worden uitgebracht binnen de dertig dagen na ontvangst van de aanvraag.

Bij gebreke van dit advies binnen de gestelde termijn wordt het geacht gunstig te zijn.

De bestendige deputatie van de provinciale raad kan voorafgaandelijk de belanghebbenden horen.

§ 3. De bestendige deputatie van de provinciale raad neemt haar beslissing binnen de zestig dagen na het indienen van de aanvraag en brengt deze, samen met de uitgebrachte adviezen ter kennis van de afvalstoffenmaatschappij binnen de tien dagen nadat een beslissing werd genomen. Een afschrift van de beslissing door de bestendige deputatie getroffen, wordt door haar bij aangetekend schrijven betekend aan de gemeenten en aan de aanvrager.

§ 4. De bestendige deputatie van de provinciale raad legt algemene voorwaarden op volgens het bepaalde in artikel 27, § 1 bij het verlenen van een vergunning, alsook bijzondere voorwaarden indien de bijzondere aard van de afvalstoffen die zullen worden verwijderd in de inrichting die de vergunning aanvraagt, of die worden verwijderd in een inrichting die reeds een vergunning heeft verkregen, daartoe aanleiding geeft. De beslissing vermeldt de termijn waarvoor de vergunning werd gegeven.

De beslissing over een aanvraag om vergunning kan worden aangehouden indien de verlening van de vergunning, hoewel bestaanbaar met het gel-

dende plan, niet in overeenstemming is met een reeds vastgestelde doch niet in werking getreden herziening van het plan. Daarvan wordt aan de aanvrager schriftelijk melding gedaan.

§ 5. De beslissing van de bestendige deputatie betreffende een vergunningsaanvraag wordt door de gemeente, waar de vergunde inrichting gelegen is, ter kennis gebracht van de bevolking.

— **Aangenomen.**

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Poma dat luidt als volgt :

§ 1 en § 2, le lid van dit artikel vervangen door wat volgt :

„§ 1. De bestendige deputatie van de provinciale raad verleent, weigert of trekt de vergunning in, na advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de te vergunnen inrichting gelegen is en overeenkomstig de hierna vastgestelde regeling.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt de lijst van instellingen die eveneens advies dienen uit te brengen, over iedere vergunningsaanvraag die bij de bestendige deputatie wordt ingediend.

Alle adviezen worden uitgebracht binnen de dertig dagen na ontvangst van de aanvraag.”

De heer Poma heeft het woord.

De heer K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, in dit amendement hebben wij volgende tussenzin ingelast : „na advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de te vergunnen inrichting gelegen is, . . . “. Hiermede stellen wij voor dat ook het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een advies kan inbrengen, hetgeen in de oorspronkelijke tekst niet is bepaald.

Een gemeentebestuur is geen instelling. Dit dient naar mijn mening uitdrukkelijk te worden vermeld.

De Voorzitter : De heer Galle, Minis-

ter van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, in paragraaf 2 van artikel 26 staat duidelijk dat de Vlaamse Executieve de lijst van instellingen bepaalt die advies dienen uit te brengen over iedere vergunningsaanvraag die bij de bestendige deputatie wordt ingediend.

Het amendement van de heer Poma op het artikel 26 werd uitvoerig besproken in de commissie ; het betreft het advies van de gemeenten in verband met vergunningen. Hoewel ik ten gronde de bezorgdheid van de heer Poma deel, is het mijns inziens niet noodzakelijk dit op te nemen in het decreet. De betrokken gemeente zal worden vermeld in de lijst van adviserende lichamen die bij uitvoeringsbesluit zullen worden aange-
duid.

De Voorzitter : De heer Poma heeft het woord.

De heer K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, ik wil alleen benadrukken dat de gemeente geen instelling is. Dat is alles. U zegt dat de gemeente op de lijst zal voorkomen, maar de gemeente kan er niet op voorkomen want de gemeente is geen instelling. Daarom moet de gemeente er expliciet worden bijgezet. Over de grond van de zaak zijn wij het eens ; het gaat alleen om de vorm.

De Voorzitter : De stemmingen over het artikel en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

Artikel 27

§ 1. De Vlaamse Executieve stelt de nadere regels vast in verband met het aanvragen, het verlenen, het weigeren, het intrekken, het verval van vergunningen.

De Vlaamse Executieve stelt de algemene voorwaarden vast die gelden voor alle soortgelijke inrichtingen waarin afvalstoffen worden verwijderd of voor alle inrichtingen waarin dezelfde soort of soorten van

Voorzitter

afvalstoffen worden verwijderd.

De Vlaamse Executieve kan bijzondere of nieuwe bijzondere voorwaarden bepalen in verband met het wijzigen of intrekken van reeds opgelegde bijzondere voorwaarden in verband met het hernieuwen van een vergunning of met het verlengen van de termijn waarvoor zij is verleend.

Het opleggen van een waarborgsom of geëigende verzekeringsdekking kan worden voorzien, alsook het opleggen van een maximale geldigheidstermijn voor de vergunning.

§ 2. De afvalstoffenmaatschappij, de gouverneur van de provincie, de gemeente, de aanvrager van de vergunning, evenals de belanghebbenden kunnen beroep instellen bij de Vlaamse Executieve tegen de beslissing van de bestendige deputatie, genomen krachtens de bepalingen van artikel 26.

Het beroep wordt ingesteld bij aangetekend schrijven binnen de dertig dagen vanaf de betekening van de bestendige deputatie.

§ 3. De Vlaamse Executieve kan voor de behandeling van het beroep de aanvrager of belanghebbenden horen alsook alle nuttige adviezen inwinnen.

De Voorzitter: Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Egelmeers C.S. dat luidt als volgt : In § 2, le lid van dit artikel, de woorden „de gemeente” vervangen door de woorden „de gemeenteraad”

De heer Egelmeers heeft het woord.

De heer 1. Egelmeers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, het gaat hier slechts om een woordje, maar ik wil er toch op aandringen dat de Vlaamse Raad dit amendement zou aannemen, natuurlijk met de goedkeuring van de Minister.

Waarover gaat het ? Het betreft hier de procedure van beroep in verband met de vergunningen tot het exploiteren, verwij deren, enzovoort.

Men moet in een streek wonen die re-

gelmatig het voorwerp is van deze stortingen van afval om te weten hoe deze adviezen, vandaag meer dan gisteren het geval was, gevoelsgeladen zijn.

Met alle eerbied voor een burgemeester of een college van burgemeester en schepenen, zou ik hier toch meer duidelijkheid willen, want het begrip „de gemeente” zoals dit in de huidige tekst is vermeld, is vaag en waard wat het waard is.

Ik zou deze woorden dus willen vervangen door „de gemeenteraad”. Waarom ? Ten eerste, omdat zodoende alle rechtstreeks verkozenen, dus de gemeenteraadsleden, voor hun verantwoordelijkheid worden geplaatst. Ten tweede, omdat de raadszittingen voor die punten openbaar zijn en bijgevolg de bevolking, die voor zulke aangelegenheden belangstelling en interesse heeft, ook van nabij de beslissingen kan volgen die dat orgaan, de gemeenteraad zal nemen.

Ik geloof dat wij op dat vlak een goede en verantwoorde stap zetten voor het geheel van die gevoelsgeladen atmosfeer die nu rond de mogelijke vergunningen wordt opgebouwd.

Het is mijns inziens ook een uiting van ware democratie die de rechtstreeks verkozenen de waarde geeft die hun toekomt.

Mijnheer de Minister, ik hoop dat dit amendement wordt aanvaard.

De Voorzitter: De heer R. Van Rompaey heeft het woord.

De heer R. Van Rompaey (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik denk dat men het woord „gemeente”, zoals het thans in de tekst figureert, moet verstaan als „burgemeester”. Ik verwijs hierbij naar artikel 90 van de gemeentewet. De burgemeester is belast met de uitvoering van de wetten van algemeen bestuur. Het is pas wanneer hetzij het schepencollege, hetzij de gemeenteraad uitdrukkelijk in de wet vernoemd worden, het een van die twee organen is. Is dat echter niet het geval, dan is het ipso facto de burgemeester.

Persoonlijk en om democratische redenen heb ik er geen bezwaar tegen

dat het woord „gemeente” vervangen wordt door „gemeenteraad”.

Er zijn echter organisatorische bezwaren, want het zou best kunnen gebeuren dat, wanneer het debat in de gemeenteraad verplichtend moet plaatsgrijpen, door zekere manoeuvres de termijn om beroep in te stellen verstreken is en dan is het zoiets als vijgen na Pasen.

Anderzijds, wanneer de burgemeester een verkeerde beslissing zou nemen, wordt hij toch gevisieerd in de gemeenteraad en zal hij bij stond en wijle geïnterpelleerd worden, zodanig dat het ganse probleem dan toch in de publiciteit komt.

Ik denk dat, in „éénklank” met de inhoud van artikel 90 van de gemeentewet, het woord „gemeente” beter zou behouden blijven.

De Voorzitter : De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik zou graag een vraag willen stellen.

Onze collega zegt dat volgens hem het de burgemeesters moeten zijn. Ik heb daar ook bepaalde bezwaren tegen want niet iedereen heeft de mogelijkheid de daden van de burgemeester vast te stellen en te controleren. Meestal zal dit pas achteraf gebeuren en zal ondertussen het beroep al of niet zijn ingesteld. Als het niet is gebeurd zal ondertussen de termijn voor dat beroep vermoedelijk zijn verstreken. Ik vraag mij af of er geen gulden middenweg bestaat. Runnen wij het niet houden bij „het college van burgemeester en schepenen” omdat over de vergaderingen ervan een verslag verschijnt, dat door de raadsleden kan worden ingezien. De beslissingen van het college van burgemeester en schepenen worden in een verslag neergeschreven dat door de raad kan worden geconsulteerd.

Mijn enige bezwaar tegen het voorstel van de heer Egelmeers bestaat hierin, dat in het decreet een termijn van 30 dagen vermeld staat. Als gevolg daarvan zou de gemeenteraad kunnen verplicht zijn om de haverklap te vergaderen, telkens zich de noodzaak aan een beroep voordoet.

Temmerman

In grote gemeenten kan zulks enorme problemen stellen.

Ik ben desondanks bereid het voorstel van de heer Egelmeers te steunen omdat ik in deze materie voor brede informatie ben. Indien het evenwel niet wordt weerhouden zou ik als tussenoplossing „het college van burgemeester en schepenen” willen voorstellen, liever dan „de burgemeester” want dit lijkt mij toch, wat de controlemogelijkheid van de gemeenteraad betreft, te mager.

De Voorzitter : De heer Egelmeers heeft het woord.

De heer 1. Egelmeers : Mijnheer de Voorzitter, ik wens het debat niet te rekken. Maar, ik ben van oordeel dat de opmerking dat eventueel de termijn van 30 of 40 dagen zou kunnen verstreken zijn geen steek houdt voor zulke belangrijke aangelegenheid.

Sedert de fusies hebben wij toch allemaal redelijk grote gemeenten. Het college, wanneer zij die vraag van de hogere overheid binnenkrijgt, heeft de plicht binnen de 30 of 40 dagen de gemeenteraad bijeen te roepen. Het is geen noodzaak dat alleen dat punt aan de agenda staat. Ik ben ervan overtuigd dat binnen die tijdspanne, gelijk welke gemeenteraad er nog wel wat zal kunnen aan toevoegen.

De Voorzitter : De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, het was onze bedoeling met „gemeente” aan te duiden : de burgemeester en de schepenen die de uitvoerende macht zijn van de gemeenteraad en die verantwoording zijn verschuldigd tegenover de gemeenteraad.

De Voorzitter : Dames en heren, de stemmingen over het artikel en het amendement van de heer Egelmeers worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

Op hetzelfde artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Poma dat luidt als volgt :

Aan § 2 van dit artikel een derde lid toevoegen luidend als volgt :

„De Vlaamse Executieve neemt haar beslissing binnen de zestig dagen na het instellen van het beroep. De beslissing wordt binnen de tien dagen nadat ze genomen werd ter kennis gebracht van de beroeper, van de afvalmaatschappij en van de gemeente.”

De heer Poma heeft het woord.

De heer K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, wij stellen voor in het decreet een termijn van 60 dagen in te schrijven waarbinnen de Vlaamse Executieve de beslissing moet nemen over het beroep. Wij stellen bovendien ook een termijn voor voor het ter kennis brengen van de beslissing aan de persoon die in beroep is gegaan, de afvalmaatschappij en de gemeente.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, het amendement met betrekking tot artikel 27 betreft de termijn van behandeling. De behandeling van het beroep is een beslissing in laatste instantie, zodat een uitvoerig en grondig onderzoek mogelijk moet zijn. Andere analoge beroepsprocedures voorzien evenmin in een termijn en het is dus naar onze mening niet wenselijk in dit geval een termijn te voorzien.

De Voorzitter : De heer Poma heeft het woord.

De heer K. Poma : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, zoals u gemerkt zult hebben heb ik bij deze openbare bespreking slechts een drietal amendementen ingediend. Het is dus geen stortvloed geworden om de zaak te rekken in het oneindige. Ik heb dat evenmin in de Commissie gedaan. Ik kan begrijpen dat de minister niet altijd akkoord gaat met mijn amendementen waarvan sommige fundamentele zaken aanraken bijvoorbeeld het amendement waarin ik voorstel van de afvalstoffenmaatschappij een parastatale B te maken. Ik begrijp zeer goed als de minister in zulk geval zegt dat het een parastata-

le A moet worden, want daar gaat het over een fundamenteel meningsverschil. Ik kan dus begrijpen dat de Minister vraagt dit amendement te verwerpen. Toch betreur ik dat sommige van mijn amendementen zoals dat over de GOM dat ik zoëven heb verdedigd, worden verworpen want in zijn uiteenzetting na de algemene bespreking heeft de Minister precies hetzelfde gezegd als ik in mijn amendement. Niettegenstaande mijn goede wil tot samenwerking krijg ik toch de indruk dat de oude techniek waarbij systematisch alle amendementen van de oppositie worden verworpen, terug naar boven komt. Dat vind ik spijtig.

De Voorzitter: De heer De Bondt heeft het woord.

De heer F. De Bondt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de Minister is niet geneigd de heer Poma op het laatste punt te volgen.

De Minister moet zich echter afvragen als een beroep in laatste instantie - dat is een beroep gericht aan de Executieve - door geen termijnen is gebonden en de Executieve laat na het beroep te behandelen om allerlei redenen die zich kunnen voordoen, wat is dan de rechtstoestand van degene die deze klacht in hoger beroep bij de Executieve indient ?

Ik meen dat de Minister er goed zou aan doen de wet op de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening te raadplegen, ten einde na te gaan wat de Koning in dit geval doet, aangezien de Koning in laatste instantie als beroepsinstantie optreedt. Dit is een punt waar enige reflectie niet moet worden uitgesloten.

De heer K. Poma : Dank u wel collega.

De Voorzitter : Het amendement van de heer Poma en het artikel 27 worden aangehouden en hierover zal tijdens de eerstvolgende vergadering worden gestemd.

HOOFDSTUK VI

Huishoudelijke afvalstoffen

Artikel 28

Onverminderd de bevoegdheid van

Voorzitter

de Vlaamse Executieve om algemene regelen vast te stellen, wordt het zich ontdoen van huishoudelijke afvalstoffen bij gemeentelijk reglement geregeld.

Het gemeentelijk reglement behoeft de goedkeuring van de Vlaamse Executieve, die haar beslissing neemt binnen veertig dagen nadat het bij

haar is ingekomen.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Suykerbuyk dat luidt als volgt :

het tweede lid van dit artikel vervangen door wat volgt :

„Dit gemeentelijk reglement wordt van kracht, als de Vlaamse Executieve binnen de 40 dagen nadat het bij haar is binnengekomen geen beslissing heeft genomen.”

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, artikel 28 paragraaf 2 luidt als volgt : „Het gemeentelijk reglement behoeft de goedkeuring van de Vlaamse Executieve, die haar beslissing neemt binnen 40 dagen nadat het bij haar is ingekomen.”

In de bespreking van dit artikel lees ik dat de minister in verband met de termijn van 40 dagen na een ruime discussie verklaarde, dat indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen door de Vlaamse Executieve dit reglement van kracht wordt.

Persoonlijk dacht ik dat het duidelijker was de mening van de Commissie op een andere wijze te verwoorden dan gebeurd is in de tekst. Ik stel daarom het volgende voor : „Dit reglement wordt van kracht als de Vlaamse Executieve binnen de 40 dagen nadat het bij haar is binnengekomen geen beslissing heeft genomen.”

Dit lijkt mij ondubbelzinnig en duidelijk te zijn. Is er geen beslissing, dan wordt de gemeentelijke reglementering van kracht. Naar mijn gevoel is de

ons voorliggende tekst minder duidelijk, omdat daaruit niet zo ondubbelzinnig kan worden afgeleid, dat wanneer er geen goedkeuring komt, het gemeentelijk reglement van kracht is. Daarom stel ik voor dit amendement te aanvaarden.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, geachte vergadering, graag kwam ik terug op wat zoëven werd gezegd in verband met de amendementen door de oppositie ingediend. Het is niet de bedoeling de amendementen van de oppositie a priori te verwerpen. Het ontwerp van decreet werd unaniem aanvaard in de commissie van de Vlaamse Raad. Tijdens de bespreking van dit ontwerp heb ik vandaag voldoende mijn dank betuigd aan al degenen die daaraan hebben meegewerkt, alsmede aan de voorgangers. De heer Poma behoort tot de leden die vroeger reeds een voorstel in verband met de afvalstoffen hebben samengesteld. Ik heb daarstraks mijn dank uitgedrukt. Ik geloof niet, mijnheer Poma, dat ik dat een tweede keer moest doen.

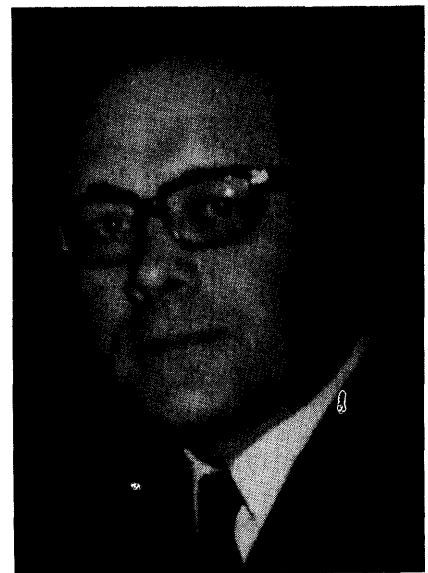
Het amendement van de heer Suykerbuyk bij artikel 28 in verband met de termijn van 40 dagen kan naar mijn mening als een tekstverbetering worden beschouwd en stemt geheel overeen met de bestaande voogdijregeling. Aldus aanvaard ik het amendement.

De Voorzitter : De stemmingen over het artikel en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

Artikel 29

De Vlaamse Executieve kan voorschrijven dat de huishoudelijke afvalstoffen die zij aanduidt, afzonderlijk worden opgehaald.

Zij bepaalt tevens door wie en op wiens kosten deze afzonderlijke ophaling zal geschieden.

De heer G. Temmerman (SP)

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Egelmeers C.S. dat luidt als volgt :

A. In hoofddeorde : de tekst van dit artikel schrappen.

B. In bijkomende orde : het tweede lid van dit artikel weglaten.

De heer Egelmeers heeft het woord.

De heer I. Egelmeers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik heb er mij bij de algemene bespreking rekenschap van gegeven dat dit voor enkelen onder ons misschien meer belangrijk is dan het schijnt.

Ik heb geconstateerd dat het oorspronkelijk ontwerp alleen werd opgenomen, derwijze dat de Vlaamse Executieve kan voorschrijven dat de huishoudelijke afvalstoffen die zij aanduidt afzonderlijk worden opgehaald.

Met alle eerbied voor collega Van Rompaey moet ik toch zeggen dat het tweede lid het resultaat is van zijn amendement, dat de Executieve zal

Egelmeers

bepalen op wiens kosten deze afzonderlijke ophaling zal geschieden. Ofwel zegt men dat het zwart is of wit, maar grijs **gaat** zeer moeilijk.

Ik vraag mij trouwens af of dit een fundamenteel gegeven is binnen de structuur van dit decreet dat de selectiviteit inzake het ophalen van bepaalde huishoudelijke afvalstoffen decretaal moet worden vastgelegd. Dit is om uitsluitend technische en organisatorische redenen een zaak van de gemeente of indien de gemeente deze opdracht heeft doorgespeeld naar een vereniging van gemeenten dan behoort het aan die organisaties of instellingen dit te doen. Ik zie echt niet in waarom dat bij wijze van decreet moet worden vastgelegd.

Indien de Vlaamse Executieve naar een bepaalde coördinatie streeft om aldus de verzameling van bepaalde huishoudelijke afvalstoffen bestemd voor recyclage onder betere voorwaarden te kunnen verwezenlijken kan dit eventueel langs administratieve weg gebeuren.

Ik weet niet, mijnheer Van Rompaey, welke de filosofie in de Commissie is geweest, maar wanneer u de Vlaamse Executieve laat bepalen wie de kosten van die ophaling zal betalen dan is het een open vraag. Ik kan mij dan ook niet van de indruk ontdoen dat er inderdaad een inbreuk op de gemeentelijke autonomie wordt gepleegd, maar dat zelfs de basisidee, van het recht om belastingen of retributies te heffen, in vraag wordt gesteld.

Ofwel was de bedoeling, mijnheer de Minister, dat de Vlaamse Executieve de rekening voor die selectieve ophaling ten **hare laatste** zou nemen, dan moet dit duidelijk worden geschreven of tenminste duidelijk worden gezegd. In die omstandigheden ben ik bereid dit amendement in te trekken. Zoniet zie ik werkelijk niet in waarom de hogere overheid – de decretale wetgever – met die aangelegenheid moet worden belast.

De Voorzitter : De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno (op de tribune) :

Mijnheer de Voorzitter, ik ben verrast door de vraag van onze collega Egelmeers.

Geachte collega, u zegt in uw verantwoording : „Niemand beter dan de gemeente of de daartoe bevoegde vereniging van gemeenten kan bepalen of het noodzakelijk is tot een selectieve op haling van huishoudelijke afvalstoffen over te gaan.” Laat mij toe dat te ontkennen. Het kan hier toch om gevaarlijke afvalstoffen gaan. Tussen huishoudelijke afvalstoffen kunnen er ook gevaarlijke stoffen zitten.

U moet toch toegeven dat het merendeel der gemeenten technisch niet in staat is dit vast te stellen of deze gevaarlijke afvalstoffen al dan niet te herkennen.

Wij moeten trouwens aanvaarden, dat nationaal wordt bepaald welke de giftige afvalstoffen zijn.

U stelt de vraag op wiens kosten ? Wij hebben herhaalde malen vastgesteld : op kosten van de vervuiler. Het zal derhalve niet op kosten van de gemeentebesturen zijn.

Mijnheer de Voorzitter, wij mogen in elk geval dit amendement niet aanvaarden, want het gaat over te belangrijke zaken om deze aan de gemeenten over te laten.

De heer R. Van Rompaey : Ik constateer, mijnheer de Voorzitter, dat mijn vertrouwen in de Executieve veel groter is dan dat van de heer Egelmeers. Volgens de oorspronkelijke tekst van artikel 29 was alleen voorzien dat de Vlaamse Executieve kan voorschrijven dat de door haar aangeduide huishoudelijke afvalstoffen afzonderlijk worden opgehaald. Wanneer men zich beperkt tot die tekst, betekent dit een slag in het water. Wanneer men niet zegt „wie” en „op wiens kosten” dan is dit artikel een vrome wens en is het niet vatbaar voor praktische uitvoering.

Het is om die reden dat wij bij wijze van een amendement er hebben aan toegevoegd : „Zij bepaalt tevens door wie en op wiens kosten die ophaling zal geschieden”. Het werd in de Commissie tot in den treure herhaald dat deze kosten nooit op de ondergeschikte besturen mogen worden gelegd.

Het is in die context dat deze alinea moet worden begrepen. Tenslotte ben ik van oordeel dat het geen aanslag is op de gemeentelijke autonomie in deze zin dat gans het decreet – of voor een groot stuk althans – een aanslag is op de gemeentelijke autonomie en dit maar één van de onderdelen ervan uitmaakt.

Wij mogen er gerust over zijn dit zal zeker niet ten koste van de openbare besturen gebeuren. De tweede alinea is noodzakelijk om de eerste alinea uitvoerbaar te maken.

De Voorzitter : De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik ben het niet eens met de heer De Seranno, die zegt dat, wat hem betreft, de kosten niet op de ondergeschikte besturen mogen vallen, maar wel op de vervuiler.

Wanneer dit een algemene regel wordt dan mag men volgens mij, de selectieve inzameling van afvalstoffen vergeten. Men spreekt weliswaar over giftige stoffen. Hierover kan toch maar slechts uitzonderlijk sprake zijn. Inderdaad, hoeveel giftige afvalstoffen worden in huishoudelijk verband geproduceerd ? Het kan misschien af en toe gaan over een nog ten dele gevulde gasfles, of dergelijke meer.

Mijnheer De Seranno, de selectieve inzameling van huishoudelijke afval vereist van de medewerkende bevolking een extra inspanning. Als men haar op de koop toe nog wil laten betalen zal men het sluikestorten aanmoedigen.

Ik ga met uw interpretatie niet akkoord. Het is voor mij duidelijk, dat de kosten van de selectieve ophaling door de overheid moeten gedragen worden.

„De vervuiler betaalt” kan hier niet gelden als algemene regel.

De heer J. De Seranno : Het is de vervuiler.

De heer G. Temmerman : Wie is de vervuiler ? De huismoeder ?

Wanneer men dit als algemene regel beschouwt dan zal men veel flessen

Temmerman

en allerlei huisvuil in hoeken en kanten vinden. Wanneer men aan selectieve inzameling van huishoudelijke afval wil doen dan is deze algemene regel niet houdbaar.

De heer 1. Egelmeers : Mijnheer de Minister, het gaat hier toch over het hoofdstuk inzake huishoudelijke afvalstoffen. Ik weet natuurlijk niet wat er in de vuilnisbak van de heer De Seranno steekt. Volgens mij is dat allemaal niet zo giftig, voor zover men er geen molotovcockail insteekt. Men moet toch binnen de grenzen blijven. Het gaat toch immers over huishoudelijke afvalstoffen. Wie is de vervuiler ?

Zijn dat de mensen die hun vuilnisbak buiten zetten of diegene die ervoor zorgt dat het op een behoorlijke manier wordt weggehaald. Het principe : „De vervuiler betaalt” heeft in dit artikel niets te maken. Men moet geen problemen zoeken waar er geen zijn.

Hetgeen van belang kan zijn, mijnheer Van Rompaey, is dat die rekeningen door de ondergeschikte besturen zullen moeten worden betaald.

Wanneer de Vlaamse Executieve nu zou stellen dat inzake selectieve ophalingen de rekeningen op haar begroting zullen worden uitgeschreven, dan trek ik mijn amendement in, dat is toch duidelijke taal.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ik heb reeds in de commissie medegedeeld dat dit artikel geen hogere kosten voor de gemeenten met zich zal brengen.

De heer F. De Bondt : Dat staat niet in de teksten, mijnheer de Minister.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Ik heb dat in de commissie medegedeeld.

De heer F. De Bondt : Dat moet dan worden vermeld zodat men dit weet ook wanneer u niet meer in de gelegenheid bent die verantwoordelijkheid te nemen. Het is de tekst van de wet die wij goedkeuren.

De heer J. De Seranno : Mijnheer de Voorzitter, mag ik aan collega Egelmeers zeggen dat, indien hij conse-

quent met zichzelf is, hij ook bij artikel 46 een amendement had moeten indienen waar gezegd wordt dat het verboden is zich te ontdoen van gevaarlijk ke huishoudelijke afvalstoffen anders dan door afgifte aan de daartoe door de Vlaamse Executieve aangevozen selectieve ophaaldienst. Het artikel 29 is in concordantie met het artikel 46. Er bestaat heel wat gevaarlijk huishoudafval. Ik gebruik weinig farmaceutische produkten maar er zijn personen die er veel gebruiken.

De Voorzitter : De stemmingen over het artikel en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

HOOFDSTUK VII

Industriële afvalstoffen

Artikel 30

De ondernemingen door wier werkzaamheden industriële afvalstoffen ontstaan, moeten deze op hun kosten verwijderen.

— **Aangenomen.**

Artikel 31

Het is verboden zich van industriële afvalstoffen te ontdoen tenzij dit geschiedt :

a. door verwijdering binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, overeenkomstig een vergunning afgegeven volgens de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet ;

b. door afgifte aan een inrichting die ingevolge een vergunning verleend volgens de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet, die stoffen mag verwijderen ;

c. door afgifte aan een in een ander gewest of land gevestigde persoon die aantoon dat hij die afvalstoffen in dat gewest of land mag verwijderen ; de Vlaamse Executieve kan nadere regelen stellen.

§2. De bepalingen van hoofdstuk V zijn van overeenkomstige toepassing.

— **Aangenomen.**

Artikel 32

Geen industriële afvalstoffen mogen worden vervoerd dan door of voor een inrichting of persoon als bedoeld in artikel 31, § 1, b en c ; de Vlaamse Executieve kan nadere regelen bepalen.

— **Aangenomen.**

Artikel 33

§1. Niemand mag aan een derde afgifte doen van industriële afvalstoffen, zonder daarbij een omschrijving te verstrekken van de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van die afvalstoffen.

§ 2. Niemand mag van een derde industriële afvalstoffen ontvangen zonder dat daarbij een omschrijving wordt verstrekt van de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van die afvalstoffen.

— **Aangenomen.**

Artikel 34

§ 1. De ondernemingen bedoeld in artikel 30 moeten aan de afvalstoffenmaatschappij aangifte doen van de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van de afvalstoffen alsmede van de wijze waarop zij zich ervan zullen ontdoen.

De Vlaamse Executieve kan nadere regelen stellen inzake de periodiciteit van de aangifte en andere voorwaarden bepalen waaraan de aangifte moet voldoen.

§ 2. De onderneming die zich van industriële afvalstoffen ontdoet door afgifte aan een andere onderneming, is verplicht aan de afvalstoffenmaatschappij te melden :

a. de datum van de afgifte ;

b. de naam en het adres van de onderneming aan wie de stoffen zijn afgegeven ;

Voorzitter

c. de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van de afgegeven stoffen ;

d. de plaats waar en de wijze waarop de stoffen zijn afgegeven ;

e. ingeval de afgifte geschiedt door de tussenkomst van een ander die opdracht heeft de stoffen te vervoeren naar diegene voor wie ze zijn bestemd : de naam en het adres van de vervoerder.

§ 3. De afgifte bedoeld in artikel 3 1, § 1, c, wordt aangegeven aan de Vlaamse Executieve die de overheid van het betrokken gewest of land kan inlichten.

— Aangenomen.

Artikel 35

De houder van een vergunning tot het verwijderen van industriële afvalstoffen is verplicht met betrekking tot elke aan hem gedane afgifte van dergelijke stoffen aan de afvalmaatschappij te melden :

a. de datum van de afgifte ;

b. de naam en het adres van degene van wie de stoffen afkomstig zijn ;

c. de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van de afgegeven stoffen ;

d. de plaats waar en de wijze waarop de stoffen zijn afgeleverd ;

e. ingeval de afgifte is geschied door tussenkomst van een ander die opdracht had de stoffen naar hem te vervoeren : diens naam en adres.

De Vlaamse Executieve kan nadere regelen stellen inzake de periodiciteit van de aangifte en andere voorwaarden bepalen waaraan de aangifte moet voldoen.

— Aangenomen.

Artikel 36

§ 1. De Vlaamse Executieve kan na-

dere regelen stellen omtrent de wijze waarop de in de artikelen 31 tot 35 opgelegde verplichtingen moeten worden nagekomen.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan bepalen dat de in de artikelen 31 tot 35 opgelegde verplichtingen niet gelden ten aanzien van de door haar aangevozen categorieën van afvalstoffen.

— Aangenomen.

Artikel 37

De Vlaamse Executieve wijst de gevaarlijk ke industriële afvalstoffen aan die een selectieve ophaling en een bijzondere behandeling behoeven ; zij stelt de nadere regelen vast.

— Aangenomen.

HOOFDSTUK VIII

Bijzondere categorieën van afvalstoffen

Afdeling 1

Voertuigwrakken

Artikel 38

§ 1. Het is verboden zich van een voertuigwrak te ontdoen anders dan door afgifte :

a. aan een inrichting die de vereiste vergunning bezit ;

b. aan een in een ander gewest of land gevestigde persoon die aantoon dat hij het voertuigwrak in dat gewest of land mag verwijderen ; de Vlaamse Executieve kan nadere regelen bepalen.

§ 2. De bepalingen vervat in hoofdstuk V zijn van overeenkomstige toepassing.

— Aangenomen.

Artikel 39

De inrichting of de persoon aan wie

een voertuigwrak wordt afgegeven, is verplicht tot afgifte van een ontvangstbewijs.

— Aangenomen.

Afdeling 2

Afvalolie

Artikel 40

§ 1. Het is verboden zich van afvalolie te ontdoen anders dan door afgifte :

a. aan een inrichting die voor het ophalen en het inzamelen van afvalolie een vergunning bezit ;

b. aan een inrichting die een vergunning voor het verwijderen van afvalolie bezit ;

c. aan een in een ander gewest of land gevestigde persoon die aantoon dat hij de afvalolie in dat gewest of land mag verwijderen.

De opgehaalde en ingezamelde afvalolie mag alleen worden afgegeven aan de in b. bedoelde inrichting, die verplicht is de aangeboden afvalolie in ontvangst te nemen tegen afgifte van een ontvangstbewijs.

De Vlaamse Executieve kan nadere regelen bepalen.

§ 2. Op de vergunning voor het ophalen, het inzamelen en het verwijderen van afvalolie zijn de bepalingen vervat in hoofdstuk V van overeenkomstige toepassing met dien verstande dat de Vlaamse Executieve op algemene wijze de gevallen kan omschrijven waarin een vergunning kan toelaten dat de houder ervan de afvalolie slechts in ontvangst mag nemen tegen betaling van een vergoeding waarvan zij het tarief bepaalt.

— Aangenomen.

De Voorzitter : De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijn opmerking betreft de wijze van drukken. Op het einde van littera c. is vermeld : „De Vlaamse Executieve kan nadere

De Seranno

regelen bepalen". Zoals het gedrukt is, sluit deze bepaling onmiddellijk aan bij littera c., maar volgens de bedoeling van de Commissie heeft die bepaling betrekking op de volledige § 1. De wijze van drukken zou de indruk kunnen geven dat die zin alleen op littera c. betrekking heeft.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribune*) : Het ligt inderdaad aan de wijze van drukken. Het is maar een kleinigheid.

De Voorzitter : Nog verdere opmerkingen ? (*Neen*)

— **Aangenomen.**

Afdeling 3

Landbouwafvalstoffen

Artikel 41

De Vlaamse Executieve stelt de lijst op van de soorten van landbouwafvalstoffen waarop de bepalingen vastgesteld bij of krachtens dit decreet toepasselijk zijn.

Zij wijst in hetzelfde besluit aan welke van voornoemde bepalingen op de in die lijst opgenomen soorten van landbouwafvalstoffen toepasselijk zijn, en bepaalt daarin of de onderneming waarin zodanige afvalstof ontstaat, een vergunning moet bezitten. Ingeval een vergunning wordt opgelegd, zijn de bepalingen vervat in hoofdstuk V van overeenkomstige toepassing.

— **Aangenomen.**

Artikel 42

De Vlaamse Executieve kan bijzondere voorschriften vaststellen voor het verwijderen van soorten van landbouwafvalstoffen die in de lijst bedoeld in artikel 41 zijn opgenomen en die wegens hun aard of hoeveelheid

schadelijk kunnen zijn voor de gezondheid van de mens of voor het milieu.

— **Aangenomen.**

Afdeling 4

Gevaarlijke afvalstoffen

Artikel 43

De Vlaamse Executieve stelt de lijst op van de gevaarlijke afvalstoffen die een specifieke verwijdering behoeven om geen gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens of voor het milieu.

— **Aangenomen.**

Artikel 44

§ 1. Het is verboden zich te ontdoen van gevaarlijke afvalstoffen anders dan door afgifte :

a. aan een inrichting die daarvoor een vergunning bezit en die verplicht is de aangeboden gevaarlijke afvalstoffen in ontvangst te nemen tegen afgifte van een ontvangstbewijs ;

b. aan een in een ander gewest of land gevestigde persoon die aantoonbaar dat hij die afvalstoffen in dat gewest of land mag verwijderen ; de Vlaamse Executieve kan nadere regelen bepalen.

§ 2. De bepalingen van hoofdstuk V zijn van overeenkomstige toepassing.

— **Aangenomen.**

Afdeling 5

Bijzondere afvalstoffen

Artikel 45

Het is verboden zich van afvalstoffen van ziekenhuizen te ontdoen anders dan overeenkomstig de regeling vastgesteld door de Vlaamse Executieve.

— **Aangenomen.**

Artikel 46

§ 1. De Vlaamse Executieve stelt de lijst vast van de gevaarlijke afvalstoffen.

§ 2. Het is verboden zich te ontdoen van gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen anders dan door afgifte :

a. aan de daartoe door de Vlaamse Executieve aangewezen selectieve ophaaldienst ;

b. aan een vergunde inrichting voor het verwijderen van gevaarlijke afvalstoffen ;

c. aan een door de Vlaamse Executieve aangewezen persoon of inrichting.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK IX

Milieuheffingen

Artikel 47

§ 1. Aan een milieuheffing zijn onderworpen :

a. diegenen die houder zijn van een vergunning als bedoeld in de artikelen 26,31,38,40,41 en 44 ;

b. diegenen die door de Vlaamse Executieve aangewezen produkten vervaardigen, op de markt brengen of gebruiken die bij hun vervaardiging afvalstoffen doen ontstaan die dienen te worden verwijderd of na hun gebruik als afvalstoffen dienen te worden verwijderd.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt het bedrag van de milieuheffingen.

De beslissing wordt aan de Vlaamse Raad voorgelegd.

Het bedrag van de milieuheffing bedoeld in § 1, a, wordt bepaald op grond van de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van de verwijderde afvalstoffen en de weerslag van de verwijdering op de gezondheid van de mens of op het milieu.

Het bedrag van de milieuheffing bedoeld in § 1, wordt bepaald volgens

Voorzitter

de kosten van de verwijdering.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop en de termijn waarin de milieueffingen worden geïnd.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Van Ooteghem, dat luidt als volgt :

„In § 2, eerste lid van dit artikel het woord „Executieve” vervangen door het woord „Raad” en het tweede lid weglaten.”

De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer O. Van Ooteghem (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat dit een zeer democratisch amendement is en dat u, als Voorzitter van deze Raad die over de prerogatieven van de Raad moet waken, tenminste 'in uw binnenste, er over akkoord kan gaan dat de belasting door de Raad moet worden bepaald en niet door de Executieve.

Mijn argumentatie is de volgende : de Executieve kan heel wijs zijn, maar de Raad, is uiteraard nog veel wijzer.

Het kan zijn dat een belastingreglement dat door de Executieve alleen zou worden opgesteld concurrentievervalsend, onrechtvaardig of, omgekeerd, te mild zou kunnen zijn. Volgens mij zou men het aan deze Raad moeten overlaten het bedrag van deze belasting te bepalen, temeer daar de Vlaamse Executieve eigenlijk door deze Raad niet kan worden gesanctioneerd en dat wij ten hoogste post factum de begroting kunnen goed- of afkeuren.

Het is volgens mij heel belangrijk dat men aan de Raad de mogelijkheid geeft om zelf het bedrag van deze belasting te bepalen.

De heer F. De Bondt : Het artikel is ongrondwettig.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (*op de tribu-*

ne) : Mijnheer de Voorzitter, ik verwijs naar het verslag van de Commissie waarin staat dat het artikel, waarop de heer Van Ooteghem een amendement had ingediend dat niet werd aangenomen, na enkele tekstverbeteringen eenparig werd goedgekeurd, dus ook door de heer Van Ooteghem.

Er werd wel gevolg gegeven aan zijn bezwaren in die zin dat ik gezegd heb dat de leden van de Vlaamse Raad ter gelegenheid van de bespreking van de begroting hun opmerkingen kunnen maken maar dat bovendien de heer De Seranno een amendement heeft ingediend dat ertoe strekt aan paragraaf 2 toe te voegen : „deze beslissing wordt aan de Vlaamse Raad voorgelegd”. U ziet trouwens dat artikel 47, paragraaf 2, tweede lid luidt : „De beslissing wordt aan de Vlaamse Raad voorgelegd”. Net nadat de heer De Seranno dit amendement had ingediend, werd het artikel eenparig aangenomen.

De Voorzitter : De heer De Bondt heeft het woord.

De heer F. De Bondt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, veroorlooft u mij lezing te geven van het zopas gewijzigde artikel 110 van de Grondwet in voorbereiding van de wetten van 8 en 9 augustus : § 2 luidt „Geen belasting .ten behoeve van de Gemeenschappen of Gewesten kan worden ingevoerd dan door decreet of een door artikel 26 bis bedoelde regel.”

Artikel 26bis van de Grondwet heeft betrekking op de rechtskracht, in uitvoering van artikel 107quater. Dit is dus de beschrijvende rechtskracht van de normen uitgevaardigd in uitvoering van artikel 107quater.

Hier gaat het precies over een dergelijke bevoegdheid. Het woord „wet” in artikel 110, paragraaf 2 van de Grondwet, is ook de regel volgens dewelke wij normatief optreden in uitvoering van artikel 107quater.

Derhalve is het niet mogelijk belastingen te laten bepalen door de Executieve. Het is nodig dit precies nu op te merken, eer wij tegen de letter en de geest van de Grondwet zouden handelen. Het bepalen van de belasting behoort tot de wezenlijke prerogatie-

ven van het wetgevend orgaan in een democratisch stelsel.

De Voorzitter : De stemmingen over het artikel en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

HOOFDSTUK X

Diverse bepalingen

Artikel 48

Onverminderd de bevoegdheden toegekend bij dit decreet, kan de Vlaamse Executieve alle vereiste regelingen vaststellen ter nakoming van de verplichtingen die volgen uit verdragen of uit de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten welke regelingen de bepalingen van dit decreet kunnen opheffen of wijzigen.

— **Aangenomen.**

Artikel 49

De Vlaamse Executieve brengt de regelingen die zij vaststelt met toepassing van artikel 48, vóór hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad ter kennis van de Vlaamse Raad.

— **Aangenomen.**

Artikel 50

De bouwvergunning, als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor krachtens dit decreet een vergunning nodig is, wordt geschorst zolang de vergunning krachtens dit decreet niet is verleend.

— **Aangenomen.**

Artikel 51

Onverminderd de toepassing van de wet van 8 februari 1978 houdende goedkeuring van het verdrag ter voorkoming van de verontreiniging van de

Voorzitter

zee ten gevolge van het storten vanaf schepen en luchtvaartuigen en van de Bijlagen, opgemaakt te Oslo op 15 februari 1972, is het verwijderen van afvalstoffen die bestemd zijn om in zee gestort te worden vanaf schepen of luchtvaartuigen, onderworpen aan de bepalingen van dit decreet.

— Aangenomen.

Artikel 52

§ 1. De afvalstoffenmaatschappij is gelast een databank voor afvalstoffen op te richten.

De databank voor afvalstoffen bevat alle beschikbare gegevens met betrekking tot de afvalstoffen en onder meer, een omschrijving van :

— de aard en de hoeveelheid van de afvalstoffen ;

— de stand van zaken met betrekking tot hun verwijdering.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan nadere regelen stellen met betrekking tot de inrichting en werking van de databank voor afvalstoffen. Zij kan onder meer bepalen welke personen en instellingen ertoe gehouden zijn aan de Minister de inlichtingen te verschaffen inzake de produktie en de verwijdering van afvalstoffen die hij bepaalt.

— Aangenomen.

Artikel 53

In uitzonderlijke omstandigheden kan de Vlaamse Executieve bij een met redenen omkleed besluit toestaan dat voor een termijn van maximum 1 jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet wordt afgeweken van één of meer bepalingen vastgesteld door of krachtens dit decreet, op voorwaarde dat daardoor de verwezenlijking van het doel van dit decreet niet in het gedrang komt.

De Voorzitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heren De Seranno en Cauwenberghs, dat luidt als volgt :

In dit artikel de woorden „inwerkingtreding van dit decreet” vervangen door de woorden „bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad.”

De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, in de Commissie werd dit artikel 53 uiteraard besproken vóór artikel 67.

In artikel 53 is vermeld : “. . . maximum één jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet.,,

In artikel 67 is nochtans gesteld : “De bepalingen van dit decreet treden in werking op de data die de Vlaamse Executieve vaststelt. Naar mijn overtuiging was het zó dat het decreet in werking zou treden bij bekendmaking in het Staatsblad.

De Commissie heeft heel duidelijk bedoeld dat het buiten werking stellen van sommige bepalingen van het decreet maximum één jaar na de publikatie in het Staatsblad zou kunnen in beslag nemen, zo niet zouden gedurende een periode van vier jaar sommige bepalingen van het decreet ongedaan kunnen worden gemaakt.

Eigenlijk moeten wij de tekst van artikel 53 samen met de tekst van artikel 67 lezen. Ik geloof dat daarover geen betwisting kan bestaan.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, ik ben het ermee eens, want het betekent een verbetering.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 53 en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

HOOFDSTUK XI

Toezicht

Artikel 54

Onverminderd de bevoegdheid van

de officieren van gerechtelijke politie houden de ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

De gouverneur van de provincie of de burgemeester van de gemeenten waar afvalstoffen worden achtergelaten of worden aangetroffen in overtreding met de bepalingen van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, kunnen de verwijdering ervan bevelen en alle nodige maatregelen hiertoe nemen.

— Aangenomen.

Artikel 55

§ 1. De gouverneur van de provincie, de burgemeester en de ambtenaren bedoeld in artikel 54 mogen bij de uitoefening van hun opdracht :

1. op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrij binnen gaan in alle inrichtingen, gedeelten van inrichtingen, lokalen en werkplaatsen waar afvalstoffen worden opgeslagen of verwijderd ; tot de bewoonde lokalen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds en met toestemming van de politierechter ;

2. elk onderzoek, elke controle en enquête instellen, alsook alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de decreets- en reglementsbeepalingen worden nageleefd, en met name :

a) alle personen ondervragen over feiten welke het nuttig is te kennen voor de uitoefening van het toezicht ;

b) zich zonder verplaatsing alle boeken en bescheiden doen voorleggen die bij dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn voorgeschreven, afschriften of uittreksels ervan opmaken en ze tegen ontvangstbewijs in beslag nemen ;

c) inzage nemen van alle boeken en bescheiden die vereist zijn voor het volbrengen van hun opdracht ;

d) zonder kosten monsters nemen voor het bepalen van de samenstelling van de afvalstoffen, in voorko-

Voorzitter

mend geval van de houders van die zaken de nodige **verpakking** eisen voor het vervoeren en het bewaren van die monsters ; de Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop en voorwaarden waaronder monsters worden genomen ;

3. in de uitoefening van hun ambt de bijstand van de gemeentepolitie en van de rijkswacht vorderen.

§ 2. De ambtenaren, bedoeld in artikel 54, zijn bevoegd ingeval van overtredingen processen-verbaal op te stellen, die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder gebracht worden binnen de veertien dagen na de vaststelling van de overtreding.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK XII

Strafbepalingen

Artikel 56

Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van honderd frank tot honderdduizend frank of met één van die straffen alleen, wordt gestraft :

1. hij die de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet of de voorschriften van de verleende vergunning overtreedt ;

2. hij die het bij krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert.

— **Aangenomen.**

Artikel 57

Bij herhaling binnen drie jaar na een vorige veroordeling kan de straf op het dubbele van het maximum worden gebracht.

— **Aangenomen.**

Artikel 58

De afval, de verpakking, de werktuigen en de vervoermiddelen die gediend hebben om de overtredingen te plegen, kunnen verbeurd verklaard worden, zelfs wanneer ze niet aan de overtreder toebehoren.

— **Aangenomen.**

Artikel 59

§ 1. Degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet, wordt door de rechtbank veroordeeld tot het verwijderen ervan binnen een door haar vastgestelde termijn.

§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1 kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente of door de afvalstoffenmaatschappij.

— **Aangenomen.**

Artikel 60

De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld, evenals voor de betaling van de gerechtskosten.

— **Aangenomen.**

Artikel 61

De inrichtingen die vergunningsplichtig zijn met toepassing van de bepalingen vastgesteld door of krachtens dit decreet, zijn ertoe gehouden de natuurlijke persoon aan te wijzen die verantwoordelijk is voor het naleven van de bepalingen, vastgesteld door of krachtens dit decreet, en van de voorschriften van de verleende vergunning.

— **Aangenomen.**

Artikel 62

Als medeplichtig aan een overtreding van een bepaling vastgesteld

door of krachtens dit decreet of van een voorschrift van de verleende vergunning wordt beschouwd, eenieder die bevoegd is bevelen of onderrichtingen te geven aan de overtreder, tenzij is vastgesteld dat hij de overtreding niet heeft kunnen verhinderen.

— **Aangenomen.**

Artikel 63

Alle bepalingen van boek 1 van het Strafwetboek, uitgezonderd hoofdstukken V en VII, maar met inbegrip van artikel 85, zijn toepasselijk op de bij dit decreet bepaalde misdrijven.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK XIII

Overgangs- en opheffingsbepalingen

Artikel 64

§ 1. De Vlaamse Executieve richt de afvalstoffenmaatschappij op binnen zes maanden na de bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad.

§ 2. Zolang de afvalstoffenmaatschappij haar werkzaamheden niet heeft aangevangen, worden de door of krachtens dit decreet bepaalde taken uitgeoefend door de Vlaamse Executieve.

— **Aangenomen.**

Artikel 65

Voor het Vlaamse Gewest worden opgeheven :

1. artikel 3, § 2, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ;

2. artikel 38 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud ;

3. in zover zij betrekking hebben op de afvalstoffen waarop dit decreet van toepassing is :

Voorzitter

a) de bepalingen van het Algemeen Reglement op de arbeidsbescherming ;

b) de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 januari 1969 houdende maatregelen van diergeneeskundige politie op vuilnisbelten en op het gebruik van organische afval en keukenafval voor de voeding van huisdieren.

De opheffing van bovenstaande wetsbepalingen treedt in werking op de dag waarop de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten die deze materie regelen toepasselijk worden op de in hogervermelde wetsbepalingen vervatte materie.

— **Aangenomen.**

Artikel 66

De besluiten genomen ter uitvoering van artikel 3, §2, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, blijven van kracht totdat zij worden opgeheven of totdat hun geldigheidsduur verstrijkt.

— **Aangenomen.**

Artikel 67

De bepalingen van dit decreet treden in werking op de data die de Vlaamse Executieve vaststelt en ten laatste drie jaar na de bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad.

De heer J. De Seranno : Mag ik bij artikel 67 een vraag stellen, mijnheer de Voorzitter ?

De Voorzitter : U hebt het woord mijnheer De Seranno.

De heer J. De Seranno : Ik wens aan de heer Minister te vragen wanneer dit decreet, *na goedkeuring door de Vlaamse Raad, in het Staatsblad zal kunnen worden gepubliceerd.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap : Het is de bedoeling de tijdsspanne van drie jaar tot één jaar te reduceren.

De Voorzitter : Het artikel 67 wordt

dus aangenomen.

Artikel 68

§ 1. De vergunningen die met toepassing van het Algemeen Reglement op de arbeidsbescherming voor het verwijderen van afvalstoffen werden verleend, vervallen op de dag waarop in toepassing van dit decreet een definitieve beslissing werd genomen over de vergunningsaanvraag, die de bedoelde vergunningsplichtingen gehouden zijn in te dienen binnen het jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet.

§ 2. De aanvragen om vergunning die met toepassing van het algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming voor het verwijderen van afvalstoffen zijn ingediend en waaromtrent bij de inwerkingtreding van dit decreet nog geen definitieve beslissing is genomen, blijven onderworpen aan de bepalingen van het Algemeen Reglement op de arbeidsbescherming, onverminderd het bepaalde in § 1.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden waaronder en de termijn waarin de personen en inrichtingen die met dit decreet vergunningsplichtig worden, de vergunningsplichtige activiteiten die ze bij de inwerkingtreding van dit decreet uitoefenen, voorlopig mogen voortzetten.

De Voonitter : Op dit artikel is er een amendement, voorgesteld door de heer Suykerbuyk dat luidt als volgt :

„§ 1 van dit artikel vervangen door wat volgt :

„§ 1. De vergunningsplichtigen, die over een vergunning beschikken voor het verwijderen van afvalstoffen, overeenkomstig het ARAB dienen binnen het jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet een nieuwe aanvraag in te dienen.

In toepassing van dit decreet wordt een definitieve beslissing genomen. Deze beslissing kan echter wat de nog resterende termijn van de verleende vergunning betreft, alleen bestaan in het wijzigen van de voorwaarden.”

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de

tribune): Mijnheer de Minister, ik ben er mij wel van bewust dat overgangsen opheffingsbepalingen steeds een delicate aangelegenheid zijn, maar door dit amendement wens ik toch uw aandacht te vestigen op de, naar mijn oordeel althans, strenge regeling van de overgangperiode. Inderdaad, wanneer paragraaf 1 van artikel 68 letterlijk zou worden toegepast, zou zulks betekenen dat alle verleende vergunningen van vóór de inwerkingtreding van dit decreet zonder meer kunnen worden opgeheven. Dit is wel degelijk de ondubbelzinnige betekenis van paragraaf 1. Welnu, ik geloof dat men daarmee te ver gaat.

Mijn voorstel strekt ertoe, enerzijds, dat al diegenen die een vergunning hebben bekomen, verplicht zouden zijn een nieuwe vergunning aan te vragen — en dit past in de economie van dit decreet — maar, anderzijds, wat de nog resterende termijn betreft, dat de beslissing van de Executieve er niet zou kunnen in bestaan de vergunning zo maar te weigeren, maar wel enkel de voorwaarden te wijzigen.

Dat wil zeggen als er een vergunning is voor 20 jaar en op het ogenblik van dit decreet zijn er 17 jaar verstreken, dan zou het voor de resterende termijn van drie jaar niet mogelijk zijn bij wijze van een nieuwe beslissing een vroegtijdige vergunning te weigeren. Men zou alleen de voorwaarden kunnen wijzigen, wat uiteraard kan inhouden dat men de voorwaarden oplegt, maar dat men niet zover gaat de vergunning zonder meer op te heffen. Dat is de betekenis van dit amendement. Ik weet dat mijn mening niet door iedereen zal worden gedeeld. Ik vraag echter aandacht voor het feit dat, door de voorliggende tekst een aantal „vergunde” instellingen abrupt hun kansen worden ontnomen. Bij middel van mijn amendement kan dit op een meer soepele wijze worden opgevangen. Enerzijds verplicht men al degenen die een vergunning hebben, een nieuwe vergunning aan te vragen, anderzijds beperkt men de Executieve in haar mogelijkheden doordat zij voor het resterende gedeelte niet meer in de mogelijkheid is zonder meer de vergunning te weigeren. Alleen de voorwaarden kunnen nog worden aangepast, eventueel worden verzwakt.

De heer J. Bascour (PVV), Ondervoorzitter van de Raad

De Voorzitter : De heer De Bondt heeft het woord.

De heer F. De Bondt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik hoor hiervan voor het eerst en ik steun het amendement van onze collega. Stel – ik ga nu over op een andere materie – dat wij de wet op de stedenbouw ten gronde zouden wijzigen, geïnspireerd zijnde door allerlei nieuwe maatschappelijke inzichten, en een nieuwe wet zouden maken met een vergelijkbare kwaliteit van dit decreet, dat wij thans zouden bepalen dat personen die intussen een woning hebben opgericht, een nieuwe bouwvergunning moeten aanvragen. Ik weet wel, alle vergelijkingen gaan mank. Ik steun het amendement van de heer Suykerbuyk. Hij spreekt de taal van de realist. Als wij de Executieve willen bedelven onder een taak waaronder ze zal bezwijken, dan moet het artikel zoals het wordt voorgedragen onveranderd worden goedgekeurd. Dan wordt wel de wet ontkracht, omdat zoveel werk naar de Executieve wordt toegespeeld dat het onmogelijk zal worden het werk op een behoorlijke wijze te doen. Ik raad u aan het amendement van de heer Suykerbuyk met beide handen vast te grijpen. Het

komt slechts gedeeltelijk aan mijn inzichten tegemoet. Indien u het aanvaardt, zal deze Executieve en de volgende een grote dienst worden bewezen.

De Voorzitter : De heer Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap, heeft het woord.

De heer M. Galle, Minister van de Vlaamse Gemeenschap (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, het amendement van de heer Suykerbuyk in verband met artikel 68 betreft de bestaande ARAB-vergunningen.

In het verleden werden zeer vaak vergunningen afgeleverd voor lange termijn, bijvoorbeeld voor 20 of 30 jaar.

Het laten voortbestaan van die vergunningen zoals zij nu zijn, met de gewijzigde voorwaarden en ongewijzigde termijnen, brengt het plan in het gedrang waar wij zoveel belang aan hechten evenals aan het geheel van het afvalstoffenbeleid. Men moest immers het bestaande aantal stortplaatsen drastisch kunnen beperken, dus ook de vergunningen, vooral in streken zoals de Kempen en de Rupelstreek.

De Voorzitter : De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk : Mijnheer de Voorzitter, vanzelfsprekend ben ik het eens met de Minister dat dit plan moet worden nageleefd. Ik wilde met dit amendement voorzien in een soepele afbouwperiode. Ik meen dat dit redelijk is.

De Voorzitter : De stemmingen over het artikel 68 en het amendement worden aangehouden en zullen tijdens de eerstvolgende vergadering worden gehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

Wij zullen tijdens één van de eerstvolgende vergaderingen de hoofdelijke stemming over dit ontwerp van decreet houden.

– **De heer R. Vandezande, Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter op.**

INTERPELLATIE (R.v.O. art. 65)

Interpellatie van de heer L. Van Geyt tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de dwingende noodzaak de bevoegdheid van de Vlaamse Raad ten volle in acht te nemen, wat betreft het al of niet tenuitvoerleggen van het regeringsbesluit ter invoering van handelsreclame bij de BRT

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Geyt tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de dwingende noodzaak de bevoegdheid van de Vlaamse Raad ten volle in acht te nemen, wat betreft het al of niet tenuitvoerleggen van het regeringsbesluit ter invoering van handelsreclame bij de BRT.

De heer Van Geyt heeft het woord.

De heer L. Van Geyt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Staatssecretaris, waarde collega's, ter gelegenheid van het regeringsconclaf van 22 maart jongstleden over de

Van Geyt

zogeheten budget control werd beslist tot ongeveer 30 miljard budgettaire besnoeiingen en/of bij komende inkomsten. Of waren het dertig miljard netto-besnoeiingen, zegge een vijftig-tal miljard besnoeiingen bruto en een zeventiental miljard supplementaire ontlastingen voor de bedrijfswereld?

Hierdoor zette de regering Martens IVbis, waarvan de huidige regering het programma heeft overgenomen, het licht op groen in het kader van het geheel voor het uitzenden van handelsreclame door de BRT, de RTBF en desgevallend de Duitstalige zender.

Aldus werd onder voorwendsel van budgettaire overwegingen, in feite van het doorvoeren van besparingen kost wat kost, en in ieder geval zonder rekening te houden met de sociale kostprijs van een reeks blinde maatregelen, door de regering, met de stem van vier partijen, een bres geslagen in de muur van dit verzet dat sedert jaren wordt gevoerd door een brede waaier van opiniestromingen – meer bepaald in het syndicale milieu, langs de zijde van de meeste verbruikersorganisaties en van een groot aantal cultuurverenigingen – tegen het binnendringen van commerciële publiciteit in de openbare omroepinstituten.

Zulks gebeurt ten nadele van het karakter van de openbare dienst van bedoelde omroepinstituten, dit wil zeggen van instellingen die in beginsel uitsluitend tot taak hebben te beantwoorden aan de belangen en de behoeften van de verbruikers, van het publiek, en geenszins aan deze van de grote privé-firma's, de enige die in feite aan bod zullen komen om gebruik te maken van het nieuwe recht op adverteren langs de media.

Ik zei het, de budgettaire overwegingen komen wel voor als een voorwendsel in dit geval van de media-reclame.

Immers, verre van het kijk- en luistergeld volledig naar de media toe te spelen, zoals sedert jaren door een reeks van deze groeperingen wordt geëist, heeft de regeringsoptie tot uitgesproken doel om volgens de meest opti-

mistische prognoses, een maximum van bruto twee miljard voor beide instituten te verwerven door middel van het invoeren van de ether-reclame.

Deze 2 miljard zijn dan nog te behalen in wedijver met onder meer het station RTL, gelegen op het grondgebied van onze partner in de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie. Zoals men weet bereidt het station RTL ook een Vlaamse zender voor. Deze bruto 2 miljard zouden te verdeelen zijn tussen de Staatskas – zowel in de vorm van BTW als van afname op de winsten – tussen de geschreven pers die normalerwijze aanspraak maakt op compensaties en de kassen van de beide gemeenschappen met in het beste geval een onderdeel hiervan voor de instituten zelf.

Dan spreek ik nog niet eens over de kostprijs voor het vervaardigen van deze publiciteit, die in mindering zou komen van de bruto-opbrengst, en de kosten voor de op te richten regio's. Volgens berekeningen vanochtend verschenen in een Franstalig blad zou het netto-resultaat voor de instituten zelf nihil of zelfs negatief zijn, als men rekening houdt met het feit dat het nieuw systeem voor gevolg zal hebben dat de publiciteit die vandaag voor bepaalde parastatalen in beide instituten wordt gebracht, terecht zal komen in de gemeenschappelijke pot. Deze moet worden verdeeld tussen alle pakketten waarover ik heb gesproken en deze pot dreigt leeg te lopen.

De regeringsoptie van 22 maart en de verdere stap in de richting van de uitwerking van een voorontwerp van wet dat volgens de pers reeds is voorgelegd aan de Raad van State die gisteren een advies aan de regering zou hebben verstrekt, betekent naar onze mening niet alleen een nieuwe stap in de richting van de uitholling van het openbaar statuut van de instituten maar tevens een stap in de richting van het verwerven door de privé-sector, de privé-belangen en -invloeden van een steeds sterkere greep op de media, ten nadele zowel van de onafhankelijkheid als van de kwaliteit van de uitzendingen. Ik spreek van een proces op termijn dat met deze beslissing in een beginstadium treedt. Deze ontwikkeling gaat ook ten nadele van het democratisch pluralistisch karakter

van de informatie en de duiding bij deze instituten.

Zelfs als het in een eerste stadium een bescheiden begin betreft, dan gaat het toch in elk geval om de vinger in het raderwerk. Onder druk van de reclamewereld en van de grote firma's – die in feite de enigen zullen zijn die van dergelijke reclamemogelijkheden gebruik zouden kunnen maken, in tegenstelling tot de overgrote meerderheid van de KMO's – lijkt het geen twijfel dat meer en meer, eens de vinger in het raderwerk, de neiging zal bestaan omwille van de concurrentie tussen de bestaande privé-zenders – en ik verwijs weer naar onder meer RTL met een eventuele Vlaamse zender – dat de uitzendingen in het algemeen een maximaal vervlakkend karakter gaan krijgen gericht op massaconsumptie ten nadele van meer kwalitatieve, culturele en vormende programma's. Want de adverteerders hebben er alle belang bij om te allen prijze, kost wat kost, een maximaal publiek te bereiken wat betreft de inhoud, en geen enkele poging te doen om te proberen dat publiek zaken bij te brengen die misschien niet altijd van meet af aan door de grote meerderheid van de spontane kijkers en luisteraars met genoegen worden aanvaard.

De regering heeft alvast de intentie verkondigd om de uitzending van reclame bij de BRT, de RTBF en eventueel de Duitse zender in het eerste stadium aan welbepaalde normen te onderwerpen, normen die in hoofdzaak zouden geïnspireerd zijn door wat men noemt het Nederlandse model. Meer nog, sommige van deze normen zouden – volgens wat men heeft kunnen vernemen, zonder dat het officieel of zeker zou zijn – worden opgelegd, niet alleen aan de Belgische Instituten maar ook aan de buitenlandse zenders, langs de tele-distributie om. Met andere woorden, men zou naar aanleiding van dit wetsontwerp gaan in de richting van het gedeeltelijk opleggen van bepaalde regels aan de tele-distributie, dan wanneer men in tegenstelling daarmee tot hier toe – dat is in feite vijftien jaar later – het koninklijk besluit van 24 december 1966, dat oplegde de reclame langs tele-distributie te verhinderen, nooit heeft toegepast, met inbegrip zelfs

Van Geyt

van het laten gebruiken ter zake van de onontbeerlijke technische installaties van de RTT, in afwachting dat de satellieten-techniek zou op punt staan.

Dus, om te pogen de verdedigers van het verder verbod van de handelsreclame gerust te stellen inzake het volledig integraal openbaar statuut van de omroepinstituten en de garanties die dat statuut inhoudt op het gebied van de kwaliteit en de zelfstandigheid van de uitzendingen ten opzichte van de privé-belangen en de druk die zij kunnen uitoefenen, pakt de regering met een zeker omhaal uit met remclausules. Deze remclausules heeft zij blijkbaar ingeschreven in haar wetsontwerp voor de eerste fase, met helaas de quasi zekerheid dat de eerste fase leidt naar nieuwe fases, want eens de vinger in het raderwerk werd gestopt...

Ik verwijs ter zake niet alleen naar het precedent van het nooit uitgevoerde of toegepaste koninklijk besluit van 1966 over de reclame via tele-distributie. Ik verwijs naar bepaalde buitenlandse voorbeelden : in Frankrijk waar enkele jaren geleden de uittreedende meerderheid had verzekerd dat de reclame nooit méér dan 18 minuten per dag zou bedragen en waar zij in feite vandaag ongeveer het dubbele bedraagt.

Ik verwijs naar het feit dat zelfs in Nederland vandaag het offensief uitgaat van de adverteerders om de reclame uit te breiden tot de jeugdprogramma's.

Ik verwijs naar het feit dat in Groot-Brittannië – en dat is natuurlijk in een verder stadium ; ik kom daar later op terug – de BBC, die zo vaak model Staat voor de media en meer bijzonder de openbare media in een reeks van Europese landen, langzaam maar zeker ten onder gaat aan de concurrentie van de privé-zender ITV die ernaast bestaat.

En hier komen wij tot de kern van de zaak, namelijk dat het onze vrees en helaas onze overtuiging is dat, door toe te geven aan het principe van het invoeren van reclame bij de openbare media en onder voorwendsel om uit-

eindelijk luttele sommen terug te winnen in concurrentie met meer in het bijzonder RTL en zijn eventuele Vlaamse zender (dit wil tussen haakjes zeggen niet met een buitenlandse groep, maar met een Belgische financiële groep die eigenaar is van RTL en RTL volledig controleert, met name de groep Brussel-Lambert) het raderwerk waarover ik gesproken heb als volgt zal beginnen draaien en meer en meer draaien.

Immers, men zal meer en meer geneigd zijn, ook in het kader van de zogeheten concurrentie, het RTL-model meer en meer achterna te lopen en steeds meer druk te ondergaan van de machtige behoudsgezinde kringen die sedert jaren systematisch aansturen op sociaal-politieke zowel als culturele vervlakking van de uitzendingen ten behoeve van de grote privé-belangen op Europese schaal, die sedert jaren stormlopen tegen het openbaar statuut van de instituten in België, evenals trouwens in de reeks van andere landen die vroeger belangrijke punten hebben gescoord.

De bemoeiingen ter zake van de rechtverleugeling van de Europese Volkspartij en van de huidige voorzitter van deze laatste zijn voldoende gekend, vermits toen de heer Tindemans nog Eerste Minister was, hij openlijk voor een commerciële zender is opgekomen. De campagne van „Zeg”, het ledenblad van de CVP, waarvan geweten is dat het ook in bepaalde CVP-kringen niet altijd met grote blijdschap wordt gelezen, liegt er evenmin om.

Het is duidelijk dat het proces dat de regering wil inzetten meteen de druk voor een ongebreidelde legalisering van de zogenaamde „vrije radio's” ook in feite in de hand gaat werken.

Hier heeft men te doen met het feit dat de meeste kapitaalkrachtige „vrije radio's” het duidelijk en openlijk gemunt hebben op het monopolie op nationaal en regionaal vlak van de uitzendingen van BRT en RTBF, terwijl uiteraard er een groot verschil bestaat tussen deze grote kapitaalkrachtige zenders en de werkelijke onafhankelijke lokale zenders voor dewelke terecht ook in een brede democratische opiniewaai men inderdaad gunstig

is, opdat zij de mogelijkheid zouden krijgen om legaal voor de lokale luisteraars te kunnen uitzenden.

Maar dit vergt, opdat het niet een vinger in een soortgelijk raderwerk zou zijn, een duidelijke reglementering met sluitende garanties die van aard zouden wezen het publiek te beschermen tegen de indringende wolven in schapevacht die het terrein verkennen voor rekening van de kampioenen van de privatisering van de openbare media.

Blijft dan de vraag, mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Staatssecretaris, geachte collega's, waarom wij dit probleem hier in de Vlaamse Raad opwerpen, wanneer de regering ter zake een wetsontwerp heeft voorbereid, en volgens de pers, hierover een eerste advies vanwege de Raad van State heeft ontvangen.

Het is inderdaad zo dat door de speciale wet van 8 augustus 1980 – en men heeft er hier, naar aanleiding van het vorige punt dat ter bespreking kwam in deze Raad, meermaals over gesproken – het radio- en TV-beleid integraal heeft toegespeeld naar de bevoegdheid van de Gemeenschappen, en dus van onze Raad, met uitzondering van de mededelingen van de nationale regering en van de handelspubliciteit.

Naar verluidt, ten minste volgens het Vlaamse dagblad „Het Laatste Nieuws” van vandaag zou de Raad van State daarover een advies hebben uitgebracht, en op het eerste gezicht lijkt dit niet gespeend te zijn van elke logica.

De Raad van State zou in zijn advies het standpunt verdedigen dat de overdracht van een reeks bevoegdheden inzake handelsreclame naar de Gemeenschappen toe een wet met speciale meerderheid zou vergen.

De institutionele aanpak van het probleem voorgestaan door de regering is anders. Dit is waarschijnlijk één van de redenen waarom de Raad van State, wanneer deze berichten juist zijn, een dergelijk advies naar voren brengt. Volgens mij is het een verkeerd antwoord als alternatief, maar is ook de institutionele aanpak van de regering volkomen tegenstrijdig.

Van Geyt

Want ofwel dient de nationale bevoegdheid inzake handelsreclame bij de media in zijn maximale zin opgevat, in weerwil van de globale integrale bevoegdheid – op twee uitzonderingen na – van de Gemeenschappen wat de media betreft.

Dan betekent deze ruime interpretatie dat het uitsluitend aan de nationale wetgever zou toebehoren om zonder speciale wet, niet alleen het bestaande wettelijk verbod op te heffen, maar ook om de algemeen geldende regelen – de **maximum** of minimum grenzen, zoals men het wil uitleggen, van wat de reclame zou mogen zijn en de modaliteiten ervan – te bepalen.

In dat geval zou inderdaad de thesis van de Raad van State tamelijk logisch overkomen : opdat een deel van deze bevoegdheden aan de Gemeenschappen zou kunnen worden overgemaakt moet er een nieuwe speciale wet, een aanvulling of een wijziging van de wet van 8 augustus 1980, komen.

De opvatting die ik hier namens mijn strekking verdedig is daarentegen dat, ten opzichte van de algemene bevoegdheid toegekend aan de Gemeenschappen inzake mediabeleid, de uitzondering van de handelsreclame op limitatieve, beperkende wijze dient te worden geïnterpreteerd. Dit wil zeggen dat uitsluitend het al dan niet opheffen van het verbod tot de nationale bevoegdheid dient te behoren.

Onze wens is dat het niet zou worden opgeheven en dat desgevallend de bepaling van de minimale of maximale grenzen of normen, binnen dewelke eventuele publiciteit zou toegelaten worden bij de openbare instituten, zou worden vastgelegd evenals de wijze waarop zij via de teledistributie om mag worden gevoerd.

Dit zou immers geen overdracht van bevoegdheid van het Nationale naar de Gemeenschappen inhouden. Dit zou wel de uitoefening van de uitdrukkelijke bevoegdheid van de Nationale wetgever zijn op een limitatieve wijze beschouwd, maar dit zou inderdaad kunnen gebeuren langs de gewone wet.

Daarentegen menen wij dat de beslissing zelf om, na het eventuele goedkeuren van een wet die het verbod zou opheffen, al dan niet gebruik te maken van het opheffen van het verbod en ook het wetgevend bepalen van de modaliteiten van eventuele uitzending van publiciteit van nu af aan tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen en van de Raad zouden moeten behoren, juist ten gevolge van een limitatieve en beperkende interpretatie van de uitzondering, vermits de algemene bevoegdheid voor de media bij de Gemeenschappen berust.

Hier zou dus geen sprake zijn van overdracht en evenmin zou een bij komende wet nodig zijn, maar slechts een gewone wet voor het opheffen van het verbod en de algemene regels. Voor de rest zou de bevoegdheid behoren tot de Gemeenschappen en de Vlaamse Raad.

Trouwens, indien hetgeen ons ter ore kwam over het ontwerp van de regering juist zou zijn, dan blijkt het tegenstrijdig karakter van de institutionele aanpak van de regering duidelijk uit hetgeen men in blijkbaar welingelichte kringen zegt over de inhoud van artikel 7, vermits door dat artikel bij wet specifieke instellingen zouden worden gecreëerd op het Gemeenschapsvlak, belast met het beheer en de exploitatie en dat de wet deze typische instellingen van elke Gemeenschap zou plaatsen onder controle van de betrokken Executieven.

In onze ogen heeft men hier te doen met een dagelijkse onlogische en tegenstrijdige aanpak van de zaken die in feite de respectievelijke bevoegdheid van het nationale en van het gemeenschappelijk echelon miskent.

Mevrouw de Staatssecretaris, ik zou dan ook willen vragen, en langs u om, aan de Vlaamse Executieve in haar geheel en natuurlijk ook naar aanleiding van deze interpellatie aan de Raad :

ten eerste, bij de regering aan te dringen opdat zij er zou van afzien bij wet te laten bepalen wat de Vlaamse Gemeenschap te doen staat inzake het al dan niet invoeren van handelsreclame bij de BRT en eventueel het wettelijk

verbod opheffen en maximale of minimale normen door de wet ter zake te laten bepalen.

ten tweede, of u aan de Raad zelf zou willen vragen, mevrouw de Staatssecretaris, en door uw bemiddeling aan de Vlaamse Executieve en aan onze Raad, in geval van stemming van een dergelijke wet geen overhaaste beslissing te treffen inzake het al dan niet gebruik maken van het opheffen van het verbod. Het gaat immers om een materie die zulke verdragende gevolgen kan hebben wat betreft de aan de leden van de Vlaamse Gemeenschap te bieden radio- en TV-uitzendingen en ondermeer de implicaties hiervan inzake geestelijke, morele en maatschappelijke vorming van de burgers om te verwijzen naar de uitdrukkelijke bevoegdheid die wordt toegevoegd naar de Gemeenschappen langs punt 14 van artikel 4 van de wet van 8 augustus 1980.

Mevrouw de Staatssecretaris, ten slotte zou ik nog willen vragen aan de Vlaamse Executieve en meteen ook aan deze Raad voorstellen om een concrete eventuele beslissing van de Raad na de stemming van de wet op dat gebied op te schorten totdat een ruim debat in de schoot van de Raad uitsluitend zou geven over het globale door onze Gemeenschap te voeren mediabeleid. Dit zou moeten gepaard gaan met raadpleging van alle belanghebbenden, waaronder uiteraard de sociale organisaties, de organisaties van de verbruikers, toehoorders en kijkers en cultuurverenigingen een zeer belangrijke plaats zouden dienen in te nemen bij de consultaties, vóór het algemeen debat in onze Raad over het mediabeleid met inbegrip van de door deze regeringsintensie gestelde problemen.

De Voorzitter : De heer De Rouck heeft het woord.

De heer G. De Rouck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, geachte collega's, ik wil aansluiten bij de interpellatie van collega Van Geyt gezien het grote belang voor de Vlaamse Gemeenschap van wat met de reclame op de media kan gebeuren.

Er is sprake van twee miljard. Wij zijn

De Rouck

ervan overtuigd, gezien de concurrentie voor de Waalse media, van RTL en van de Franse zenders, dat deze twee miljard voor het grootste gedeelte zal komen van reclame op de Vlaamse media en dus voor de Vlaamse Gemeenschap zou moeten blijven.

Voor deze Vlaamse Gemeenschap is er dus opnieuw een onrechtvaardigheid in het uitzicht. Het kijk- en luistergeld wordt reeds onrechtvaardig verdeeld. Ik wil er aan herinneren dat de Vlaamse Gemeenschap 59 procent van dat kijk- en luistergeld opbrengt wat overeenstemt met 5 miljard 358 miljoen frank. Wij krijgen twee miljard minder dan die 59 procent waarop wij recht hebben. Ingevolge deze nieuwe onrechtvaardigheid zal de ontwikkeling en ontvoogding van de Vlaamse Gemeenschap opnieuw in het gedrang komen.

— De heer H. Boel, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.

Wij moeten dus uitermate veel aandacht besteden aan deze handelsreclame.

Een derde onrechtvaardigheid kondigt zich aan. Ik meen dat ook de pers een deel van deze twee miljard zal krijgen. Maar welke pers? Enkel de dagbladpers daar waar er ook een politieke weekbladpers bestaat?

De vrije radio's, die ook werden vermeld, zullen kunnen blijven leven als zij op kapitaalachtige personen en organisaties zullen kunnen rekenen. Daardoor zal de greep van het kapitaal op de media en zodoende op onze gemeenschap en op de objectieve informatie groter worden.

Daardoor ook zal de verzuiling nog meer in de hand worden gewerkt, zullen de grote zuilen sterker worden en de kleine verder verzwakt. Daardoor zal onze maatschappij minder democratisch, minder creatief en minder vatbaar worden voor veranderingen en ontwikkeling. Zij zal oppervlakziger, triestiger en autoritair worden, niet gesteund op de vrijheid van de menselijke geest maar op de macht van diegenen, die de materiële, financiële en bureaucratische machtsmiddelen in de handen houden. **(Applaus bij de Volksunie)**

De Voorzitter : Mevrouw De Backer, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw R. De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het ontwerp van wet betreffende het uitzenden van handelspubliciteit door de instituten belast met de openbare radio- en televisiedienst dat door de regering aan de Raad van State werd voorgelegd, voorzigt dat de nationale overheid bevoegd was inzake het invoeren van handelspubliciteit en inzake de grote principes : ik citeer hierbij : het verplicht stellen van het blokkensysteem, het uitsluiten van handelspubliciteit voor sommige goederen en diensten, het instellen van een Raad voor handelspubliciteit op radio en televisie, het beperken van het uitzenden van de handelspubliciteit tot de openbare omroepen.

Omdat de autonomie van de Gemeenschappen niet mag worden beperkt, werden de Gemeenschapsexecutieven betrokken bij de uitvoeringsmodaliteiten : voorzien werd dat zij voorstellen aan de Koning zouden doen met betrekking tot de dagen en uren waarop geen handelspubliciteit mag worden uitgezonden, met betrekking tot de maximum zendtijd per instituut, per zendnet alsmede met betrekking tot de tijdsduur en de vaste tijdstippen van de tijdsblokken.

Omdat het niet betrekken van de Gemeenschappen bovendien aanleiding zou geven tot conflicten zouden twee instellingen met rechtspersoonlijkheid worden opgericht die van de betrokken Gemeenschap zouden afhangen.

Met de pers, de verbruikersorganisaties en met de omroepinstituten werd door de regering over de invoering van handelspubliciteit in radio en televisie overleg gepleegd.

De Raad van State, die op 12 juni ll. advies heeft uitgebracht over het ontwerp, is het niet eens met de visie van het geachte lid dat de bevoegdheid van de nationale wetgever inzake handelspubliciteit beperkt hoort te worden tot het al dan niet opheffen van

het geldend verbod. Deze Raad stelt immers dat "artikel 4, 6° — de radio-omroep en de televisie, het uitzenden van mededelingen van de nationale regering en van handelspubliciteit uitgezonderd,, zo moet worden verstaan dat zij de bevoegdheid van de nationale overheden onaangetast laat voor alles wat verband houdt met de handelspubliciteit in radio en televisie.

Ik wil even kort samenvatten : de regering zal de ontwerpakte natuurlijk toetsen aan het advies. De Raad van State beseft dat de aard van de materie meebrengt dat er in allerhande vormen samenwerking tussen de Staat en de Gemeenschappen moet zijn. De ontwerpakte van de regering was een leefbaar compromis tussen de stelling dat alles zuiver nationaal moest zijn en tussen de stelling dat de Gemeenschappen in de meest hoge mate bij de publiciteit op de openbare omroepen moesten worden betrokken.

Wat de heer Van Geyt voorstelt, een gesprek in de Vlaamse Raad, lijkt mij zeer nuttig. De vraag is of het niet aangewezen is deze bespreking te houden na de discussie in Kamer en Senaat.

Ik wil nog antwoorden op enkele detailpunten waarop de heer Van Geyt is ingegaan. Het is duidelijk dat er geen sprake kan zijn van een uitholling van de autonomie van de instituten. De programmatie is duidelijk volkomen onafhankelijk tegenover de publiciteit, tegenover de publicitaire instellingen, en zoals de heer Van Geyt het wil, tegenover de privé-belangen. Dat is duidelijk gesteld. Het gevaar dat men naar RTL-methodes zou afglijden wordt bezworen, precies in de tekst van de regering. De tekst van de regering is duidelijk een poging om deze publiciteit niet aan bod te laten komen.

Wat de heer De Rouck heeft gezegd over het toewijzen van het kijk- en luistergeld aan de instituten, is een oud zeer. Maar dit is iets anders. Indien de kijk- en luistergelden via risicorno% terug zouden komen aan de Gemeenschappen, wat zeer goed mogelijk zou zijn, hoeven ze niet in hun geheel te worden overgedragen naar de instituten. Ik denk niet dat daarvan ooit sprake is geweest. Het is de eerste

De Backer-Van Ocken

maal dat ik hoor dat de lokale radio's zouden betrokken zijn bij het meeëten uit de ruif. Ik meen niet dat daaraan ooit gedacht is.

Tegenover de pers is er wel gedacht aan een mogelijkheid om de winstderving uit verloren publiciteit goed te maken. Dit staat trouwens in de tekst. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Van Geyt heeft het woord.

De heer L. Van Geyt : Mijnheer de Voorzitter, ik wou even onderstrepen dat wat ik gezegd heb over het RTL-model alvast niet overeenkomt met de regeringsovereenkomsten. Men brengt echter een raderwerk op gang dat in die richting kan ontsporen omdat, eens een bres geopend, de druk van de machtige adverteerders enorm groot zal worden.

U hebt gesuggereerd in de Raad een debat te houden over het mediabeleid, waarvan de publiciteit op radio en televisie een aspect is, maar dit slechts na bespreking van het ontwerp van de regering in het Parlement. Langs de ene kant is dit natuurlijk een bijzonder redelijk voorstel. Langs de andere kant, en of men dit nu wil of niet, welke de beslechting zal zijn over de competentie waarover thans wordt gediscussieerd, onder andere in de Raad van State en welke ook de beslissing van de regering zal zijn, een nationale beslissing moet niet noodzakelijk automatisch worden opgelegd aan de beide instituten. Zulks zou inderdaad de mogelijkheden uithollen voor onze Raad om zijn verantwoordelijkheid op zich te nemen in verband met het globaal mediabeleid.

Daarom lijkt het mij niet alleen coherent met een redelijke interpretatie van de bevoegdheden van de Raad inzake mediabeleid, maar ook schijnt het mij een efficiënte methode toe om van nu af er zeer sterk de nadruk op te leggen dat de mogelijkheid van een opheffing van het verbod en de feitelijke beslissing om over te gaan tot het invoeren van de publiciteit bij elk van de instituten, niet automatisch moet worden gekoppeld. Ook niet in de tijd, zodat op verschillende momenten het

De vergadering wordt gesloten. Links : de heer R. Uyttendaele (CVP) neemt afscheid van mevrouw G. Devos (CVP), Ondervoorzitter van de Raad. Rechts : mevrouw M. Panneels-Van Baelen (CVP) en de heer W. Jorissen (VU) in gesprek

probleem in discussie kan worden gebracht.

De zin van het tweede luik van mijn betoog was dat het debat in de Raad zou plaatshebben in het kader van een algemene discussie over het mediabeleid, na raadpleging van kijkers- en luisteraarsorganisaties en andere sociale milieus die hieraan geïnteresseerd zijn. Mijn strekking meent dat dit probleem nuttig kan en moet worden besproken, eer wij voor het voldongen feit zouden staan van goedgekeurde wetten die ons op een andere manier zouden binden dan men dit blijkbaar op regeringsvlak wenst.

De Voorzitter : Mevrouw De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting, heeft het woord.

Mevrouw R. De Backer-Van Ocken, Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting : Wij moeten erover waken dat men niet ontspoot in de RTL-richting. Wanneer wij merken dat het een verkeerde richting uitgaat, kunnen wij nog altijd maatregelen nemen om dit te stoppen.

De heer Van Geyt sprak ook over het tijdstip waarop deze Raad zou moeten kunnen debatteren over dit probleem. Ik heb u daarnet al gezegd dat de mening van de Raad van State is dat het nationaal echelon niet alleen kan beslissen over het opheffen van het verbod maar dat de regeling wel behoort tot het nationaal echelon. Dit is de overtuiging van de Raad van State.

De heer L. Van Geyt : Dit is een advies.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Ik stel voor het bepalen van agenda, datum en uur voor onze volgende vergadering aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

Voorzitter

Geen bezwaar ? (**Instemming**)

Aldus is besloten.

De vergadering is gesloten.

**– De vergadering wordt gesloten om
18.50 uur.**

Caudron, W. Claeys, F. Colla, C. De Clercq, R. Declercq, P. De Kerpel, P. De Vlies, J. Gabriels, W. Kuijpers, A. Lagae, K. Poma, J. Somers, J. Valkeniers, I. Van Belle, P. Van Grembergen, L. Vanvelthoven.

zing van het Georges Hobé-gebinte in het Koloniënpaleis te Tervuren.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 63)

Indiening

Schriftelijke vragen werden ingediend door de heren A. Bogaerts, J.

INTERPELLATIE (R.v.O. art. 65)

Indiening

Een interpellatie werd ingediend door de heer W. Kuijpers tot de Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting over de verwaarlo-

Trefwoordenregister

- Afval**
Beheer, verwijdering, reglementering, blz. 543, 557
- Aanvullendverslag**
Zie Ingekomen Stukken
- Autorennen**
Organisatie, blz. 478
- BRT**
Handelsreclame, blz. 578
- Commissie**
Wijziging samenstelling, blz. 476
- Decreten**
Aanvulling gecoördineerde wetten gebruik talen bestuurszaken, blz. 487, 499
Grens der verbintenissen waarborg Vlaamse Gewest, blz. 487, 499
- Dender**
Verontreiniging, blz. 484
- Dringende vragen**
Zie Autorennen
Gewestplan Eeklo-Aalter
Schriftelijke vragen
Vlaamse Economie
- FlandriaZedelgem**
Faillissement, blz. 482
- Gemeentelijkewerken**
Blokking, blz. 52 1
- GewestplanEeklo-Aalter**
Natuurgebied Het Leen, blz. 503
- Gewestplannen**
Misbruiken, blz. 486
- Ingekomenstukken**
Aanvullend verslag, blz. 476
Interpellatie, blz. 584
Jaarverslag, blz. 476
Ontwerpen van decreet, blz. 475
Schriftelijke vragen; blz. 479, 501, 584
Verslagen, blz. 476, 535
Verslagen van het Rekenhof, blz. 476
Verzoekschrift, blz. 500
Voorstellen van decreet, blz. 475, 503, 535
Voorstel van resolutie, blz. 476
- Interpellaties**
Zie BRT
Gemeentelijke werken
Ingekomen stukken
Leuven
Limburg
Pas- en Steenbeek
Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.
- Jaarverslag**
Zie Ingekomen stukken
- Leden**
Afwezig met kennisgeving, blz. 475, 503, 535
Afwezig zonder kennisgeving, blz. 475, 503, 535
Zie ook Commissies
- Leuven**
Monumentenzorg, blz. 505, 513, 548
- Limburg**
Sociaal-economische maatregelen, blz. 526
- Moties**
Hoofdelijke stemming, blz. 548
Indiening, blz. 516
- Muziekcultuur**
Bevordering, blz. 489, 500
Overheidsbeleid, blz. 540
- Ontwerpen van decreet**
Zie Afval
Ingekomen stukken
Stemmingen
Waarborg Vlaamse Gewest
- Openbarebibliotheken**
Automatisering, blz. 537
- OudeDenderbedding**
Beschermingsbesluit, blz. 541
- Pas- en Steenbeek**
Waterbeheersingswerken, blz. 516
- Presentielijst**
Mededeling Voorzitter ondertekening, blz. 487, 509
- Procedure**, blz. 509, 512
- Rekenhof**
Zie Ingekomen stukken
- Rijksdomein Hofstade**
Waterverontreiniging, blz. 480, 481
- Schriftelijkevragen**
Uitblijven antwoorden, blz. 479, 536
Zie ook Ingekomen stukken
- Stemmingen**
Hoofdelijke stemmingen
Gebruik talen bestuurszaken, blz. 509
Muziekcultuur, blz. 511
Waarborg Vlaamse Gewest, blz. 513
- Taalgebruik**
Aanvulling gecoördineerde wetten, blz. 487, 499
- Taalunieverdrag**
Uitblijven ratificatie, blz. 537
- Vaste Commissie voor Taaltoezicht**
Voordracht van kandidaten, blz. 505
- Vaste Nationale Cultuurpactcommissie**
Trage behandeling klachten, blz. 523
- Verslagen**
Zie Ingekomen stukken
- Verzoekschrift**
Zie Ingekomen stukken
- Vlaamse economie**
Invloed staalplan, blz. 477
- Vlaamstoerisme**
Vakantiespreiding, blz. 540
- Voorstellen van decreet**
Zie Afval
Gebruik talen bestuurszaken
Ingekomen stukken
Muziekcultuur
Stemmingen
- Voorstel van resolutie**
Zie Ingekomen stukken
Muziekcultuur
Stemmingen
- Vragen**
Zie Dender
Flandria Zedelgem
Muziekcultuur
Openbare bibliotheken
Oude Denderbekken
Rijksdomein Hofstade
Schriftelijke Vragen
Taalunieverdrag
Vlaams Toerisme
Wandtapijt «België Bufferstaat»
- Waarborg Vlaamse Gewest**
Grens der verbintenissen, blz. 487, 498
- Wandtapijt "bufferstaat"**
Verdwijning, blz. 483
- Werkzaamheden**
Regeling, blz. 500, 505, 509, 533, 583